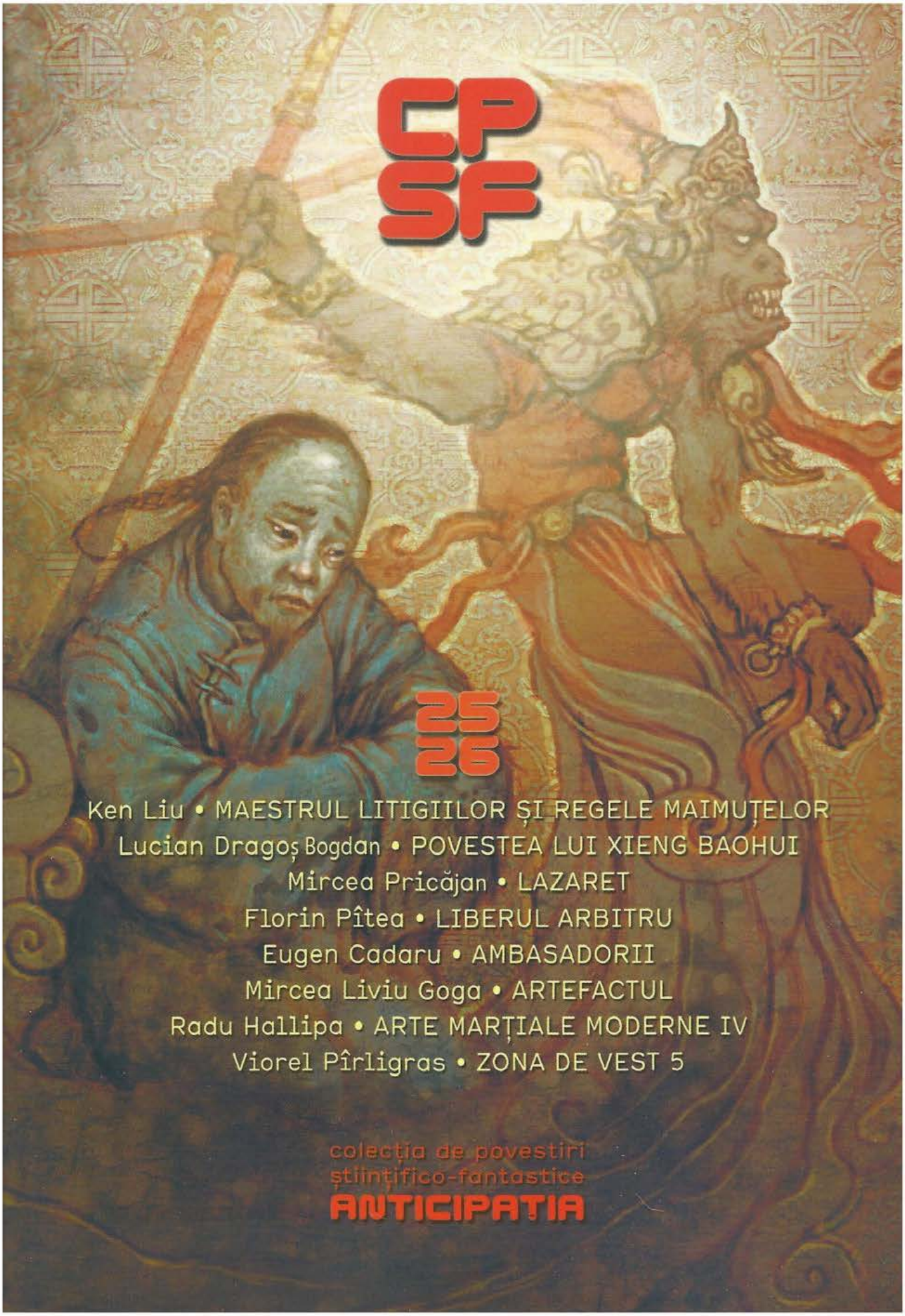
CP
SF
25
26
Ken Liu • MAESTRUL LITIGIILOR ȘI REGELE MAIMUȚELOR
Lucian Dragoș Bogdan • POVESTEA LUI XIENG BAOHUI
Mircea Pricăjan • LAZARET
Florin Pîtea • LIBERUL ARBITRU
Eugen Cadaru • AMBASADORII
Mircea Liviu Goga • ARTEFACTUL
Radu Hallipa • ARTE MARȚIALE MODERNE IV
Viorel Pîrligras • ZONA DE VEST 5
colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA

12/2014-1/2015/CPSFA25-26/serie nouă

Ken Liu * MAESTRUL LITIGIILOR ȘI REGELE MAIMUȚELOR

Lucian Dragoș Bogdan * POVESTEA LUI XIENG BAOHUI

Mircea Pricăjan * LAZARET

Florin Pîtea * LIBERUL ARBITRU

Eugen Cadaru * AMBASADORII

Mircea Liviu Goga * ARTEFACTUL

Radu Hallipa * ARTE MARȚIALE MODERNE IV

Viorel Pîrligras * ZONA DE VEST 5

Coperta & design: Valentin NICOLAU / Imagine: Tudor POPA
Redactor-șef: Marian TRUȚĂ/ Redactor: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Magda BITAY / Editor: Valentin NICOLAU

ANTICIPAȚIA

ISSN 1220-8620

Maestrul litigiilor și regele maimuțelor
Ken Liu

(...) Însă Tian înțelegea că tribunalele yamen erau părți ale unui mecanism complex. Aidoma morilor înșirate pe fluviul Yangtze, erau mecanisme complexe cu roți dințate, pârghii și manete. Ele puteau fi îmboldite și determinate să facă fel de fel de lucruri, cu condiția să fii inteligent. (...)

CĂSUȚA de la marginea satului Sanli – departe de casele zgomotoase ale sătenilor și de altarele pline de agitație ale clanurilor, în imediata apropiere a eleșteului răcoros cu frunze de nuferi, flori de lotus și crapi jucăuși – ar fi fost ideală ca ascunzătoare romantică de vară pentru un poet desfrânat și concubina lui învești mântată în mătase, veniți din aproplatul furnicar Yangzhou.

Deținerea unei asemenea reședințe de vară era într-adevăr la modă printre oamenii de litere din regiunea cursului inferior al lui Yangtze în al doilea deceniu al glorioasei domnii a împăratului Qianlong. Toți conveniseră – pe când se vizitau reciproc în casele lor de vacanță și sorbeau ceai – că el era cel mai bun împărat din dinastia Qing: înțelept, viguros și grijuliu cu supușii săi. Și întrucât dinastia Qing, fondată de înțelepții manciurieni, era neîndoios cea mai bună dinastie ce condusese vreodată China, cărturarii se întreceau între ei pentru a compune poeme care să le demonstreze recunoștința de a fi martori la această epocă de aur, darul celui mai măreț împărat din toate timpurile.

Din păcate, orice cărturar pe care l-ar fi interesat *această* căsuță ar fi fost dezamăgit, deoarece era aproape ruinată. Crângul de bambuși din jurul ei era sălbăticit și neîntreținut, pereții din lemn erau strâmbi, putrezi și plini de găuri, iar acoperișul împletit de deasupra era neregulat, cu straturi vechi întrezărindu-se prin găurile din straturile recente...

...și, de fapt, semăna destul de bine cu proprietarul și unicul ei locuitor. Tian Haoli abia trecuse de cincizeci de ani, însă arăta cu zece ani mai vârstnic. Era scofâlcit, galben la față, cu coada subțire cât codița unui purceluș, iar răsuflarea îi mirosea adesea a vinul cel mai leftin și a ceai încă și mai leftin. Un accident suferit în tinerețe îi ologise piciorul drept, dar prefera să înainteze încet și târșâit, decât să folosească un tolag. Veșmântul îi era peticit peste tot, totuși lenjeria intimă i se zărea prin nenumărate găuri.

Spre deosebire de majoritatea sătenilor, Tian știa să citească și să scrie, cu toate că nu absolvise niciodată vreun nivel al Examenelor Împărătești. La răstimpuri, el scria câte o epistolă pentru vreo familie sau citea o înștiințare oficială în ceainărie, în schimbul unei jumătăți de pui sau al unui castron cu găluște.

Totuși nu în felul acela își câștiga el existența.

*

Dimineața începu ca oricare alta. Pe măsură ce soarele se înălță leneș, ceața care atârna peste eleșteu se destrămă ca tușul ce se dizolvă în apă. Încet-încet, florile roz de lotus, tulpinile de bambus verzi ca jadul și acoperișul galben-auriu al căsuței se conturară din neguri.

Cioc, cioc.

Tian se foi, dar nu se trezi. Regele Maimuțelor dăduse un ospăț și Tian intenționa să înfulece pe săturate.

Încă din copilărie, Tian fusese fascinat de isprăvile Regelui Maimuțelor, demonul pișicher care avea șaptezeci și două de întrupări și care înfrânsese sute de monștri, cel care clătinase tronul Împăratului de Jad cu o oaste de maimuțe.

Iar Regelui Maimuțelor îi plăcea mâncarea bună și iubea vinul bun, o cerință obligatorie pentru o gazdă bună.

Cioc, cioc.

Tian ignoră ciocănelturile. Tocmai se pregătea să muște dintr-o bucată de pui marinat în vin, pe care o putea muia în patru sosuri diferite și excelente...

Ai de gând să răspunzi? întrebă Regele Maimuțelor.

Pe măsură ce Tian îmbătrânise, Regele Maimuțelor începuse să-l viziteze în vise sau, dacă era treaz, să-i vorbească în minte. În vreme ce alții se rugau Zeiței Milei sau lui Buddha, Tian prefera să converseze cu Regele Maimuțelor, pe care-l considera un demon după gustul său.

Orice ar fi, poate să aștepte, zise Tian.

Cred că ai un client, zise Regele Maimuțelor.

Cioc, cioc, cioc...

Ciocăniturile insistente smulseră puiul lui Tian și-l sfârșiră brusc visul. Stomacul lui ghiorțăi și el sudul pe când se freca la ochi.

— O clipă! Tian coborî bâjbâind din pat și se strădui să-și pună o haină, bolborosind în tot acel timp. De ce nu pot s-aștepte să mă trezesc ca lumea, să urinez și să mănânc? Proștii ăștia analfabeți devin tot mai lipsiți de rațiune... De data asta va trebui să cer un pui întreg... Era un vis așa frumos...

O să-ți păstrez niște vin de prune, spuse Regele Maimuțelor.

N-ar fi rău.

Tian deschise ușa. Li Xiaoyi, o femeie atât de sfioasă, încât își cerea iertare chiar și când vreun copil zburdalnic o lovea în goană *pe ea*, stătea în fața lui într-o rochie verde-închis, cu părul strâns în vârful capului în manlera prescrisă văduvelor. Ridicase pumnul să mai bată o dată și aproape că-l izbi în nas pe Tian.

— Of! exclamă bărbatul. Îmi datorezi cel mai bun pui marinat în vin din Yangzhou! Însă expresia el, un amestec de disperare și frică, îl făcu să-și schimbe tonul. Intră!

Închise ușa în urma el și-i turnă o ceașcă de ceai.

Bărbați și femei veneau la Tian ca ultimă soluție, pentru că el îi ajuta când nu mai aveau cui să se adreseze, când aveau necazuri cu legea.

Poate că împăratul Qianlong era atotînțelept și atotvăzător, însă pentru a putea guverna cu adevărat avea nevoie de mlile de tribunale yamen. Condus de un magistrat, un judecător-administrator care avea puterea vieții și morții asupra locuitorilor de care răspundea, un tribunal yamen era un loc misterios și opac, plin de teroare pentru bărbații și femeile obișnuite.

Cine cunoștea secretele Marelui Cod Qing? Cine înțelegea cum să pledeze, să dovedească, să înfrângă și să argumenteze? Când judecătorul își petrecea serile la petrecerile găzduite de aristocrații locali, cine putea prezice cum se va desfășura o reclamație făcută de săraci împotriva bogaților? Cine putea intui care ar fi funcționarul care putea fi mituit pentru a evita tortura? Cine putea găsi pretextul corect pe care să-l ofere pentru a obține o vizită la închisoare?

Nu te apropiai de tribunalele yamen, decât dacă nu aveai încotro. Când căutai dreptate, mizai totul.

Și aveai nevoie de ajutorul unuia ca Tian Haoli.

Domolită de căldura ceaiului, Li Xiaoyi îi povesti totul lui Tian în fraze sacadate.

Se străduise să se hrănească pe ea și pe cele două fiice ale ei din roadele unui ogor micuț. Pentru a supraviețui unei recolte slabe, își ipotecase pământul lui Jie, un văr îndepărtat și bogat al răposatului ei soț, care promisese că ea își va putea răscumpăra ogorul oricând, fără dobândă. Întrucât nu știa să citească, Li apăsase recunoscătoare degetul mare mulat în cerneală pe contractul primit de la Jie.

— A spus că era doar pentru a-l oficializa înaintea inspectorului fiscal, zise necăjit Li.

Aha, spuse Regele Maimuțelor, *o poveste familiară.*

Tian suspină și încuviință din cap.

— La începutul anului acesta i-am plătit răscumpărarea, însă ieri Jie a venit la ușa mea cu doi portărei de la yamen. A spus că eu și fiicele mele trebuia să părăsim casa imediat, fiindcă nu achitasem dobânda împrumutului. Am rămas buimăcită, însă el a scos contractul și a zis că-i făgăduisem să plătesc dublul sumei împrumutate în decurs de un an, altfel ogorul îi va reveni lui pentru totdeauna. „Scrie totul aici, negru pe alb", mi-a spus și mi-a fluturat contractul în față. Portărelii m-au anunțat că dacă nu plec până mâine, mă vor aresta și mă vor vinde pe mine și pe fiicele mele unei case albastre, pentru a stinge datoria. Își încleștă pumnii. Nu știu ce să fac!

Tian îi reumplu ceașca și spuse:

— Va trebui să mergem la judecată și să-l înfrângem.

Ești sigur? întrebă Regele Maimuțelor. *Nici măcar n-ai citit contractul.*

Tu îngrijește-te de ospețe, iar eu o să mă îngrijesc de legi.

— Cum? întrebă Li. Poate că în contract scrie într-adevăr tot ceea ce a spus el.

— Sunt sigur că așa scrie, dar nu-ți face grijă — o să mă gândesc eu la ceva.

Pentru cei care veneau la Tian să-l ajute, el era un *songshi*, un „maestru al litigiilor". Însă pentru judecătorul yamen și aristocrația locală, pentru cei care mânuiau banii și puterea, Tian era un *songgun*, un „huligan al litigiilor".

Cărturarii care sorbeau ceai și negustorii care-și mângâiau *taelii* de argint îl disprețuiau pe Tian pentru că îndrăznea să-i ajute pe țăranii analfabeți să

întocmească plângeri, să conceapă strategii legale și să se pregătească să depună mărturie și să răspundă la întrebări. La urma urmelor, potrivit lui Confucius, vecinii n-ar trebui să-i acționeze în judecată pe vecini. Un conflict nu era altceva decât o neînțelegere care trebuia armonizată de un confucianist învățat. Dar oameni ca Tian Haoli cutezau să-i facă pe țăranii vicleni să creadă că-și puteau târî superiorii în fața tribunalului și că puteau viola ierarhiile cuvenite ale respectului! Marele Cod Qing sublinia clar că acceptul de finanțare a unui litigiu, șicanele, tertipurile avocățești – indiferent ce nume ați folosi pentru a descrie acțiunile lui Tian – erau delicte.

Însă Tian înțelegea că tribunalele yamen erau părți ale unui mecanism complex. Aidoma morilor înșirate pe fluviul Yangtze, erau mecanisme complexe cu roți dințate, pârghii și manete. Ele puteau fi îmboldite și determinate să facă fel de fel de lucruri, cu condiția să fii inteligent. Oricât de mult l-ar fi detestat cărturarii și negustorii pe Tian, uneori îi căutau ei înșiși ajutorul și-l plăteau frumușel pentru asta.

— Nu te pot plăti prea mult.

Tian chicoti:

— Bogătașii îmi plătesc onorariul când se folosesc de serviciile mele, dar mă urăsc pentru asta. În cazul tău, plata suficientă va fi să văd dejucarea planurilor acestui văr bogat al tău.

*

Tian o însoți pe Li la tribunalul yamen. Pe drum, ei trecură prin piața orașului, unde câțiva soldați lipeau afișe cu chipuri de persoane căutate.

Li se uită la afișe și încetini pasul:

— Stai puțin, cred că s-ar putea să cunosc...

— Șșș! o trase Tian de mână. Ai înnebunit? Acela nu sunt portărei judecătorului, ci soldați împărătești adevărați. Cum ar fi posibil să recunoști un om căutat de împărat?

— Dar...

— Sunt sigur că te-ai înșelat. Dacă vreunul dintre ei te-ar auzi, nici chiar cel mai mare maestru al litigiilor din China nu te-ar mai putea ajuta. Și așa ai

destule necazuri. Când se ajunge la politică, cel mai bine este să nu vezi, să nu auzi și să nu vorbești nimic rău.

Asta-i o filozofie pe care multe dintre maimuțele mele obișnuiau s-o împărtășească, zise Regele Maimuțelor. *Eu însă nu sunt de acord cu ea.*

Fiindcă tu ești mereu rebel, gândi Tian Haoli. *Dar tu-ți poți crește un cap nou când îți este retezat, pe când cei mai mulți dintre noi nu ne bucurăm de privilegiul ăsta.*

*

Când ajunse în fața tribunalului yamen, Tian luă bețele și începu să bată în Toba Dreptății, cerând să-i fie ascultată plângerea.

După o jumătate de oră, Judecătorul Yi privea furios la cei doi oameni îngenuncheați pe podeaua pavată cu piatră de sub estrada sa: văduva care tremura de frică și scandalagiul acela, Tian, cu spatele drept și o expresie de fals respect întipărită pe chip. Judecătorul Yi sperase să albă ziua liberă pentru a se bucura de compania unei fete drăguțe într-o casă albastră, dar iată că era silit să muncească. Era decis să ordone bicluirea imediată a celor doi, totuși trebuia cel puțin să păstreze aparența unui judecător grijuliu, altfel vreunul dintre subordonații lui neloiali putea înainta un raport inspectorului judiciar.

— Care este plângerea ta, țărancă șireată? întrebă Judecătorul, scrâșnind din dinți.

Tian înaintă, târându-se pe genunchi și se ploconi.

— Preacinstite Judecător, începu el și Judecătorul Yi se întrebă cum reușea Tian să rostească titlul acela încât să sune aproape ca o insultă, văduva Li plânge, cerând să i se facă dreptate, dreptate, dreptate!

— Și de ce te găsești *tu* aici?

— Sunt vărul lui Li Xiaoyi și am însoțit-o ca s-o ajut să vorbească, pentru că este tulburată de felul cum a fost tratată.

Judecătorul Yi clocotea. Acest Tian Haoli susținea de fiecare dată că era înrudit cu reclamanții, pentru a-și justifica prezența în tribunal și a evita să fie acuzat ca huligan al litigiilor. Lovi în masă cu linia lui din lemn de esență tare, simbolul autorității.

— Minți! Câți veri este posibil să ai?

— Nu mint.

— Te previn că dacă nu poți dovedi această înrudire cu arhiva din altarul clanului Li, voi porunci să primești patruzeci de lovituri de baston.

Judecătorul Yi era încântat de sine, crezând că în sfârșit găsise o cale prin care să-l înfrângă pe vicleanul maestru al litigiilor. Privi cu înțeles către portărelii ce stăteau de o parte și cealaltă a estradei și ei loviră ritmic cu bastoanele în podea, subliniindu-i amenințarea.

Însă Tian nu părea deloc speriat:

— Preaînțeleptule Judecător, Confucius a spus că „Între cele Patru Mări, toți oamenii sunt frați". Dacă toți oamenii erau frați pe vremea lui Confucius, atunci este logic că, întrucât ne tragem din ei, Li Xiaoyi și cu mine suntem înrudiți. Cu tot respectul, bineînțeles, nu cred că Preainstitul Judecător sugerează că arhiva genealogică a familiei Li are un cuvânt mai greu de spus decât vorbele Marelui Înțelept.

Judecătorul Yi se înroși la față, dar nu găsi nicio replică. Ah, și cât ar fi dorit să poată găsi un pretext pentru a-l pedepsi pe acest *songgun* cu limbă ascuțită, care întotdeauna părea să schimbe negrul în alb și binele în rău! Împăratul avea nevoie de legi mai bune pentru a se ocupa de cei ca el.

— Să trecem mai departe. Judecătorul inspiră adânc, pentru a se calma. Care este nedreptatea pe care o revendică femeia? Vărul ei Jie mi-a citit contractul și este foarte clar ce s-a întâmplat.

— Mă tem că este o greșeală, rosti Tian. Cer să fie adus contractul, pentru a putea fi examinat din nou.

Judecătorul Yi trimise un portărel să-l aducă pe vărul cel bogat cu contractul. Toți cei din tribunal, inclusiv văduva Li, se uitară nedumeriți la Tian, neștiind ce plănuia. El însă se mulțumi să-și mângâie barba, părând a fi lipsit de griji.

Ai un plan, nu-i așa? întrebă Regele Maimuțelor.

Nu tocmai. Trag de timp.

Da, încuviință Regele Maimuțelor, *și mie îmi place să întorc armele dușmanilor mei împotriva lor. Ți-am povestit când l-am ars pe Nezha cu propriile lui roți de foc?*

Tlan strecură mâna sub veşmânt, acolo unde îşi ţinea ascunsă trusa cu unelte de scris.

Portărelul îl aduse pe Jle, bulmăcit şi asudat, care fusese întrerupt în timpul unei delicioase supe din cuib de rândunici. Faţa îi era încă unsuroasă, întrucât nu avusese timp nici măcar să se şteargă. Jle îngenunche înaintea judecătorului, lângă Tlan şi Li, şi ridică deasupra capului contractul, pentru a fi luat de portărel.

— Arată-i-l lui Tlan, porunci judecătorul.

Tlan luă contractul şi începu să-l citească. La răstimpuri, încuviinţa din cap, de parcă ar fi citit cea mai fascinantă poezie.

Deşi contractul era lung şi formulat în termeni juridici complicaţi, fraza-cheie avea numai opt caractere:

上賣莊稼，下賣田地

Ipoteca era definită ca o vânzare cu drept de răscumpărare, iar fraza consemna că văduva îi vindea vărului el „recoltele de deasupra, dar şi pământul de dedesubt".

— Interesant, foarte interesant, comentă Tlan ţinând contractul şi continuând să mişte ritmic din cap deasupra lui.

Judecătorul Yi ştia că i se întindea o momeală, totuşi nu se putu abţine să nu întrebe:

— Ce este atât de interesant?

— Ah, Măreţule şi Glorioase Judecător, tu care reflecţi adevărul aidoma unei oglinzi perfecte, trebuie să citeşti tu însuţi contractul acesta.

Derutat, judecătorul Yi îi ceru portărelului să-i aducă contractul. După câteva clipe, ochii i se bulbucară. Chiar acolo, negru pe alb, era fraza-cheie care descria vânzarea:

上賣莊稼，不賣田地

— Recoltele de deasupra, dar *nu* și pământul de dedesubt, murmură judecătorul.

În cazul acesta, totul era clar. Contractul nu afirma ce susținea Jie. Vărul avea dreptul doar la recolte, dar nu și la ogor în sine. Judecătorul Yi nu știa cum se putuse întâmpla așa ceva, însă furia lui stânjenită trebuia să se descarce. Primul asupra căruia îi căzură ochii fu Jie cel asudat și cu fața unsuroasă.

— Cum ai cutezat să mă minți? răcni Yi și lovi cu linia în masă. Încerci să mă faci să par un idiot?

Fu rândul lui Jie să tremure ca o frunză în vânt, incapabil să mai rostească ceva.

— Aha, nu mai ai nimic de spus? Ești acuzat de obstrucționarea justiției, mințirea unui funcționar împărătesc și încercarea de a jefui proprietate privată. Te condamn la o sută douăzeci de lovituri de baston și confiscarea a jumătate din avere.

— Îndurare, îndurare! Nu știu ce s-a-ntâmplat...

Țipetele jalnice ale lui Jie se îndepărtară, când portărelii îl târâră afară din yamen, spre închisoare.

Chipul maestrului litigiilor Tian era inexpresiv, dar în gând el zâmbi și-i mulțumi Regelui Maimuțelor. În mod discret, își frecă vârful degetului de haină pentru a elimina dovada trucului folosit.

*

După o săptămână, ciocăniturI insistente îl treziră pe Tian Haoli din alt vis al unui ospăț cu Regele Maimuțelor. Deschise ușa și o găsi în prag pe Li Xiaoyi, palidă la față de parcă ar fi fost golită de sânge.

— Ce s-a-ntâmplat? Tot vărul tău...

— Maestre Tian, am nevoie de ajutorul tău. Vocea femeii era abia o șoaptă. Fratele meu...

— O datorie la jocuri de noroc? O încăierare cu un bărbat bogat? A făcut o afacere proastă? A fost...

— Te rog! Trebuie să vii cu mine!

Tian Haoli era pe punctul de a spune „nu", fiindcă un *songshi* isteț nu se implica niciodată în cazuri pe care nu le înțelegea... și care erau o cale rapidă de a-și sfârși cariera. Totuși expresia de pe chipul lui Li îi înmuie fermitatea.

— Bine. Ia-o înainte.

*

Tian se asigură că nu-l vedea nimeni, când se furișă în coliba lui Li Xiaoyi. Deși el nu avea o reputație care ar fi putut s-o afecteze, lui Xiaoyi nu-i trebuia ca bârfitoarele satului să-și pună limbile în mișcare.

Înăuntrul colibei, o dâră stacojie lungă se întindea pe podeaua din pământ bătătorit, de la ușă până la patul de lângă peretele opus. Pe pat dormea un bărbat, care avea picioarele și umărul stâng înfășurate în bandaje pline de sânge. Cele două fete ale lui Xiaoyi se strânseseră în brațe într-un colț întunecos al colibei și-l priveau pe Tian cu ochi neîncrezători.

O privire aruncată feţei bărbatului îi spuse lui Tian tot ce trebuia să ştie: Era aceeaşi faţă de pe afişele pe care le lipeau soldaţii în piaţă.

Tian Haoli oftă:

— În ce bucluc m-ai băgat acum, Xiaoyi?

Femela îşi scutură cu blândeţe fratele, Xiaojing, până îl deşteptă. El se trezi aproape imediat, un bărbat obişnuit cu dormitul iepureşte şi cu pericolele de pe drum.

— Xiaoyi mi-a spus că m-ai putea ajuta, rosti bărbatul privindu-l pătrunzător pe Tian.

Tian îşi frecă bărbia şi-l cercetă din priviri:

— Nu ştiu.

— Te pot plăti.

Xiaojing se strădui să se întoarcă în pat şi ridică colţul unei boccele. Tian zări scânteierea argintului dedesubt.

— Nu promit nimic. Nu toate bolile au leac şi nu toţi fugarii pot fi salvaţi. Depinde cine şi „de ce" este pe urmele tale. Tian se apropie şi se aplecă pentru a examina plata făgădultă, dar îi atraseră atenţia tatuajele de pe chipul cu cicatrice al lui Xiaojing, semnele criminalilor condamnaţi. Ai fost trimis în surghiun.

— Da, acum zece ani, imediat după măritişul lui Xiaoyi.

— Dacă ai banii destui, există doctori care pot face ceva cu tatuajele, deşi după aceea nu vei arăta tocmai chipeş.

— În clipa de faţă nu-mi fac griji despre aspectul meu.

— Pentru ce ai fost condamnat?

Xiaojing râse şi arătă din cap spre masa de lângă fereastră, pe care stătea deschisă o carte subţire. Vântul îi flutura paginile.

— Dacă eşti pe atât de bun pe cât spune sora mea, atunci probabil că-ţi vei putea da seama.

Tian se uită la carte, apoi se întoarse către Xiaojing:

— Ai fost surghiunit la hotarul cu Vietnam, murmură el pentru sine descifrând tatuajele. Acum unsprezece ani... vântul care flutură paginile... aha, trebuie să fi fost în slujba lui Xu Jun, cărturarul din Academia Hanlin.

Cu unsprezece ani în urmă, în timpul domniei împăratului Yongzheng, cineva îi șoptise acestuia că marele cărturar Xu Jun complota împotriva conducătorilor manciurieni și punea la cale o rebeliune. Dar când gărzile împărătești percheziționaseră locuința lui Xu, răvășind-o, nu putuseră găsi nimic învinovățitor.

Împăratul nu putea greși însă niciodată, așa că sfetnicii au fost nevoiți să născocească o cale pentru a-l condamna pe Xu. Soluția lor a fost să acuze unul dintre poemele sale, aparent inofensiv:

清風不識字，何故亂翻書

Adiere, tu nu știi să citești,
Atunci de ce îmi tulburi cartea?

Primul caracter din cuvântul pentru „adiere", *qing*, era același ca numele dinastiei. Sfetnicii isteți care-l slujeau pe împărat — și Tian avea o admirație profesională invidioasă pentru abilitatea lor — au interpretat poezia ca pe o compoziție trădătoare, care-i batjocorea pe conducătorii manciurieni ca fiind analfabeți și inculți. Xu și familia lui au fost condamnați la moarte, iar slujitorii lor au fost surghiuniți.

— Delictul lui Xu a fost unul important, totuși au trecut mai mult de zece ani, zise Tian plimbându-se înainte și înapoi pe lângă pat. Dacă ai fi încălcat pur și simplu perioada surghiunului, s-ar putea să nu fie foarte greu să-i mituim pe funcționarii cuveniți și pe comandanți să privească în altă parte.

— Cei aflați pe urmele mele nu pot fi mituiți.

— Ah, da? Tian privi rănile bandajate ale bărbatului de pe pat. Vrei să zici... Picăturile de Sânge?

Xiaojing încuviință din cap.

Picăturile de Sânge erau ochii și ghearele împăratului. Ei se mișcau pe străduțele întunecoase ale orașelor aldoma unor fantome și se topeau în caravanele de pe drumuri și canale, vânând orice semne de trădare. Ei erau motivul pentru care cealinările afișau inscripții adresate clienților de a evita discuțiile despre politică, iar vecinii se plângeau de taxe în șoaptă și privind în

jur. Ei ascultau, priveau și uneori soseau la ușile oamenilor în toiul nopții, iar cei pe care-i vizitau nu mai erau revăzuți niciodată.

Tian dădu iritat din brațe:

— Tu și Xiaoyi îmi irosiți timpul. Nu pot face nimic, dacă Picăturile de Sânge sunt pe urmele tale. Bineînțeles, dacă mai vreau să-mi păstrez capul pe umeri.

Porni spre ușa colibei.

— Nu-ți cer să mă salvezi, zise Xiaojing.

Tian se opri.

— Acum unsprezece ani, când au venit să-l aresteze pe stăpânul Xu, el mi-a încredințat o carte și mi-a spus că era mai importantă decât viața și decât familia lui. Am păstrat cartea ascunsă și am luat-o cu mine în surghiun. Acum o lună, doi bărbați au venit și mi-au cerut să le predau tot ce aveam de la răposatul meu stăpân. Accentul lor mi-a spus că erau din Beijing și am văzut în ochii lor privirea rece a șoimilor împăratului. I-am lăsat să intre și le-am spus să caute după pofta inimii, dar pe când scotoceau prin cuferele și sertarele mele, am fugit cu cartea. De atunci sunt mereu pe fugă și de câteva ori aproape că m-au prins și mi-au făcut rănile astea. Cartea pe care o caută se află acolo, pe masă. *Pe ea* vreau s-o salvezi.

Tian șovăi lângă ușă. El se pricepea să mituiască funcționarii din yamen și temnicerii și să se înfrunte cu Judecătorul Yi. Îi plăceau jocurile de cuvinte și să bea vin ieftin și ceai amar. Ce treabă ar fi avut un *songgun* umil cu împăratul și intrigile de la Curte?

Am fost cândva fericit pe Muntele Fructelor-și-florilor, jucându-mă toată ziua cu semenii mei maimuțe, spuse Regele Maimuțelor. *Uneori regret că am fost curios despre ce se petrecea în lumea mai largă.*

Însă Tian era curios, așa că se apropie de masă și luă cartea. Se intitula *Povestea a zece zile* și era scrisă de Wang Xiuchu.

*

Cu o sută de ani în urmă, în 1645, după ce a ocupat Beijingul, capitala dinastiei chineze Ming, armata manciuriană a decis să cucerească toată China.

Prințul Dodo și trupele lui au ajuns la Yangzhou, un oraș bogat, cu negustători de sare și pavilioane pictate, situat la confluența fluviului Yangtze cu Marele Canal. Comandantul chinez, Marele Secretar Shi Kefa, a jurat să reziste până la ultimul om. El l-a rallat pe locuitorii orașului să consolideze zidurile și a încercat să-l unească pe comandanții militari Ming rămași în viață și milițiile.

Eforturile lui au fost spulberate pe 20 mai 1645, când trupele manciuriene au spart zidurile orașului după un asediu de șapte zile. Shi Kefa a fost executat după ce a refuzat să se predea. Pentru a-l pedepsi pe locuitorii din Yangzhou și pentru a da restului Chinei o lecție despre prețul împotrivirii înaintea armatei manciuriene, prințul Dodo a ordonat măcelărirea întregii populații a orașului.

Unul dintre locuitori, Wang Xiuchu, a scăpat, trecând dintr-o ascunzătoare în alta și mituindu-i pe soldați cu tot ce putea. În același timp el a consemnat cele văzute:

Un soldat manciurian cu o sabie era în frunte, altul cu o lance era în urmă, iar un al treilea mergea între ei pentru a-i împiedica pe captivi să evadeze. Ei trei au mânat zeci de captivi ca pe niște câini sau oi. Dacă un captiv mergea prea încet, fie că-l băteau, fie că-l omorau pe loc.

Femeile erau legate laolaltă cu funii, ca o salbă din perle. Se poticneau mergând prin noroi și murdăria le acoperea trupurile și straiele. Prunci erau peste tot pe pământ, iar cai și oameni călcau peste ei, astfel încât creierii și măruntaiele le erau amestecate cu țărâna, iar zbieretele muribunzilor umpleau văzduhul.

Toate șanțurile sau heleșteiele pe lângă care am trecut erau pline cu leșuri, cu brațele și picioarele învălmășite. Amestecat cu apa verde, sângele roșu s-a transformat în paleta de culori a unui pictor. Atât de multe trupuri erau în canal, încât s-a umplut până sus și părea un podeț.

Masacrele, violurile, jafurile și incendierea orașului au durat șase zile.

În a doua zi a lunii lunare, noul guvern a poruncit ca toate templele să incinereze cadavrele. Templele adăpostiseră multe femei, deși multe muriseră de asemenea de foame și frică. Arhiva finală a incinerărilor a cuprins sute de mii de trupuri, însă numărul acela nu-i include pe cei care se sinuciseseră aruncându-se în fântâni sau canale, care-și dăduseră foc ori se spânzuraseră pentru a evita o soartă mai crudă...

În a patra zi a lunii lunare, vremea a devenit însorită în cele din urmă. După ce stătuseră în apa de ploale, trupurile îngrămădite pe marginile drumului se umflaseră și pielea le era negru-vinețle și întinsă ca a tobelor. Carnea dinăuntru putrezise și duhoarea era copleșitoare. Când soarele a încălzit trupurile, miasmele au devenit încă și mai grele. Peste tot în Yangzhou supraviețuitorii ardeau cadavre. Fumul a pătruns în toate locuințele, plutind ca o pâclă. Mirosul leșurilor intrate în putrefacție putea fi simțit de la o depărtare de o sută de li.

❋

Mâinile lui Tian tremurau când întoarse ultima pagină.

— Acum înțelegi de ce mă urmăresc Picăturile de Sânge, rosti cu glas obosit Xiaojing. Manciurienii au insistat că Masacrul din Yangzhou este o legendă și oricine vorbește despre el se face vinovat de trădare. Aceasta însă este o relatare a unui martor ocular, care va dezvălui că tronul lor a fost clădit pe o temelie de sânge și țeste.

Tian închise ochii și se gândi la Yangzhou, cu cealnările pline de cărturari leneși, care se contraziceau cu cântărețele în privința schemelor de rime, cu reședințele somptuoase pline de negustători în veșminte bogate care sărbătoreau alt sezon comercial profitabil, cu sutele de mii de locuitori care se rugau fericiți pentru sănătatea împăratului manciurian. Știau ei oare că în fiecare zi când mergeau la plată și râdeau și cântau și lăudau epoca de aur în care trăiau, că pășeau peste oasele morților, că batjocoreau strigătele de moarte ale celor dispăruți, că negau amintirile fantomelor? El însuși nu crezuse poveștile șoptite în copilăria sa despre trecutul lui Yangzhou și era aproape sigur că majoritatea tinerilor care trăiau acum în Yangzhou nu le auziseră.

Iar acum, când știa adevărul, putea să îngăduie fantomelor să continue să fie reduse la tăcere?

Se gândi apoi și la temnițele Picăturilor de Sânge, la torturile complicate menite să prelungească drumul de la viață la moarte, la felurile în care împărații manciurieni obținuseră până la urmă întotdeauna ceea ce doriseră. Stindardele nobile ale împăratului izbutiseră să-i silească pe toți chinezii să se radă în cap

și să poarte cozi pentru a demonstra supunere față de Manciuria și să-și abandoneze *hanfu* în schimbul straielor manciuriene sub pedeapsa amenințării cu moartea. Ei retezaseră legătura chinezilor cu trecutul lor și îi transformaseră într-un popor care plutea în derivă, fără ancora memoriei. Ei erau mai puternici decât Împăratul de Jad și cei zece mii de soldați cerești.

Pentru ei ar fi fost foarte ușor să șteargă cartea aceasta, să-l șteargă pe el, un *songgun* umil, de pe fața lumii, ca o încrețitură trecătoare pe apa unui eleșteu liniștit.

Alții se puteau bucura de propriile lor isprăvi cutezătoare; el era un supraviețuitor.

— Îmi pare rău, vorbi Tian către Xiaojing cu glas încet și răgușit. Nu te pot ajuta.

*

Tian Haoli se așeză la masa lui pentru a mânca un castron cu tăiței. Îi condimentase cu semințe proaspete de lotus și muguri de bambus, iar aroma era de obicei înviorătoare, perfectă pentru un prânz târziu.

Regele Maimuțelor apăru pe scaunul de vizavi: ochi aprigi, gură mare și capă purpurie, care-l declara Înțeleptul Egal cu Cerurile, rebel împotriva Împăratului de Jad.

Așa ceva nu se întâmpla des. De obicei, Regele Maimuțelor îi vorbea lui Tian doar în mintea sa.

— Crezi că nu ești un erou, zise Regele Maimuțelor.

— Exact, replică Tian și încercă să-și înlăture tonul de apărare din glas. Nu sunt decât un om obișnuit, care își duce existența culegând firimituri din crăpăturile legii, care-i fericit dacă are suficientă mâncare și câțiva bănuți pentru băutură. Nu vreau altceva decât să trăiesc.

— Nici eu nu sunt un erou, spuse Regele Maimuțelor. Atât doar că eu mi-am făcut treaba când a fost nevoie.

— Ha! exclamă Tian. Știu ce-ncerci, dar n-o să-ți meargă. Treaba ta era să-l aperi pe călugărul cel mai sfânt într-o călătorie periculoasă și deținei putere

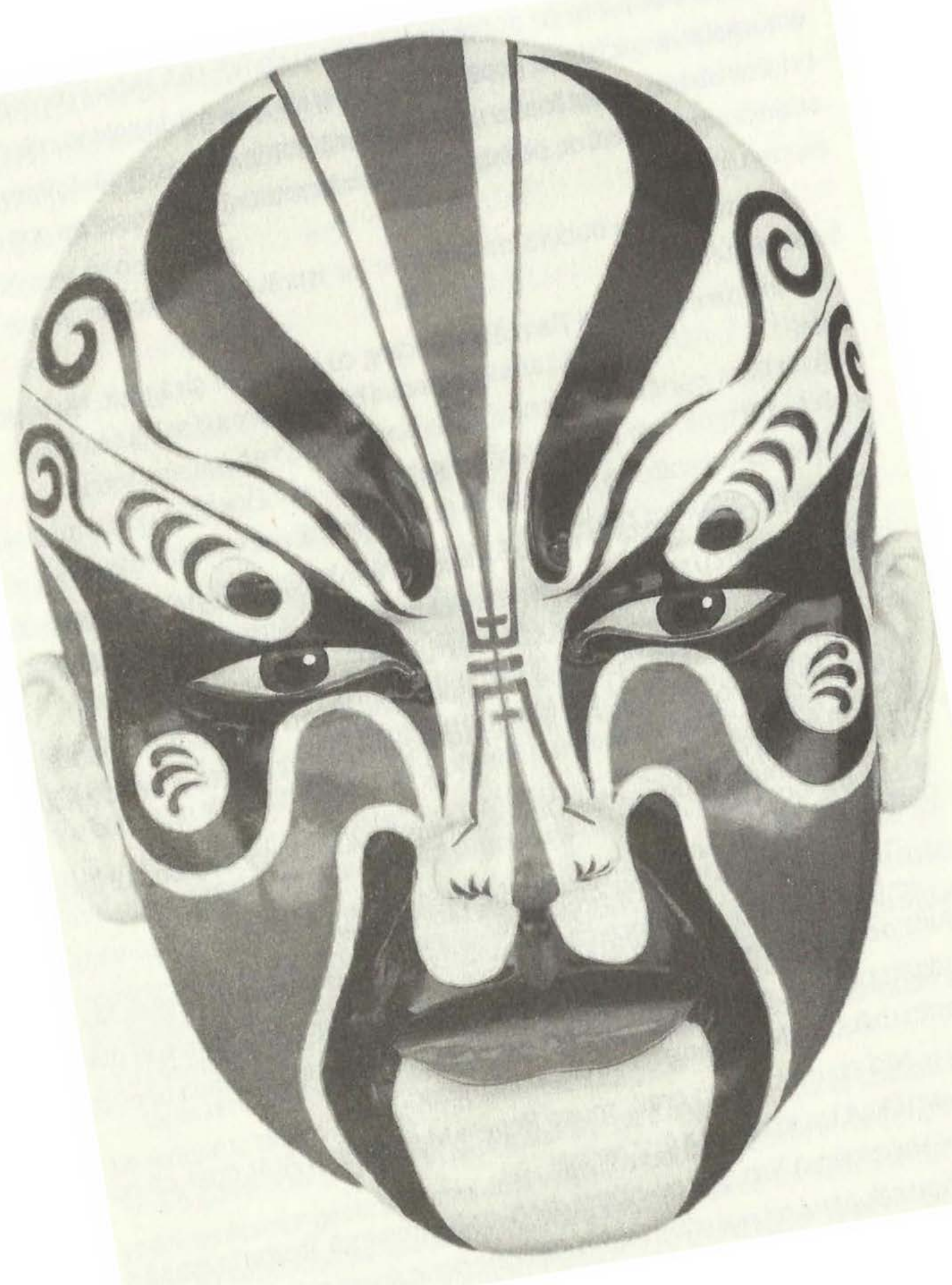

fără seamăn şi magie nelimitată. Oricând ai fi avut nevoie, îi puteai chema în ajutor pe Buddha şi Guanyin, Zeiţa Milei. Te rog să nu te compari cu mine.

— Perfect. Tu *cunoşti* vreun erou?

Tian sorbi nişte tălţei şi reflectă asupra întrebării. Cele citite în dimineaţa aceasta îi erau proaspete în minte.

— Bănuiesc că Marele Secretar Shi Kefa a fost un erou.

— De ce? El le-a promis celor din Yangzhou că atât cât va trăi nu va îngădui să se abată niciun rău asupra lor şi totuşi când oraşul a fost cucerit a încercat să scape pe cont propriu. Mie mi se pare mai degrabă un laş decât un erou.

Tian lăsă castronul pe masă:

— Nu-l cinstit ceea ce spui. El a apărat oraşul, deşi n-a avut nici întăriri, nici ajutoare. El i-a îmblânzit pe comandanţii militari care-i hărţuiau pe cei din Yangzhou şi l-a rallat în apărarea lor. La sfârşit, în ciuda unui moment de slăbiciune, el a acceptat să-şi dea viaţa pentru oraş şi nu poţi cere mai mult decât atât.

Regele Maimuţelor pufni dispreţuitor:

— Ba bine că nu! Ar fi trebuit să-şi fi dat seama că lupta era inutilă. Dacă nu s-ar fi împotrivit invadatorilor manciurieni şi ar fi predat oraşul, poate că n-ar fi murit aşa mulţi oameni. Dacă n-ar fi refuzat să se încline înaintea manciurienilor, poate că el însuşi n-ar fi fost omorât. Regele Maimuţelor făcu o grimasă. Poate că n-a fost prea isteţ şi n-a ştiut cum să supravieţuiască.

Sângele năvăli în faţa lui Tian, care se ridică şi îndreptă un deget spre Regele Maimuţelor:

— Să nu vorbeşti aşa despre el! Cine poate şti dacă manciurienii n-ar fi măcelărit oricum populaţia oraşului, chiar dacă el s-ar fi predat? Crezi că acţiunea cea mai potrivită în faţa unei armate cuceritoare puse pe viol şi jaf este să ridici mâinile? O să răsucesc argumentaţia ta, spunând că rezistenţa susţinută din Yangzhou ar fi încetinit armata manciuriană şi ar fi îngăduit multora să fugă în siguranţă în sud, iar fermitatea oraşului i-ar fi putut determina pe manciurieni să fie mai îndurători cu cei care s-au predat ulterior. Marele Secretar Shi a fost un adevărat erou!

Regele Maimuţelor izbucni în râs:

— Argumentezi de parc-ai fi în vamenul Judecătorului Yi! Ești foarte combativ în numele unui bărbat care a murit acum o sută de ani.

— N-o să te las să-i denigrezi memoria în felul ăsta, chiar dacă ești Înțeleptul Egal cu Cerurile.

Chipul Regelui Maimuțelor deveni serios:

— Dacă tot vorbești despre memorie, ce părere ai despre Wang Xiuchu, autorul cărții pe care ai citit-o?

— A fost un om simplu, ca mine, care a supraviețuit mituind și ascunzându-se din fața pericolului.

— Totuși el a consemnat ceea ce a văzut, astfel ca după o sută de ani să poată fi amintiți bărbații și femeile care au murit în zilele acelea. Scrierea cărții a fost un act de bravură — uită-te cum manciurienii vânează azi pe cineva doar pentru că a *citit-o*. Cred că și el a fost un erou.

După o clipă Tian încuviință:

— Nu mă gândisem în felul acesta, dar ai dreptate.

— Nu există eroi, Tian Haoli. Marele Secretar Shi a fost atât curajos, cât și laș, capabil și prostesc. Wang Xiuchu a fost atât un supraviețuitor oportunist, cât și un bărbat cu spirit măreț. Eu sunt în general egoist și înfumurat, dar câteodată mă surprind singur. Noi suntem oameni obișnuiți — mă rog, eu sunt un demon obișnuit — puși în fața unor alegeri extraordinare. În momentele acelea, idealurile eroice cer uneori să devenim avatarurile lor.

Tian se așeză și închise ochii:

— Rege al Maimuțelor, eu nu sunt decât un bătrân speriat. Nu știu ce să fac acum.

— Ba știi foarte bine. Atât doar că trebuie să accepți ceea ce știi.

— De ce tocmai eu? Și dacă nu vreau s-o fac?

Regele Maimuțelor se încruntă și glasul îi scăzu în intensitate.

— Tian Haoli, bărbații și femeile acelea din Yangzhou au murit acum o sută de ani și nu se poate face nimic care să schimbe situația lor. Trecutul însă continuă să trăiască sub forma amintirilor și cei aflați la putere vor dori mereu să șteargă și să-l aducă la tăcere, să îngroape fantomele. Acum, când ai aflat despre trecutul acela, nu mai ești un spectator nevinovat. Dacă nu acționezi, vei fi complicele împăratului și al Picăturilor de Sânge în această nouă violență,

această acțiune de ștergere. Ca și Wang Xiuchu, acum ești un martor. Ca și el, trebuie să alegi ce să faci. Trebuie să decizi dacă, în ziua morții, vei regreta această alegere.

Forma Regelui Maimuțelor se destrămă și Tian rămase singur în coliba lui, amintindu-și.

*

— Am scris câteva rânduri unui prieten vechi din Ningbo, spuse Tian. Du-le la adresa de pe plic. El este un chirurg bun și-ți va șterge tatuajele de pe față ca o favoare pentru mine.

— Mulțumesc, rosti Li Xiaojing. Voi distruge scrisoarea de îndată ce voi putea, știind pericolul pe care ți-l poate aduce. Te rog să accepți asta ca plată.

Se întoarse către bocceluța lui și scoase cinci *taeli* de argint.

Tian ridică o mână:

— Nu, pentru că veți avea nevoie de toți banii pe care-i puteți strânge. Îi întinse o pungă. Nu-i mult, dar sunt toate economiile mele.

Li Xiaojing și Li Xiaoyi se holbară la maestrul litigiilor, neînțelegând.

Tian continuă:

— Xiaoyi și fetele nu pot rămâne în Sanli, pentru că cineva o să raporteze cu siguranță că ea a găzduit un fugar, când Picăturile de Sânge vor începe să pună întrebări. Trebuie să plecați imediat și să vă duceți la Ningbo, unde să închiriați o ambarcațiune care să vă ducă în Japonia. Manciurienii au blocat coasta, așa că va trebui să plătiți destul de mult contrabandiștilor.

— În Japonia?!

— Atât timp cât cartea este cu tine, nu poți să fii în siguranță nicăieri în China. Dintre toate țările din jur, doar Japonia va cuteza să-l sfideze pe împăratul manciurian. Numai acolo tu și cartea veți scăpa de griji.

Xiaojing și Xiaoyi încuviințară din cap:

— Vii și tu cu noi?

Tian își arătă piciorul olog și râse:

— N-aș face decât să vă încetinesc. Nu, eu voi sta aici și-mi voi asuma riscul.

— Dacă vor bănui că ne-ai ajutat, Picăturile de Sânge nu-ți vor da drumul.

Tian surâse:

— O să născocesc eu ceva. Totdeauna o fac.

*

După câteva zile, când Tian Haoli se pregătea să se aşeze şi să la masa, soldaţi din garnizoana oraşului sosiră la uşa lui. Îl arestară fără explicaţii şi-l duseră la yamen.

Tian văzu că de data aceasta judecătorul Yi nu stătea singur pe estradă. I se alăturase alt funcţionar, a cărui pălărie arăta că venise direct de la Beijing. Ochii lui reci şi silueta slabă îl amintea lui Tian de un şoim.

Fie ca isteţimea să mă apere din nou, îi şopti el Regelui Maimuţelor în minte.

Judecătorul Yi lzbi cu linia în masă:

— Vicleanule Tian Haoli, eşti acuzat că ai ajutat la evadarea unor fugari periculoşi şi că ai plănuit acte de trădare împotriva Măreţului Qing. Mărturiseşte-ţi crimele imediat, ca să poţi muri iute.

Tian încuviinţă din cap după ce judecătorul îşi termină discursul.

— Preamilostivule şi Clarvăzătorule Judecător, nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

— Mincinos obraznic! Şiretenille tale obişnuite nu vor mai lzbândi acum. Am dovezi clare ca lumina zilei că ai oferit alinare şi ajutor trădătorului Li Xiaojing şi că ai citit un text fals, interzis şi trădător.

— Este adevărat că recent am citit o carte, dar în ea nu exista nimic trădător.

— Poftim?

— Era o carte despre păzirea oilor şi şiragurile de perle. Mai cuprindea de asemenea unele discuţii despre umplerea heleşteielor şi aprinderea focurilor.

Funcţionarul din Beijing mijl ochii, însă Tian continuă de parcă n-ar fi avut nimic de ascuns:

— Era o carte foarte tehnică şi foarte plictisitoare.

— Minţi!

Venele de pe gâtul judecătorului Yi păreau gata să plesnească.

— Preastrălucit și Sagace Judecător, cum poți afirma că eu mint? Mi-ai putea spune ce conține această carte interzisă, ca să pot verifica dacă am citit-o?

— Tu... tu....

Gura Judecătorului se deschise și se închise ca buzele unui pește.

Bineînțeles, Judecătorului Yi nu i se spusese ce conținea cartea — de asta era interzisă —, dar Tian se bizuia de asemenea pe faptul că bărbatul din Picăturile de Sânge n-ar fi putut spune nici el nimic. A-l fi acuzat pe Tian că mințea în legătură cu conținutul cărții ar fi însemnat să admită că citise cartea, iar Tian știa că niciun membru al Picăturilor de Sânge n-ar fi recunoscut un asemenea delict înaintea suspiciosului împărat manciurian.

— A fost o neînțelegere, zise Tian. Cartea pe care am citit-o nu conținea nimic fals, ceea ce înseamnă că nu putea fi cartea care a fost interzisă. Cu siguranță Înălțimea Voastră poate să vadă logica simplă și directă.

Tian zâmbi. Era clar că găsise portița de scăpare.

— Termină cu farsa asta, vorbi pentru prima dată bărbatul din Picăturile de Sânge. Pentru trădătorii ca tine nu mai trebuie să ne obosim cu aplicarea legii. În numele împăratului, te declar vinovat fără drept de recurs și te condamn la moarte. Dacă nu vrei să mai suferi, mărturisește imediat unde sunt cartea și fugarii.

Tian simți cum i se înmoaie picioarele și pentru o clipă văzu doar beznă și auzi doar un ecou al sentinței Picăturilor de Sânge: *te condamn la moarte*.

Cred că în cele din urmă mi-am terminat vicleșugurile, gândi el.

Ți-ai făcut deja alegerea, rosti Regele Maimuțelor. *Acum trebuie doar s-o accepți.*

*

Picăturile de Sânge nu erau doar spioni și asasini iscusiți, ci și experți în arta torturii.

Tian zbieră, când îi vârâră membrele în apă clocotită.

Spune-mi o poveste, îi ceru el Regelui Maimuțelor. *Abate-mi atenția, ca să nu cedez.*

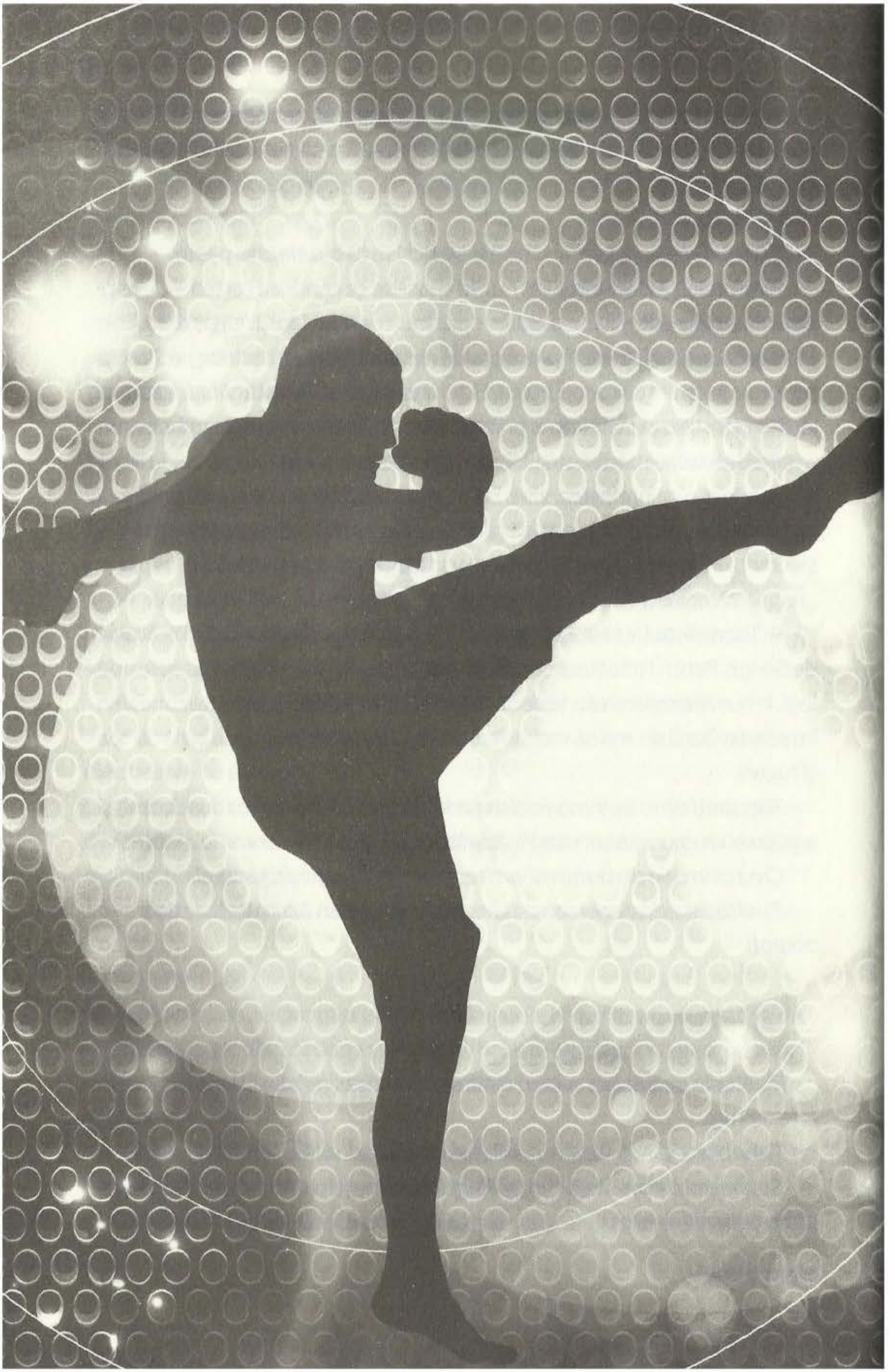

O să-ți povestesc cum m-au pârjolit în cuptorul alchimic al Împăratului de Jad, spuse Regele Maimuțelor. *Am supraviețuit, ascunzându-mă în fum și în cenușă.*

Și Tian le povesti torționarilor săi o istorie despre cum îl ajutase pe Li Xiaojing să ardă cartea lui lipsită de folos și văzuse cum se transformase în fum și cenușă. Uitase însă unde făcuse focul. Poate că Picăturile de Sânge puteau să cerceteze cu atenție dealurile din jur?

Îl arseră cu vătrale din fier, încinse până străluceau alb.

Spune-mi o poveste! zbieră Tian când simți mirosul de carne arsă.

O să-ți povestesc cum m-am luptat cu prințesa Evantaiului de Fier în Munții de Foc, zise Regele Maimuțelor. *Am păcălit-o, prefăcându-mă că, de spaimă, dau bir cu fugiții.*

Și Tian le povesti torționarilor săi o istorie despre cum îi spusese lui Li Xiaojing să fugă la Suzhou, faimos pentru numeroasele lui străduțe și canale, ca și pentru rafinatele evantale lăcuite.

Îi tăiară degetele, unul câte unul.

Spune-mi o poveste, croncăni Tian. Era slăbit din cauza pierderii sângelui.

O să-ți povestesc cum mi-au pus cununa fermecată, spuse Regele Maimuțelor. *Aproape că am leșinat de durere, dar tot n-am încetat să-i blestem pe toți.*

Și Tian îi scuipă în față pe torționari.

*

Tian se trezi în celula semiîntunecată. Mirosea a mucegai și rahat, și urină. Șobolani chițăiau prin colțuri.

Avea să fie executat mâine, deoarece torționarii lui se plictisiseră până la urmă. Avea să fie moartea prin o mie de tăieturi. Un călău iscusit își putea face victima să sufere ore în șir înainte de a-și da ultima suflare.

N-am cedat, nu-i așa? îl întrebă pe Regele Maimuțelor. *Nu-mi pot aminti tot ce le-am spus.*

Le-ai spus multe povești și niciuna adevărată.

Tian se gândi că ar fi trebuit să fie mulțumit. Moartea avea să fie o eliberare. Era totuși îngrijorat că nu făcuse destul. Dacă Li Xiaojing nu izbutea să ajungă în Japonia? Dacă însăși cartea avea să fie distrusă pe mare? Ar fi fost minunat dacă ar fi existat o cale prin care să salveze cartea, astfel ca să *nu poată* fi pierdută.

Ți-am povestit cum m-am luptat cu lordul Erlang și l-am bulmăcit, transformându-mă întruna? M-am preschimbat în rândunică, în pește, în șarpe și în cele din urmă în templu. Gura mea era ușa, ochii mei erau ferestrele, limba mea era statuia lui Buddha și coada mea era un catarg de steag. Ce amuzant a fost! Niciunul dintre demonii lordului Erlang nu mi-a putut desluși deghizările.

Eu sunt priceput la cuvinte, gândi Tian. *La urma urmelor, sunt un* songgun.

Glasurile copiilor care cântau în afara celulei ajungeau slab până la el. Se strădui și se târî până la peretele cu ferestruica zăbrelită din partea de sus și-i strigă:

— Hei, mă puteți auzi?

Cântatul se opri brusc. După o vreme, un glas sfios rosti:

— Noi nu avem voie să vorbim cu criminalii condamnați. Mama spune că ești periculos și smintit.

Tian râse:

— Da, *sunt* smintit. Dar știu niște cântece bune. Vreți să vă-nvăț? Sunt despre oi și perle și multe alte lucruri amuzante.

Copiii discutară între ei și unul îi răspunse:

— De ce nu? Un smintit trebuie să știe niște cântece bune.

Tian Haoli își adună toate fărâmele de putere și concentrare. Se gândi la cuvintele din carte.

Ei trei au mânat zeci de captivi ca pe niște câini sau oi. Dacă un captiv mergea prea încet, fie-l băteau, fie-l omorau pe loc. Femeile erau legate laolaltă cu funii, ca o salbă din perle.

Se gândi la deghizări. Se gândi la diferențele de tonuri între mandarină și topolectul local, la felul cum el putea face jocuri de cuvinte și aproximări și rime, mutând cuvintele și transformându-le până ce nu mai puteau fi recunoscute. Și începu să cânte:

Ei trei au mâncat zeci de Cap-cu-Tivi
Ca pe niște pâini sau oi.
Dacă un Cap-cu-Tiv mergea prea-ncet, fier băteau,
Fier morau pe loc.
Femelle erau regate laolaltă cu furii,
Ca o salbă din perle.
Și copiii, încântați de absurdități, învățară lute cântecelul.

*

Îl legară de stâlp pe platforma de execuție și-l despuiară în pielea goală.

Tian privi mulțimea. În ochii unora zări milă, în ochii altora zări teamă, iar în ochii altora, ca Jie, vărul lui Li Xiaoyi, zări încântare, fiindcă huliganul *songgun* își primea soarta meritată. Cei mai mulți așteptau însă pur și simplu. Execuția aceasta, oroarea aceasta, însemna divertisment.

— O ultimă șansă, rosti Picătură de Sânge. Dacă mărturisești adevărul acum, îți vom reteza gâtul dintr-o singură lovitură. Dacă nu, îți mai lăsăm câteva ore de viață, de care să te „bucuri".

Murmure trecură prin mulțime. Unii țâțâiră. Tian se ultă la pofta de sânge din unii oameni. *Ați devenit un popor de sclavi*, gândi el. *Ați uitat trecutul și ați devenit captivi docili ai împăratului. Ați învățat să vă bucurați de barbaria lui, să credeți că trăiți într-o epocă de aur, fără să vă sinchisiți vreodată să vă uitați sub suprafața poleită a imperiului, la temelia lui putredă și însângerată. Pângăriți însăși amintirea celor care au murit pentru ca voi să fiți liberi.*

Inima îi era plină de disperare. *Oare am suferit toate astea și mi-am sacrificat viața degeaba?*

Niște copii din mulțime începură să cânte:

Ei trei au mâncat zeci de Cap-cu-Tivi
Ca pe niște pâini sau oi.
Dacă un Cap-cu-Tiv mergea prea-ncet, fier băteau,
Fier morau pe loc.
Femelle erau regate laolaltă cu furii,
Ca o salbă din perle.

Expresia Picăturii de Sânge nu se schimbă. El nu auzea nimic, decât nişte alureli copilăreşti. Era adevărat, copiii n-ar fi fost astfel în pericol, fiindcă ştiau cântecelul. Dar Tian se întrebă de asemenea dacă cineva avea să vadă vreodată dincolo de alureli. Oare nu ascunsese adevărul prea adânc?

— Încăpăţânat până la sfârşit, da? Picătura de Sânge se întoarse către călăul care-şi ascuţea cuţitele pe tocilă. Ai grijă să dureze cât mai mult cu putinţă.

Ce am făcut? gândi Tian. *Ei râd de felul cum mor, râd pentru că am fost un prost. N-am câştigat absolut nimic, ci doar am luptat pentru o cauză fără speranţe.*

Câtuşi de puţin, îl contrazise Regele Maimuţelor. *Li Xiaojing este în siguranţă în Japonia şi cântecelele copiilor vor fi transmise din gură în gură până ce tot districtul, toată provincia, toată ţara se va umple cu ele. Într-o bună zi, poate nu acum, poate nu peste o sută de ani, dar într-o bună zi, cartea va reveni din Japonia sau un cărturar isteţ va desluşi până la urmă deghizarea din cântecele tale, tot aşa cum lordul Erlang a văzut până la urmă deghizările mele. Iar atunci scânteia adevărului se va transforma în flăcări în toată ţara şi poporul acesta se va trezi din amorţeală. Tu ai păstrat amintirea bărbaţilor şi femeilor din Yangzhou.*

Călăul începu cu o tăletură lungă şi lentă peste coapsele lui Tian, îndepărtând bucăţi de carne. Zbieretul lui Tian fu ca al unui animal, visceral, jalnic, incoerent.

Nu-s cine ştie ce erou, este? gândi Tian. *Aş fi vrut să fi fost cu adevărat brav.*

Eşti un om obişnuit care a fost pus în faţa unei alegeri extraordinare, spuse Regele Maimuţelor. *Îţi regreţi alegerea?*

Nu, gândi Tian. Şi, pe când durerea îl împinse în delir şi raţiunea începu să-l părăsească, clătină ferm din cap: *Câtuşi de puţin.*

Nu poţi să ceri mai mult decât atât, zise Regele Maimuţelor. Şi se plecă înaintea lui Tian Haoli, nu aşa cum te ploconeşti înaintea unui împărat, ci aşa cum te-ai închina înaintea unui mare erou. ✖

Povestea lui Xieng Baohui

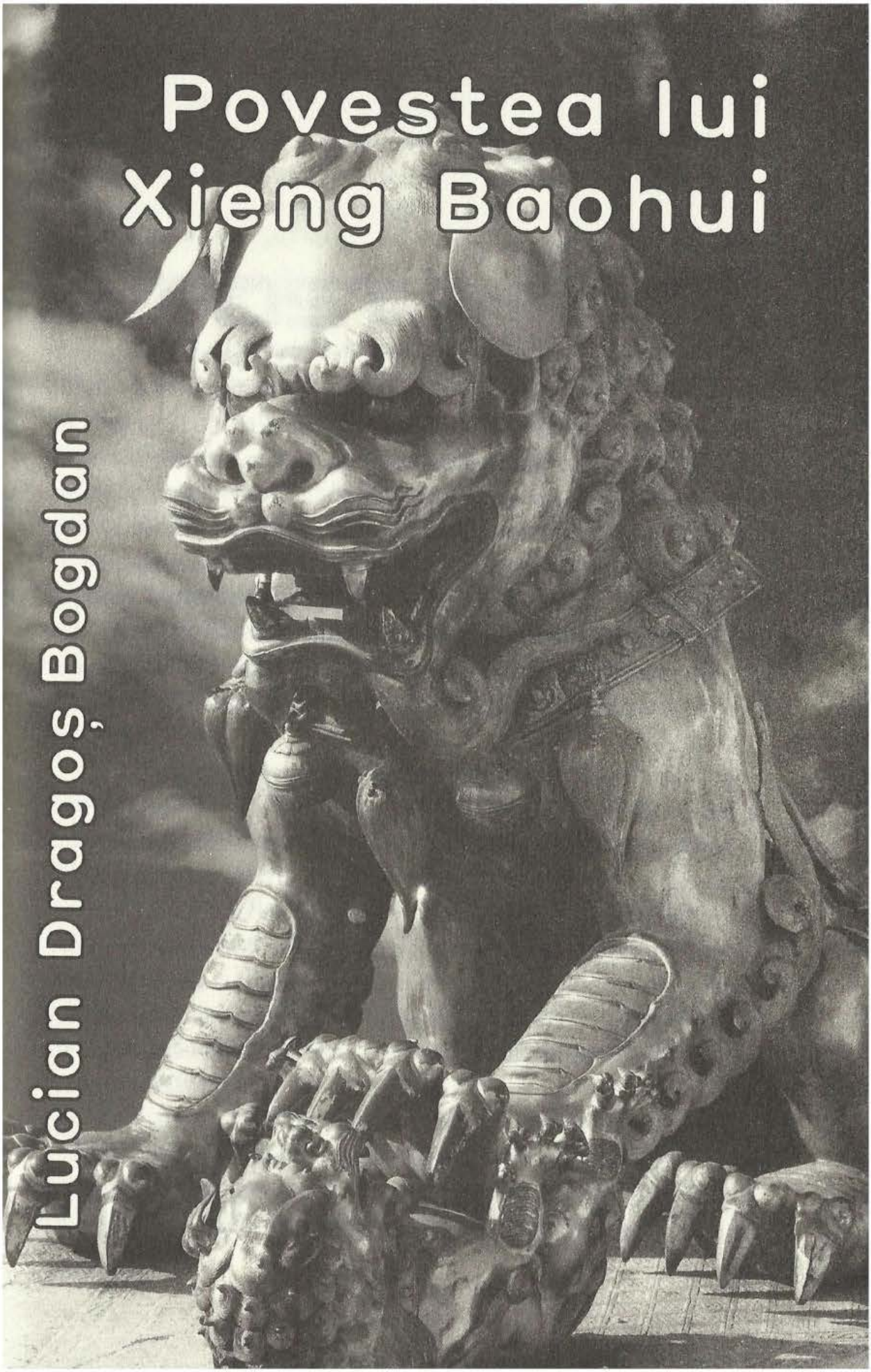

Lucian Dragoș Bogdan

(...) A doua zi, dis-de-dimineață, mulțimea se adună în fața cuștii pentru a constata decesul bătrânului. Spre marea surpriză a tuturor, omul și tigrul dormeau liniștiți, sprijiniți unul de altul. (...)

A FOST o vreme când lucrurile erau rânduite altfel.

Asta se întâmpla undeva, într-o țară îndepărtată — pentru că departe erau locurile între ele pe când doar pasul măsura distanțele. Vorba ceea: țara să fie mică, oamenii puțini și să nu jindulască unii la cele ale altora. În țara cu pricina, oamenii veneau pe lume pe rând și plecau asemenea. Nu era haosul pe care-l vedem acum în jurul nostru, în care fiecare dă ortu' popii când și cum i se năzare! Nicidecum. Oamenii își așteptau cuminți rândul către lumea de dincolo.

Și bună treabă era aceasta! Căci fiecare știa când urma să-i vină ceasul și apuca să-și pregătească plecarea de pe lumea aceasta. Lucrurile rămâneau deslușite pentru urmași, nu ca acum când — de-atâtea încâlceli câte lasă răposații — îți vine să-ți iei lumea-n cap. Bașca faptul că rudele apucau să se pregătească sufletește pentru greaua pierdere și învățau să accepte mersul firii.

Dar viața nu curge așa, domol, de la izvorul nașterii și până la bătrânețea ce se varsă în moarte. Uneori, în tumultul ei apar accidente, iar acestea pot da peste cap și cea mai strașnică ordine. Însă, la fel cum apar uneori accidente, la fel apar și miracole. Iar în țara cu pricina cele două evenimente se completau mereu unul pe celălalt. Pentru fiecare accident care punea în pericol viața cuiva al cărui soroc nu sosise, se producea un miracol care-l salva. Poate părea neverosimil, dar, așa cum acceptăm că ghinionul poate lovi oricând, ar trebui să înțelegem că și norocul se comportă asijderea. Mai mult, între cele două pare să existe o legătură strânsă, așa cum au constatat oamenii din altă țară, la fel de îndepărtată.

Dar aceasta este o altă poveste, pe care o vom istorisi cu altă ocazie.

Acum deodată să revenim la țara noastră în care lucrurile se desfășurau molcom, într-o ordine dătătoare de pace. În țara aceasta, așadar, Xieng Baohul își aștepta liniștit sorocul. Cu două dimineți în urmă, din Turnul Sorții

sosise unul dintre cartografii care trasau hărțile vieților și-l anunțase că Li Hu, din așezarea lacustră, trecuse la cele veșnice. Ca orice om respectabil, Xieng Baohul își cunoștea bine harta vieții și, de când aflase despre moartea lui Ti Mieng-Nan de la terasele cu orez, începuse să-și pună lucrurile în ordine. Apoi, trăise liniștit de pe o zi pe alta, tăind de pe răboj fiecare persoană a cărei moarte îl despărțea de propria trecere Dincolo.

Iar Li Hu era ultima persoană din șirul cu pricina. Acum, Xieng Baohul își aștepta calm moartea, știind că aceasta putea veni la câteva momente după cea a lui Li Hu, sau chiar la câteva săptămâni. Rudele erau pregătite, cei care-i urmau pe hartă își încheiaseră și ei socotelile și toți așteptau sosirea clipei ultime. Viața își urma ritualurile și doar cei care se pregăteau de Marea Schimbare ieșiseră din ritmul ei, căutându-și pacea interioară.

Așa trecu o lună, apoi alta. După recolta mică, primăvara se preschimbă în vară. Xieng Baohul începu să-și petreacă diminețile scăldându-se în apa râului. După coacerea cerealelor și mlezul verii, veniră căldura mică și căldura mare, iar Xieng Baohul căută adăpost la umbra pomilor. Când începu toamna și căzu roua albă, rudele începură să murmure nedumerite. După echinocțiul de toamnă și roua rece, rumoarea cuprinse întreaga așezare. Iar când căzu și prima brumă, la poarta familiei sale se înființă o adevărată delegație.

Primii sosiți se dovediră niște oameni simpli, care-l întrebară respectuos dacă mai avea ceva probleme nerezolvate care-l țineau pe lumea aceasta. Xieng Baohul află că aceștia erau copiii lui Si Hu-shla, pe care-l durea sufletul din cauza stării de sănătate a mamei lor. Femela suferea de ani buni de gută și dropică și abia își mai târa trupul împuținat și suferind de la o zi la alta. Desigur, izbăvirea morții era — în ciuda tristeții inerente — de preferat unei asemenea vieți chinuitoare. Xieng Baohui își exprimă compasiunea pentru suferința bietei femei și-i asigură pe oaspeți că nu avea nicio intenție de a se împotrivi morții, oricând ar fi dorit aceasta să sosească.

Copiii lui Si Hu-shla mulțumiră pentru grija de a respecta mersul Căii, deși durerea le rămase la fel de neostoită. Nu la fel de înțelegători se arătară următorii musafiri, nepoții al unui anume Fang Tze, negustător dintr-un prosper târg comercial. Aceștia așteptau cu nerăbdare moartea bunicului lor pentru a pune mâna pe averea însemnată agonisită cu trudă de acesta în timpul vieții. Unul

dintre el era chiar foarte vehement. Se încurcase cu o rețea de jocuri de noroc și pierduse tot ce avea, ba încă ceva pe deasupra. Nevoia lui pentru bani era urgentă, deoarece cămătarii începuseră să devină tot mai neînțelegători și să aducă în discuție recuperarea datoriei sub forma degetelor.

Xieng Baohui își exprimă înțelegerea față de situația lor încurcată, deși în sufletul său bun era revoltat de câinoșenia acestor paraziți care nu ridicaseră un pai de pe jos, iar acum așteptau să le pice o pleașcă din cer. Îi asigură că, de îndată ce el avea să închidă ochii, iar Si Hu-shia să fie izbăvită de suferință, bunicul lor se putea da la o parte din calea viselor lor de mărire.

— Omul virtuos face orice este necesar pentru a se potrivi Căii, îi atrase atenția nepotul care avea patima jocurilor.

Xieng Baohui se minună cât de frumos știa tânărul să citeze din scrierile canonice atunci când era în interesul său. Privirea insistentă pe care acesta o aruncă securii înfipte în buturuga din curte îi dădu foarte clar de înțeles la ce făcea referire expresia „orice este necesar". Mai mult, îi stârnea și mai mult mila pentru bietul negustător, ale cărui clipe aveau să fie numărate imediat ce Si Hu-shia părăsea această lume.

Ceilalți oaspeți se mulțumiră doar să se intereseze în legătură cu starea lui de sănătate. Rudele lor se regăseau mai departe pe hartă, așa încât presiunea nu era foarte mare. Xieng Baohui preferă să nu insiste în legătură cu motivele care-i îndemnau să aștepte decesul celor apropiați. Îi asigură pe toți că avea să-și ia locul printre strămoși imediat ce Calea nenumită avea să-l cheme pe acel drum.

Așa începu iarna. Veniră mai întâi zăpezile moderate, apoi cele mari. Trecu și solstițiul de iarnă, iar iarna înzăpezită se transformă în iarnă geroasă. Xieng Baohui puse mâna pe secure, dar nu pentru a urma îndemnurile tânărului împătimit de jocuri. Crăpa lemne pentru a-și umple soba și a se retrage la căldura ei, savurând o ceașcă de ceai. Se bucura de fiecare clipă care-i mai era acordată pe acest Pământ, purtându-se cuviincios cu toți cei din jur și ducând o viață tihnită, fără bătaie de cap. Zăpada mare și gerul îl împiedicară pe cei din alte părți să-i mai facă vreo vizită.

Dar, imediat ce începu primăvara și zăpezile se topiră, oaspeții se bulucîră din nou la poarta lui. Erau mai mulți ca data trecută și chiar și cei mai pașnici

deveniseră destul de nerăbdători. Xieng Baohui îi asigură din nou că-şi aştepta sfârşitul întocmai cum o făceau şi ei, dar nepoţii cei dornici de profit nu mai aveau chef să-l asculte. Îl racolară rapid pe ceilalţi şi făcură o petiţie către conducătorii obştei, cerându-le să intervină în acest caz de lipsă de spirit civic.

Imediat ce trecu anotimpul ploios şi-şi făcură apariţia insectele, Xieng Baohui se trezi chemat la judecată în piaţă. Localnicii se adunară cu mic, cu mare, curioşi cum avea să se desfăşoare un asemenea proces nemaivăzut. Xieng Baohui se aşeză de o parte a pieţei, înconjurat de familie. Din partea cealaltă, oaspeţii nemulţumiţi îi aruncau priviri necruţătoare pe sub sprâncenele încruntate. Între ei, conducătorii obştei vădeau multă nervozitate. Un caz ca acela, fără precedent în istoria străbunilor, avea să păstreze în anale numele celor care-l judecaseră.

Acuzaţii atacară imediat ce începu procesul, arătând că încăpăţânarea lui Xieng Baohui de a rămâne în viaţă dădea peste cap vieţile a zeci de oameni şi, mai mult, încălca ordinea firească. Acuzatul se apără arătând că el nu se opunea sorţii, dar că Cerurile nu-l chemaseră încă la ele. Judecătorii discutară şi chibzuiră că amândouă părţile aveau dreptate, ca atare nu ştiau încotro să încline balanţa.

Ajutorul nesperat veni prin intermediul unui bătrân respectat de mulţi pentru înţelepciunea sa, pe nume Fa Lun. Acesta dusese o viaţă solitară şi plină de restricţii, aşa încât la bătrâneţe nu se putea bucura nici de compania unei soţii, nici de lumina unor nepoţi, nici de confortul unei averi însemnate. Şi acum, în ceasurile de pe urmă, îşi dăduse seama că-şi trăise viaţa în van, fără a face nimic important. Prin urmare, sătul de ea, dorea să-i pună capăt cât mai curând. Cum Xieng Baohui se încăpăţâna să nu moară, el trebuia să se trezească în fiecare dimineaţă şi să vadă golul care-i umplea curgerea anilor.

— Nu cunoaştem Calea Cerului, îşi începu pledoaria Fa Lun. Dar ştim că şi noi facem parte din ea. Suntem uneltele Căii şi avem datoria să veghem ca ea să fie respectată. Iar încălcarea Căii provoacă multe necazuri, precum se vede! Trebuie să împlinim destinul pe care Cerurile l-au lăsat în mâinile noastre!

Acuzatorii aclamară vorbele lui Fa Lun, iar adunarea din piaţă încuviinţă justeţea lor. Chiar şi judecătorii deveniră părtinitori după ce auziră pledoaria şi după ce văzură reacţia majorităţii.

— Xleng Baohui, trecerea la cele veşnice este o datorie obştească. Vom împlini vrerea pe care Cerurile au lăsat-o în mâinile noastre nevolnice!

Execuţia unui om era ceva nemaiauzit până atunci. De aceea, pentru a beneficia de cele mai bune auspicii, se alese data echinocţiului de primăvară pentru săvârşirea ei. Xleng Baohui îşi luă rămas-bun de la toţi cei dragi. Împăcat cu soarta, dar îndurerat pentru cele ce avea să le pătimească, îşi urmă judecătorii până la apele umflate ale Râului de Smarald, pe malul cărula se înălţa un copac secular. De una dintre crengile lui noduroase fusese legată o frânghie trainică, în al cărei laţ îşi strecură capul, sub privirile mulţimii adunate pe cele două maluri. Aruncă o ultimă privire locurilor prin care zburdase în copilărie, pe care le lucrase apoi ca să-şi întreţină familia şi pe care le bătuse cu pas domol în zilele de pe urmă. Apoi se lăsă împins în gol de pe cracă.

Spre uimirea tuturor, frânghia se întinse, apoi se rupse cu un pocnet sec. Xleng Baohui căzu în apele adânci, care-l purtară în aval preţ de câteva zeci de li. Îl lăsară apoi pe mal, sleit de puteri şi cu gâtul însângerat, dar în viaţă. Doi pescari sărmani, care nu-i ştiau povestea, îl ajutară să se pună pe picioare şi, pe când procesiunea plecată din satul său ajunse în locurile acelea, era din nou în putere. Nepoţii lui Fang Tze cerură ca execuţia să se repete, cu o frânghie mai groasă de data asta, dar adunarea nu mai era aşa de pornită să-l susţină.

— Poate că, totuşi, nu asta e voia zeilor! se îndoi unul dintre judecători.

— Sau poate că semnele ne arată că am ales greşit spânzurătoarea, vorbi cu înţelepciune Fa Lun. Xleng Baohui a fost un om cinstit întreaga sa viaţă, iar spânzurătoarea poate fi nedemnă pentru el.

Nimeni nu mai fusese urcat în şteang în acele locuri, dar răufăcătorii erau legaţi cu frânghii de copaci şi lăsaţi în bătaia soarelui câteva zile, drept aducere aminte. Prin urmare, legarea de un copac era asociată cu fărădelegile. Judecătorii chibzuiră la interpretarea făcută de Fa Lun şi hotărâră că era corectă. Un om ca Xleng Baohui nu merita să moară ca un hoţ. Prin urmare, sentinţa trebuia comutată.

Se ridicau deja destul de multe voci care considerau eşecul execuţiei drept un semn din Ceruri că se încălcase Calea şi cereau ca Xleng Baohui să fie lăsat să moară de moarte naturală. Nepoţii negustorului se gândiră atunci la un şiretlic:

– Noi, oamenii, ne dovedim nedemni în a urma Calea, mânați fiind de lipsa noastră de virtute. Dar animalele sunt și ele unelte ale Cerului. Hai să le lăsăm în seama lor rezolvarea acestei probleme spinoase.

În ciuda situației în care se afla, Xieng Baohul admiră ascuțimea minții de care dădea dovadă tânărul vânat de cămătari. Dacă ar fi avut parte de o îndrumare mai bună în viață, ar fi putut ajunge departe. Așa, el întoarse din nou simpatia mulțimii către cauza pe care o susținea. Se stabili ca dată a noii execuții sărbătoarea curățirii mormintelor, iar dintre animale fu ales tigrul.

Nimeni nu știu că nepoții negustorului înfometaseră tigrul timp de cinci zile înainte de execuție. Seara, Xieng Baohul intră în cușca animalului turbat de foame și lăsat acolo. A doua zi, dis-de-dimineață, mulțimea se adună în fața cuștii pentru a constata decesul bătrânului. Spre marea surpriză a tuturor, omul și tigrul dormeau liniștiți, sprijiniți unul de altul.

Degeaba încercară nepoții negustorului să convingă oamenii să mai aștepte. Până și Fa Lun consideră că semnele era foarte clare și că lui Xieng Baohul pur și simplu nu-i venise sorocul.

– Și dacă, de fapt, chiar nu e vremea ca el să moară? se auzi deodată un glas din mulțime.

În fața acestei erezii, întâi se lăsă tăcerea. Apoi glasurile începură să comenteze, tot mai multe, până când rumoarea cuprinse întreaga adunare. Unele glasuri cereau pedepsirea nerușinatului care vorbise, dar acesta se făcuse nevăzut prin mulțime. Fa Lun puse capăt agitației, admițând că poate chiar se strecurase o greșeală în hărți. Părerea lui fiind foarte respectată, nimeni nu cuteză să-l acuze pe față de blasfemie, dar unul dintre judecători îi atrase atenția cu blândețe:

– Cartografii întocmesc hărțile din timpurile străvechi și n-au greșit niciodată. Cum am putea pune sub semnul întrebării știința lor?

– Tocmai! susținu Fa Lun. Ce ar însemna o mică eroare la atâtea veacuri? Pescarul face zeci de ochiuri de năvod și tot mai greșește câte unul pe ici, pe colo. Tâmplarul scobește mese și scaune de când se știe și tot mai face câte unul de nefolosit. De ce n-ar putea și cartografii să facă o mică greșeală în atâta amar de vreme?

Starea mulțimii se schimbă ca la un semn. Aproape toți apreciau acum justețea observației și porniră cu pas grăbit către Turnul Sorții. După acreala cu care fură primiți de Întâiul Cartograf, înțeleseră că vestea privind scopul vizitei îi precedase. Poate că dacă ar fi fost vorba doar despre Fa Lun, Întâiul Cartograf și-ar fi arătat disprețul în ciuda reputației de care se bucura acesta. Dar, în fața unei mulțimi așa de numeroase, își păstră cumpătul și răspunse cererii cu o bunăvoință ceremonioasă. Invită câțiva reprezentanți să-l urmeze în labirintul din Turn până la peretele pe care se scria istoria acelor timpuri. Fa Lun și un judecător avură curajul să-l urmeze pe scările de lemn care urcau până

în vârful turnului şi să vadă încrengătura de naşteri care-l desemnau pe Xieng Baohul ca următorul în naştere după Li Hu.

– Precum văd domniile voastre – spuse Întâiul Cartograf cu o ironie prost mascată, de-îndată ce păşiră înapoi pe podeaua acoperită cu marmură –, harta este întocmită cu mare precizie. Xieng Baohul trebuie să-şi aştepte sorocul.

Fa Lun îşi mângâie barba sură, cu fire care-i ajungeau până la brâu.

– Dar dacă este vorba despre o naştere care a rămas secretă?

Întâiul Cartograf râse cu bunăvoinţă:

– Nimic nu scapă mesagerilor din Turnul Sorţii. Credeţi că n-au fost fete care, din teamă faţă de părinţi, au căutat să ascundă plozii pe care i-au adus pe lume? Dar întotdeauna s-a aflat, pentru că mereu e cineva care se află la momentul potrivit în locul potrivit. Şi, pentru că nimeni nu vrea să încalce preceptele Căii şi să aducă haosul, lucrurile ascunse ale acestei lumi ies întotdeauna la iveală!

Fa Lun căzu pe gânduri. Calea era simplă şi curgea în voia ei, voie pe care oamenilor le era dat s-o respecte. Dar ea nu dăduse greş niciodată de la începuturile istoriei. Prin urmare, ceea ce părea de neconceput era singura explicaţie posibilă.

– Există înscrisuri despre naşterea lui Li Hu? întrebă el.

Întâiul Cartograf încuviinţă:

– Există înscrisuri privind naşterea fiecărui suflet care a păşit pe lumea aceasta.

– Aş putea să le văd?

Înaltul Cartograf strâmbă un pic din mustăţi, apoi făcu o plecăciune ceremonioasă. Trimise după unul dintre Arhivari şi-l rugă pe acesta să-l conducă pe Fa Lun la locul dorit. După ce se înarmară cu torţe, coborâră cele o sută douăzeci şi trei de trepte şi intrară în labirintul care se întindea sub turn. Arhivarul căută într-un catastif mare de la intrarea în labirint şi, după ce se dumiri, unde se afla înscrisul căutat, îl conduse pe Fa Lun până la firida care-l adăpostea.

Fa Lun luă cu grijă pergamentul îngălbenit de vreme, propti făclia în suport şi începu să citească. Pe măsură ce o făcea, sprâncenele sale stufoase se arcuiau de mirare. Când isprăvi, faţa îi era luminată de un zâmbet. Împături la loc pergamentul, îl legă cu panglica roşie de mătase, apoi porni înapoi alături de

Arhivar. Urcară cele o sută douăzeci şi trei de trepte şi ajunseră din nou în faţa Înaltului Cartograf şi a judecătorilor obştii.

— El bine? îl chestionară aceştia din urmă.

— S-ar putea să fie într-adevăr vorba despre o eroare, dar nu una care să umbrească tagma cartografilor!

Înaltul Cartograf ridică o sprânceană, dar ultima afirmaţie era de natură să-l liniştească.

— Li Hu s-a născut în pădurea de la poalele munţilor de nord-vest. Tatăl său era pădurar acolo şi, când a venit sorocul ca soţia lui să nască, a călătorit până la cel mai apropiat sat şi a adus de acolo o moaşă. Până aici, nimic neobişnuit. Pădurarul a lăsat moaşa în casă alături de femela sa şi a plecat, ştiut fiind că un bărbat nu poate asista la o naştere.

Toţi cei prezenţi aprobară în mare grabă. Era bine cunoscut faptul că o asemenea întâmplare ar fi fost de rău augur pentru viaţa bebeluşului.

— Cât timp a fost el plecat, a început o furtună mare, cu fulgere şi tunete. Unul dintre fulgere a lovit casa, care a luat foc. Când a văzut fumul gros care se ridica dinspre casa sa, pădurarul s-a grăbit înapoi. A intrat printre flăcări şi a găsit-o moartă pe moaşă.

Înaltul Cartograf tresări:

— Ce coincidenţă ca pădurarul să dea tocmai peste persoana care urma pe hartă!

— Într-adevăr! murmurară judecătorii.

— Şi asta nu e tot. Soţia pădurarului era prăbuşită inconştientă pe jos, acoperind cu trupul ei bebeluşul. Pădurarul l-a scos pe amândoi din foc şi l-a adus până în sat, unde au fost îngrijiţi. Bebeluşul şi-a revenit bine. Protejat de mama sa, Li Hu — căci despre el este vorba — n-a avut nici măcar o arsură. Din păcate, mama sa n-a fost la fel de norocoasă. A rămas cu arsuri pe mare parte din corp pentru tot timpul vieţii. În plus, spaima şi fumul inhalat au lăsat-o cu minţile rătăcite. Asta e ceea ce au notat cartografii acelor vremuri, punând laolaltă cele văzute de ei cu cele povestite de pădurar.

Înaltul Cartograf se trase de mustăţile subţiri şi lungi:

— Într-adevăr, ciudată înlănţuire de fapte! Dar nu ştiu cum poate servi cazului de faţă.

— La naşterea cu pricina au asistat trei persoane: moaşa, mama şi Li Hu însuşi. Prima a murit, a doua şi-a pierdut minţile, iar cel de-al treilea n-are cum să-şi amintească cele întâmplate. Şi atunci, căutând să pun la loc lucrurile după cum e Calea, mă întreb: dacă soţia pădurarului nu a născut un copil, ci doi? În casă era un haos — fum, flăcări —, iar pădurarul văzuse persoanele pe care se aştepta să le vadă — moaşa, soţia şi copilul. Poate că, disperat să tragă afară din flăcări trupurile celor dragi, nici măcar nu s-a uitat în jur să vadă dacă mai era vreun suflet acolo!

Cei prezenţi rămaseră cu gurile căscate. Spusele lui Fa Lun păreau improbabile, dar nu imposibile. În plus, ar fi justificat evenimentele care tulburaseră ţara în ultimul an.

— Cu alte cuvinte, crezi că Li Hu are un frate geamăn mai mic, care încă este în viaţă.

— Da, aprobă Fa Lun.

— Dar el nu apare nicăieri pe hărţile noastre, atrase atenţia Înaltul Cartograf. Cineva trebuia să-l fi văzut şi să ni-l fi raportat. Unde ar putea fi?

— Rămâne o singură explicaţie posibilă, insistă Fa Lun. A crescut în pădure, printre fiarele sălbatice. Obişnuit de mic cu prezenţa lor, n-a mai căutat niciodată compania oamenilor, pe care nu-i cunoştea.

— Şi să nu se fi întâlnit nimeni cu el prin pădure, niciodată? Hmmm... Îmi vine greu să cred.

— Poate că l-a întâlnit, dar — aşa sălbăticit cum arăta — îl va fi confundat cu o maimuţă.

— Putem afla într-un singur fel, întrerupse disputa unul dintre judecători. Să mergem în pădurea de nord-vest şi să cercetăm locurile. Să căutăm orice urmă, orice mărturie mai deosebită.

Era o hotărâre înţeleaptă. Dacă nu se acţiona, temeliile Căii aveau să se scuture. Fără reazemul el, societatea avea să cadă în haos. Se întocmiră patrule, care porniră să bată cărările întunecate ale pădurii de la nord-vest. Dar, oricât se preumblară, nu găsiră vreo urmă a celui căutat. Nepoţii negustorului începuseră să adune din nou adepţi la cauza lor, cerând ca Xieng Baohul să fie executat până binevoia să moară, pentru binele obştei. Văzând cum o spaimă tot

mai mare cuprindea ținutul la gândul că orândulaia strămoșească se dăduse peste cap, judecătorii se văzură nevoiți să cedeze și să accepte cererea.

De data aceasta, Fa Lun se dovedi un aliat de nădejde al lui Xieng Baohui. Convins de infailibilitatea Căii, el căuta în continuare dovezi pentru singura explicație care păstra lumea în ordinea firească. În peregrinările sale prin regiunea de nord-vest, întâlnise o legendă despre o ființă din altă lume.

„În cea mai nefastă zi a anului, când se celebrează festivalul dublu-yang, din munți coboară spiritul înțelept Shan Zi. El vine să-i protejeze pe muritori de nenorociri și să-i ajute pe cei nevoiași, întorcând roata norocului."

Întrucât sărbătoarea se apropia, Fa Lun le ceru judecătorilor încă un pic de clemență. Aceștia i-o acordară bucuroși. Erau depășiți de cursul încâlcit al acestui eveniment și căutau orice posibilitate ca să-și ia mâinile de pe el.

În a noua zi a celei de-a noua luni, în timp ce toată suflarea satului în care se afiau celebra festivalul, din pădure se auzi sunetul grav al unui gong. Instrumentul de bronz rămăsese pe ruinele unei așezări părăsite de secole.

— Spiritul lui Shan Zi a coborât din Ceruri! începură să strige localnicii, țopăind bucuroși. Toate grijile să fie alungate!

În fiecare seară, Fa Lun și judecătorii așezară străji la altarul de la marginea satului, unde localnicii aduceau ofrande pentru spiritul muntelui. Răbdarea lor, deși amestecată cu teamă și cu neîncredere, dădu roade. Într-una din nopți, când luna strălucitoare lumina pământul ca pe un loc de poveste, în fața altarului poposi o ființă înveșmântată într-o robă albă, a cărei glugă îi acoperea fața.

Unul dintre străjeri sună imediat din cornul de la brâu, trezind întreaga așezare. Locuitorii se strânseră cu mic, cu mare în jurul altarului în fața cărula nou-venitul stătea nemișcat. Dacă adierea nopții n-ar fi făcut să tremure faldurile robei, cei prezenți ar fi putut jura că era o statuie. Oamenii se țineau la o distanță respectabilă, fie din pricina unei frici superstițioase, fie din cauza aerului de calm și forță pe care-l răspândea în jurul ei ființa misterioasă. Chiar și nepoții negustorului căutară să se piardă prin mulțime.

Singur Fa Lun nu se înspăimântă. La vârsta lui, teama de lucruri nefaste nu mai era atât de puternică.

— Cine ești? întrebă.

– Dacă acesta îți va răspunde la întrebare, se va ajunge la suferință. Dacă nu-ți va răspunde, se va instaura haosul.

Vorbele sale, spuse pe un ton liniștit și ușor șuierat, ca vântul care pleacă vârful spicelor dintr-un lan de grâu, îi înfiorară pe săteni. Se dădură câțiva pași în spate, îngroziți.

– Suferința este de preferat haosului, nu se pierdu cu firea Fa Lun. Ești Shan Zi?

– Oamenii așa îi spun acestuia, admise necunoscutul.

– Și tu cum îți spui?

– Acesta nu are nume.

– Atunci, cine ești? reveni Fa Lun la prima întrebare, sperând ca ea să aducă mai multă lumină.

– Acesta este fiul omului și al spiritelor.

– Cine au fost părinții tăi?

– Acesta are trup, deci trebuie să fie din stirpea oamenilor. Dar părinții nu și l-a cunoscut. De cum s-a născut, focul l-a încălzit, apa și pământul l-au hrănit, fierul l-a dat putere, iar lemnul i-a fost învățător.

Fa Lun zâmbi:

– Pot să-ți văd chipul?

Încet, cu gesturi măsurate, Shan Zi își coborî gluga. În lumina lunii pline, chipul său părea că strălucește. Era tânăr – nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Zâmbetul lui Fa Lun dispăru. Shan Zi nu putea fi cel căutat. În clipa aceea, un țipăt sfâșietor se desprinse din rândul sătenilor și un trup firav se prăbuși. Era o femeie bătrână, cu fața ridată de viața aspră și de grijile îndurate. Cei de lângă ea o susținură și o ajutară să-și revină în simțiri.

Era soția defunctului Li Hu, pe care Fa Lun insistase s-o ia cu el. Tocmise chiar și o căruță care s-o transporte pe femeia prea neputincioasă ca să mai poată parcurge distanțe așa de lungi.

Lacrimile șiroiau pe obrajii scofâlciți, iar gura știrbă murmura continuu:

– Li Hu! Li Hu!

– Îl recunoști pe omul acesta? o întrebă Fa Lun.

Femeia îl ignoră.

– Li Hu, Li Hu – întrebă ea creatura – ai găsit Fântâna Tinereții în Lumea de Dincolo?

Chipul lui Fa Lun se lumină. Se răsuci din nou spre Shan Zi:

– Eu cred că omul acesta a găsit fântâna în lumea aceasta! Spune, frate al lui Li Hu, care este secretul tinereții tale?

– Tinerețea acestuia n-are niciun secret, veni răspunsul. Shan Zi arătă spre cei prezenți: Însă bătrânețea voastră are. Cu fiecare pas pe care-l faceți în viață vă îndepărtați de Cale. După ani de nebunie, cu trupul împuținat și sufletul mâcinat, pierdeți suflul vieții și vă stingeți.

– Aceasta este Calea, îi atrase atenția Fa Lun.

– Nu. Este reflexia strâmbă pe care voi ați dat-o Căii. Acesta a avut privilegiul să pășească prin Cele Două Lumi și să-și deschidă ochii. Vara o petrece pe culmi, alături de spiritele Cerului, care l-au crescut și l-au fost învățători. Când iarna pogoară pe aceste meleaguri, firea sa îl aduce înapoi printre cei de-o stirpe cu el, ca să-i slujească.

– Spiritele te ajută să rămâi tânăr și viguros? Ele te țin departe de moarte?

– Acesta este mort și viu deopotrivă. Căci el nu trăiește în dualitate și, astfel, el transcende dualitatea, nu este controlat de ea.

– Dar dacă tu nu poți muri, întregul mers al Căii este dat peste cap! Ce vom face noi?

– Precum s-a spus: dacă n-ați fi aflat cine este acesta, s-ar fi instaurat haosul.

– Atunci... ajută-ne! Dă-ne o soluție! Învață-ne!

– Vrem să fim și noi ca tine! se auzi un glas din mulțime.

– Învățătura e simplă, zâmbi misterios Shan Zi. Părăsiți-vă casele, căci pământul întreg este casa voastră. Lăsați-vă familiile, căci lumea întreagă este familia voastră. Abandonați-vă dorințele și trăiți în armonie cu natura. Urmați Calea, primind-o cu inima deschisă, nu căutând s-o închideți în regului. Dați și nu cereți. Amintiți-vă că sunteți liberi.

– Nu suntem liberi.

– Ce spui tu n-are niciu noimă.

– Tu ne ceri să renunțăm la ordine și să aducem haosul!

Shan Zi zâmbi blând în fața vociferărilor:

– Acolo unde este Calea, nu există ordine sau haos.

Intrigată de asemenea vorbe, mulțimea murmură nemulțumită:

– Cum să renunțăm la ordinea strămoșească?

– Suntem în impas, observă Fa Lun. Vorbele tale n-au niciun înțeles pentru ei.

Shan Zi nu răspunse. Se mulțumi să zâmbească mai departe, ca și cum era un lucru la care se aștepta.

– Pe de altă parte, ordinea ta strică ordinea lor. E rândul tău să mori!

– Acesta nu poate muri, căci moartea n-are niciun înțeles pentru el. El este viu și mort deopotrivă.

– Dacă tu nu mori, Xieng Baohui nu poate să moară.

– Xieng Baohui poate să moară, îl corectă Shan Zi. Le vorbi celor din jur: Dar dacă el încalcă ordinea voastră, de aici înainte oricine va putea muri oricând.

– De ce nu te lași luat de moarte? se auzi glasul nepotului parlor al negustătorului, care nu dorea să-l lase să amețească mulțimea cu idelle sale.

– De ce nu pășiți voi pe aceeași Cale cu acesta? i-o întoarse foarte amuzat Shan Zi.

– Ce ne propui tu e o prostie! insistă tânărul. Să lăsăm totul pentru... pentru ce? Ca să hălăduim prin munți ca animalele, fără adăpost, fără distracție? Ce sens mai are să trăim, atunci?

– Ce se va întâmpla cu viitorul familiilor noastre? se auziră alte glasuri. Cu societatea, cu tradițiile? Cum rămâne cu ordinea lumii, cu toate lucrurile care trebuie făcute?

Mulțimea începuse deja să fiarbă. Ultase de teamă și se revolta împotriva celui care-i strica ordinea. Fa Lun ridică palmele și încercă s-o liniștească:

– Oameni buni! Oameni buni! Când rumoarea se mai potoli, continuă: Cred că trebuie să alegeți. Schimbarea vieții sau schimbarea ordinii morții.

– Nu putem să ne schimbăm viețile! strigară unii.

– Nu vrem să ne schimbăm viețile! strigară alții.

Fa Lun se uită din nou la Shan Zi:

– Se pare că au ales.

– Așa este, oameni buni? Ați ales?

– Da! se grăbiră să spună nepoții neguțătorului. Nu ne interesează ce vrei tu să faci cu viața ta! Vrem doar să moară odată Xieng Baohui și lucrurile să revină la normal!

– Atunci, așa să fie! se supuse Shan Zi.

În clipa următoare, Xieng Baohui făcu infarct în timp ce stătea tolănit pe rogojina sa de acasă. Cei de față nu aveau cum să afle deocamdată, dar se mulțumiră cu promisiunea spiritului munților. Îl lăsară în plata lui, în fața altarului și merseră fiecare la casele lor. Nepoții neguțătorului se grăbiră către satul lacustru, unde aflară cu mare bucurie că bătrânul murise în somn.

A doua zi în zori, pe când se pregătea să vândă averea bunicului său pentru a face rost de bani, tânărul parior se trezi cu gâtul tăiat de cămătarii sătui de așteptare. Cuțitele nu tălară superficial, niciun barcagiu nu se ivi miraculos în calea sa pentru a-l salva. Capul i se desprinse de trup și se rostogoli în apă. Avea doar douăzeci de primăveri.

În ceea ce-l privește pe Shan Zi, acesta își continuă netulburat drumul dintr-un sat în altul poposind la altare și schimbând norocul oamenilor. În urma lui venea un bătrân care-și lepădase veșmintele și-și luase o robă peticită. Renunțase la tot ce avea. Chiar și la nume.

O vreme, câțiva își mai amintiră că îl chema Fa Lun.

Apoi uitară, preocupați cu noua ordine a vieții lor. ✖

Lazaret

Mircea Pricăjan

I

NU SE ȘTIA exact cum anume își câștigase sihastrul faima de sfânt. Existau legende multe, credincioșii le completaseră cu osârdie de-a lungul anilor. Le prindea bine. Cu cât era sfântul mai sfânt, cu atât aveau ei mai multe șanse de însănătoșire. Faptele extraordinare ale sihastrului, adevăratele fapte, dacă vor fi existat, rămâneau însă tot mai obscure cu fiecare nou detaliu fantastic adăugat istoriei sale.

Credința, redutabilul vehicul al supranaturalului, își demonstra, încă o dată, puterea în cazul fratelui Damian, sihastrul care, prin harul dat de Cel de Sus pentru cei 30 de ani de drastice privațiuni lumești la care se supusese de bunăvoie, lecuise pe toți leproșii dintr-un lazaret lăsat în voia ultărli de autorități, într-o zonă greu accesibilă din Munții Apuseni, și care chiar învlase — spunea o variantă a legendei — pe un prunc de acolo, de numai 5 ani, atrăgând atenția (și mânia!) Partidului ostil lui Dumnezeu și dușman declarat al credinței în cele nevăzute.

Partidul, chiar el era răspunzător pentru lipsa de dovezi care să sprijine povestea sfântului Damian, afirmau pelerinii. Mecanismul lui de reprimare funcționase impecabil, cum o mai făcuse în dăți fără de număr, ștergând orice urmă a acelor fapte miraculoase, din teama că ele vor întări credința oamenilor, slăbindu-le totodată încrederea în lumea nouă pe care o clădeau.

Poate însă că dovezile nu existaseră niciodată, contrau sceptici, și poate că bătrânul care, în urmă cu 16 ani, apăruse de nicăieri pretinzând că este unchiul fetiței învlate de Damian în leprozeria din Apuseni, spunând că a văzut-o pe fată „umblând și vorbind" după ce cu mâna lui o îngropase la marginea pădurii, nu era decât un smintit.

Cert era că vorbele sale treziseră interesul bieților credincioși din acea parte de țară, care resimțeau puternic lipsa unei figuri aurite spre care să-și îndrepte rugile și de la care să ceară în schimb alinare, iar aceștia, încurajați de preoții lor, bucuroși la rându-le de un așa neașteptat noroc, îi făuriseră sihastrului o efigie pe care cu greu ar fi putut cineva să o mai sfarme.

Astfel, lazaretul din poveste devenise loc de pelerinaj.

Într-o zi ploioasă de ianuarie, cu sufletul îndoit, cu speranță, dar lipsindu-i complet credința, spre acel loc se îndrepta Ionică Breazu.

II

Plecase înainte de zori, pe întuneric, și bună parte din drum îl însoțise o ceață alburie și, parcă, lipicioasă, dincolo de învăluirea căreia se putea afla orice, poate chiar o altă lume, nu neapărat mai bună. La un moment dat, pe când începea să o străpungă lumina dimineții, Ionică avu chiar impresia că înaintea mașinii sale se năpustește un copil. Frână atunci brusc, strângând din dinți și strigând cu disperare, dar își dădu totuși seama că fusese doar o năluclre — din care avea tot mai dese de o vreme încoace —, așa că apăsă iar pedala de accelerație și continuă drumul, poate ultimul, spre mănăstirea din munți.

Sihastrul Damian îl chema.

Ajunse pe la ora 9. Parcarea era deja plină. Găsi totuși un loc liber și nici nu coborî bine de la volan, că lângă el își făcu apariția un bărbat neîngrijit în straie preoțești pline de noroi. Întindea spre el o cruce de lemn neîndemânatic cioplită. La piept strângea un fel de icoană — de fapt, portretul sihastrului Damian realizat după canoanele bizantine. La subsuoară avea o găletușă de plastic galben din care se ițea coada unui șomoiog. Fără să aștepte aprobare, începu să psalmodieze nazal și afon. Dădu ocol mașinii, stropind-o din abundență cu apa mocirloasă din găletușă. Când ajunse înapoi în față, schiță un gest spre capotă.

— Deschide la motor, fiule, zise preotul, văzând că Ionică nu pricepe indicația.

Scăpă cu greu de el. Omul nu părea dispus să accepte că cineva putea să bată anevoiosul drum până acolo și să refuze sfințirea mașinii. Mulți doar

pentru asta veneau, nici nu mai intrau în incinta mănăstirii. Iar să nu se închine în fața sfintei cruci – cine a mai văzut una ca asta?

Totuși, sub privirea ca de fontă a lui Ionică, preotul bătu în retragere, trist și cu buzunarele încăpătoare de sub sutană goale.

Are mușterii destui, n-o să sufere, își spuse Ionică Breazu cu dispreț.

Într-adevăr, locul era un furnicar. Și, uitându-se mai atent în jur, Ionică văzu că preoții sfințitori ca acela mai erau în parcare. Probabil se împărțiseră pe sectoare, pentru eficientizarea muncii în numele Domnului.

Dincolo de parcarea mare și totuși neîncăpătoare se ridicau clădirile exterioare ale tinerei mănăstiri durate în preajma vechiului lazaret. Fațade negricioase cu ferestruici zăbrelite, două niveluri de zidărie oarbă și un acoperiș de tablă zincată, încă strălucitoare. Adăposteau cel mai probabil chiliile și alte spații funcționale ale celor aflați acolo să administreze locul și să îndrume pelerinii pe calea pocăinței.

La intrarea pe poarta înaltă, din lemn masiv, complicat încrustat cu împletituri folclorice, Ionică fu întâmpinat de alt preot cu barbă și mustăți încâlcite, care îi ceru zece lei. Fără ezitare, Ionică îi întinse bancnota și primi în schimb un bilet de acces. Îl vârî indiferent în buzunar, gândindu-se că îl va inspecta mai târziu, dacă va fi timp. Era vag curios să afle ce SRL administra acea profitabilă afacere.

De la poartă, drumul de pământ acum plin de bălți și de noroi (fuseseră trei zile ploioase înainte de ziua aceea care se anunța frumoasă) șerpuia printre brazi, pe lângă o altă clădire recent ridicată, cotea ușor pe după o troiță împodobită cu ghirlande de flori viu colorate și cetină și ajungea la o bisericuță discretă, de piatră neagră, cu o singură clopotniță cocită. Ionică știa că, din tot acel complex, bisericuța cu pricina era cea mai veche. În jurul ei clădiseră habsburgii, în primii ani ai veacului trecut, un sanatoriu care se bucurase însă de puțină faimă. După recâștigarea Ardealului, în urma Primului Război Mondial, românii preluaseră instituția și o transformaseră în leprozerie, funcție pe care și-o păstrase până la evenimentele pe care se clădise legenda lui Damian Vindecătorul. Ortodoxă inițial, și redevenită ortodoxă în perioada post-1918, bisericuța păstra încă la interior simplitatea catolică. Ionică nu avea totuși de gând să verifice informația aceasta. Drumul lui avea să meargă drept pe lângă

biserică, spre corpul coşcovit de clădire de mai sus, ascuns vederii de o barieră de copaci deşi – lazaretul propriu-zis – şi, mai încolo, spre presupusul mormânt al lui Damian.

Aceea era însă doar penultima haltă, locul de unde spera să poată trece neobservat spre destinaţia finală – grota lui Damian. Într-acolo era chemat.

De la o coşmelie cu geamuri de sticlă murdară, credincioşii cumpărau obiecte de cult: cruciuliţe, iconiţe, rozarii, cărţulii de rugăciune, punguţe cu tămâie. Un bărbat cu faţa plină de pustule ieşi strângând la piept un ceaslov mare. Jumătate de copertă era vizibilă şi ilustraţia era chiar chipul în alb-negru al sihastrului Damian: figură neguroasă, ochi adumbriţi, păr dat pe spate, lung şi cănit parcă, mustăţi şi barbă stufoase, aparent încâlcite, în care buzele abia se întrevedeau. Acel chip era prezent aproape oriunde te uitai. Poate conştient, poate nu, era replicat la perfecţie de toţi preoţii care forfoteau prin mănăstire.

Lângă dugheană, din câteva lighene cu smalţul plesnit, oamenii luau în schimbul unei sume de bani fire de crini imperiali. Albi, semeţi, cu miros puternic, îmbătător, aceştia erau purtaţi cu smerenie tot drumul până la mormântul lui Damian, vreun kilometru de pantă abruptă, unde erau depuşi ca ofrandă. Cu coada ochiului, Ionică văzu trei călugări coborând pe o potecă dosnică, prin spatele clădirii leprozeriei, cu braţele încărcate cu acelaşi crini imperiali. Şi astfel marfa revine de unde a plecat, pentru a fi vândută din nou, conchise Ionică deloc mirat, ci, dimpotrivă, de-a dreptul impresionat de ingeniozitatea aranjamentului.

Fiindcă atunci nu era îmbulzeală la flori, luă şi el un fir. În felul acesta se integra mai bine.

Coada de la mormânt ocupa aproape toată distanţa intermediară. Oamenii stăteau câte doi, încolonaţi ca la şcoală şi, tot ca la şcoală, nu păreau să aibă astâmpăr. Îşi mutau des greutatea de pe un picior pe celălalt, gesticulau amplu şi turuiau în şoaptă. Trei ore cât stătu acolo, înaintând câte un pas la zece minute, Ionică auzi cele mai cumplite poveşti de viaţă. Cazuri grave de mutilări la locul de muncă, accidente rutiere soldate cu schilodiri, boli nimicitoare, multe contractate din vina celor care ar fi trebuit să le vindece. Nenorociri mari şi mici – căci unii veneau pentru infidelităţi, pentru diferite certuri în familie ori

între cunoştinţe – oamenii sperau sincer că, venind acolo, puteau rezolva orice. Ajutorul sfântului lor era soluţia salvatoare. Damian le putea îndrepta pe toate, Damian dovedise puterea vindecării trupului şi a sufletului. Într-un fel datoria lui era să îi ajute. Asta face un sfânt!

Rumoarea de la mormântul sihastrului se stingea treptat pe măsură ce coada se apropia de lespedea albă, de marmură, sub care se credea că îşi găsise odihna veşnică Damian. Un sol de conştiinţă, ca instinctul unui animal hămesit în apropierea prăzii, îi făcea să cadă în muţenie. Privirile continuau să caute la ceilalţi un semn de comunicare, dar şi ele fură degrabă plecate în pământ când doar câţiva metri îi mai despărţeau de lespedea albă.

În jurul mormântului era acalmia din mijlocul tornadei. Chiar şi un necredincios ar fi putut simţi greutatea momentului, acea apăsare a minţii colective care gândeşte un singur gând. Foşnet de haine, paşi târşâiţi, câte un suspin răzleţ, rareori indicaţiile unei călugăriţe care prelua florile şi le sprijinea pentru scurt timp de lespedea mormântului. Fiecărui pelerin îi era îngăduit un răgaz de câteva minute la căpătâiul sfântului părinte. Unii alegeau să şi-l petreacă în meditaţie solemnă, cu ochii închişi, încercând o comunicare peste moarte, alţii îţi deşertau geanta şi frecau cu râvnă piatra cu diverse obiecte vestimentare, dorind să ducă astfel cu ei ceva din magia locului, fie şi doar câteva particule de praf sfânt, iar alţii rosteau rugăciuni fierbinţi, buzele mişcându-li-se mărunt, privind când spre cer, când spre pământ, realizând astfel legătura pe care şi-o doreau realizată, legătura pe care erau convinşi că Damian o realizase prin sacrificiul său, dovadă fiind forţa divină cu care fusese înzestrat de Dumnezeu Tatăl.

Ionică îşi petrecu timpul rezervat gândindu-se la fetiţa învlată de Damian şi la dorinţa pe care o adusese cu el, deşi numai credincios nu fusese la viaţa lui. Nici acum nu-l străbătea vreun fior religios – speranţa lui în altă parte era.

Cu privire la cei 50 de ani despre care se spunea că Damian îi petrecuse în puritate deplină, refuzându-şi plăcerile lumeşti, fapt ce îl adusese aşa aproape de Tatăl ceresc, nimeni nu putea să spună nimic. Unde şi-l petrecuse? Şi, mai important, ce îl făcuse să abandoneze presupusa sihăstrie şi să vină la leprozerie? De ce tocmai atunci? Şi ce se întâmplase cu el după vindecarea bolnavilor şi după învierea copilei? Securitatea muşamalizase totul, sigur.

Lazaretul fusese închis. Dar oamenii? Zecile de pacienți, personalul, fetița? Damian însuși?

Ionică își făcu semnul crucii, aruncă o ultimă privire lespezii și leși din rând. Acolo, sus, pădurea era deasă. Iarba, puțină. Stâncile se țeau în mai multe locuri. Pe unele, credincioșii mai zăboveau câteva clipe înainte să înceapă coborârea înapoi spre lumea din care veniseră. Pe o astfel de stâncă, aflată într-un loc mai ferit, se așeză Ionică. Momentul prielnic era aproape, cu siguranță.

Un singur credincios – un moșneag cu barbă sură, lungă, și cu ochi agerl, tinerești – îl observase, iar când acesta își săltă sarsanaua pe umerii gârboviți și, oftând prelung, porni șchiopătând la vale, Ionică știu că se putea pierde prin pădure și că nimeni nu îl va călca pe urme.

III

Orele care urmară ar fi putut foarte bine să fie zile. Rătăcind printre copaci, urcând mereu, umbra părând o înserare continuă și cântecul de pasăre, până atunci o prezență liniștitoare, amuți de tot, lăsând loc doar plescăitului moale al frunzelor ude sub picioare, bărbatul pierdu complet legătura cu timpul. Știa că peștera sihastrului nu era departe de presupusul lui mormânt și, totuși, picioarele începeau să îl doară, ca și când ar fi umblat fără întrerupere kilometri în șir. Fața-i smeadă era lac de sudoare, broboanele sărate îi intrau în ochi, iar printre buzele crăpate respirația ieșea chinuită, un hârâit lugubru auzindu-se la fiecare pas din străfundul ființei sale vlăguite. Ar fi vrut să se așeze, să își tragă sufletul preț de câteva clipe, dar chemarea pe care o simțise cu o noapte înainte, ca o voce imposibil de ignorat, în bezna garsonierei lui, era în continuare la fel de puternică – atracția invizibilă exercitată de un magnet mare asupra unui ac. Își forța, așadar, corpul să mai înainteze un metru, și încă unul, și încă unul, nădăjduind că va ajunge să cunoască iarăși odihna.

După un timp imposibil de calculat, înaintea lui apăru un tufiș des și verde, plin de flori rubinii, cu totul nefiresc în decorul dimprejur. Ionică Breazu știu atunci că urcarea se sfârșise, că de-acum începea un binemeritat și, spera el, lung răgaz.

Smulse cu ultimele forțe crengile lemnoase ale rugului, rănindu-și mâinile, rupându-și unghiile, frunzele palmate și cărnoase plesnindu-i peste față, făcând transpirația să se împrăștie într-o ploaie fină. Lupta se sfârși, așa cum era de așteptat, cu victoria sa. De după bariera vegetală ieși la iveală o gură de grotă. Suficient de mică încât să treacă neobservată și fără ascunzișul de frunze, deschizătură emana un miros dulceag, ispititor, o aromă de cicoare într-o dimineață răcoroasă la malul unui lac de munte. Boarea ieșea din bortă cu lentoarea valului de căldură care se îndepărtează de peretele unei sobe de teracotă. Ionică se simți pe dată învigorat.

Surâse strepezit și se strecură înăuntru.

Încăperea nu era mare, avea cel mai probabil dimensiunile garsonierei sale. Pe cât de nepătruns părea spațiul de afară, din lumină, pe atât de ușor era să te orientezi dinăuntru. Jerba de raze care pătrundea prin deschizătură era suficientă pentru a scoate la iveală, într-o parte, un sol de pat săpat în peretele de piatră, în cealaltă o lespede evident cioplită în chip de masă și drept în față, pe zid, cel mai bine luminată, o pictură ștearsă, stângace. La o primă vedere era o scenă de vânătoare, doar că Ionică nu reușea să deslușească ce ligh-ioane erau reprezentate acolo. Bestia mai mare, vânătorul, avea prea multe picioare și capul, deși ar fi fost de așteptat să semene cu unul de urs (impresia generală aceasta era), avea în loc de bot un cioc prelung, ascuțit, ca de bâtlan. Cealaltă vietate, prada, evisceră deja de multele labe solzoase ale ursului cu cioc de pasăre, avea umeri și un cap țugulat pe care se ghiceau trăsăturile unui chip nelinștitor de omenesc. La capătul opus, despărțite de o mâzgăleală care nu putea fi decât încâlceala de mațe răsfrânte dintr-un abdomen acoperit complet de sânge, erau nu două, ci un singur picior — iar terminația lui semăna cu o înotătoare. Peste cei doi plutea un abur în care se întrevedeau doi ochi zglobii, un nas și o gură strâmbată într-un rictus de plăcere scârbită.

Vrând să vadă mai bine ce anume însemna scena aceea și astfel să afle rostul el în peștera sihastrului Damian, Ionică făcu un pas înainte. Și atunci călcă peste un femur, deranjând fără să vrea aranjarea perfectă a unui schelet peste care anii așternuseră doar praful.

Lângă el, dar la oarecare distanță, se odihnea alt schelet: mai mic, într-o poziție chircită.

Ionică se dezechilibră şi, căzând, apucă să mai vadă o dată chipul viclean de fum care supraveghea măcelul de pe perete. Apoi se lovi cu tâmpla de o piatră şi îşi pierdu cunoştinţa.

IV

Povestea întreagă a celui care, în urmă cu 16 ani, apăruse pretinzând că este unchiul fetiţei aduse înapoi la viaţă de Damian o cunoşteau puţini. Şi mai puţini erau dispuşi să îi dea crezare. În afară de acea faptă miraculoasă, dornicii credincioşi reţinuseră doar caracterul fantastic al poveştii, omiţând în mod intenţionat latura evident macabră, păgână a istoriei.

Damian, dacă într-adevăr acesta îi era numele, sălăşluia pe munte din fragedă pruncie, aparent abandonat sălbăticiei de părinţii săi incestuoşi. Localnicii satului din apropiere îşi aminteau de el doar când le mai dispăreau orătănii din curţi sau când, ieşiţi la cules de ciuperci sau la vânătoare, întâlneau leşuri de sălbăticiuni mutilate. Sihastrul păgân, cărula nimeni nu îi văzuse chipul cu adevărat, ci doar cel mult îl întrevăzuseră printre copaci, la crepuscul ori în zori, executa uneori ritualuri obscure, aducând jertfe unui zeu pe care, în absenţa altui indiciu, oamenii îl numeau Zamolxis. Înspre această concluzie îi împingea, fără doar şi poate, şi nimeni nu i-ar fi învinovăţit pentru asta, vecinătatea vechilor aşezări dacice, cu altarele lor stranii, ale căror explicaţie şi rost erau similare cu cele ale străvechiului Stonehenge.

Bătrânul Septimiu, unchiul fetei înviate, locuia în satul prin care se trecea în drum spre lazaret. Din copilărie, sora lui, Kati, avusese probleme; o boală netratată lăsase sechele. transformând-o într-o sărmană cu duhul. Era o mare tristeţe să vezi aşa o tânără arătoasă, dotată de natură cu tot ce putea dărui natura mai util femeii, care însă alura, vorbind singură ori cu fiinţe nevăzute. Kati obişnuia să hoinărească departe de casă, teama nu însemna nimic pentru ea, inocenţa copilăriei însoţind-o chiar şi la cei nouăsprezece ani pe care îi avea când sătenii au observat că mijlocul ei până de curând zvelt se rotunjea pe zi ce trece tot mai tare. Nimeni, cu atât mai puţin fratele ei Septimiu, nu se îndoia că pentru aceasta se făcea vinovat sălbaticul de pe munte, că în pântecele netoatei prinsese colţ sămânţa lui vârtoasă. Biata făptură fără prihană

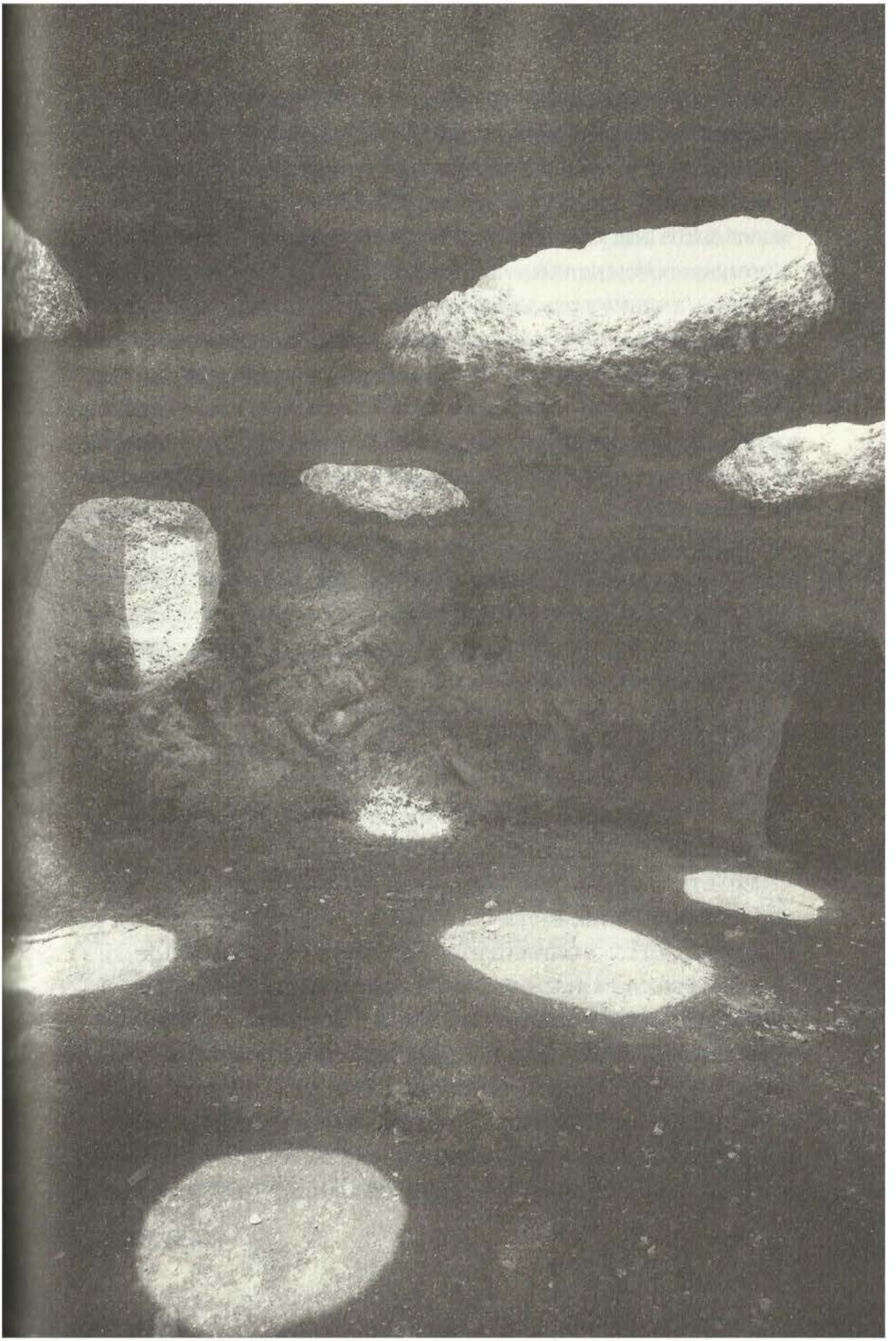

fusese necinstită, probabil, în văgăuna lui dintre copaci ori poate chiar pe lespedea altarului unde el își onora prin jertfă de sânge zeii închipuiți.

Septimiu ar fi vrut atunci să răscumpere cinstea surorii sale, dar fu oprit chiar de aceasta, care, într-un rar acces de luciditate, vorbindu-i sacadat, cu lacrimi dulci în ochi, îl convinse că părintele pruncului din ea este o ființă cum altele nu au mai fost de mult pe fața pământului și că, dacă merita ceva, atunci el merita slava tuturor muritorilor de rând.

Totuși, pentru a scăpa de ochiul otărât al satului, de limba sa ascuțită, tânăra își găsi adăpost — și rost — la lazaret. Acolo o aduse pe lume pe micuța Eva, moașă fiindu-i infirmiera șefă a stabilimentului și dolcă, o pacientă pe care cumplita boală nu o măcinase încă prea tare. Din pricina unor complicații însă, tânăra Kati nu ajunse să își vadă odorul împlinind trei ani și se prăpădi, roasă pe dinăuntru, în părțile femeiești. Într-un fel, acesta fu pentru ea o dovadă de milostenie, căci la scurt timp după plecarea ei în lumea drepților, Eva fu, la rândul ei, lovită de boală, chiar de năprasnica maladie pe care oficialitățile sperau să o poată închide departe de opinia publică, în leprozeria din munți.

Când vorba ajunse la sătenI, aceștia traseră imediat concluzia că astfel se consuma blestemul maculatei sale concepții.

Când ajunse la cinci ani și semnele hâde ale bolii erau de acum mult prea prezente, mutilând-o pe biata fetiță orfană și făcând-o greu de recunoscut chiar și pentru cei care îi erau alături zi după zi, se petrecu o faptă la care nimeni nu se aștepta și care redeșteptă speranța credinței în sufletele celor care până deunăzi se credeau condamnați la moarte sigură.

Într-o noapte luminată de fulgere dese, zgudultă de tunete greu de suportat și biciuită de o ploaie violentă, asupra lazaretului se pogorî un soi de lumină ireală, ca o ceață deasă, care izolă locul pentru câteva minute de urgia dimprejur. Personalul și pacienții, care până atunci stătură la adăpost, ieșiră în curte, mirați de straniu acalmie. Ridicară ochii către cer și nu văzură decât albeața cupolei de negură. Speriați, se prăbușiră în genunchi și începură să rostească într-un glas o rugăciune arzătoare. Când isprăviră, ploaia cu tunetele și fulgerele ei reîncepu deodată, de îl udă până la piele într-o clipită. „Aceea a fost apă sfântă", au zis câțiva apoi, „a venit direct din cer și ne-a lecuit beteșugul, ne-a spălat de păcate". Într-adevăr, a doua zi, după ce se limpezi cerul

şi singura urmă a furtunii mai era doar pământul mustos, leproşii descoperiră că erau perfect sănătoşi. Urechile mâncate până la osul capului crescuseră la loc, fosele din mijlocul feţei erau din nou acoperite de ciocul nasului, iar buzele gălburii şi supte redeveniseră rubinii şi groase.

Toţi fuseseră vindecaţi, mai puţin fetiţa Eva. Când o găsiră fără suflare în odaia ei, împuţinată şi desfigurată de lepră, oamenii înţeleseră numaidecât că minunea însănătoşirii lor se datora tatălui ei nedeclarat, sihastrului păgân de pe munte, care încercase fără îndoială să îşi salveze odorul de la moarte, invocând puterile nebănuiţilor lui zei, şi care, iată, numai pe ea nu o putuse feri de crunta soartă.

Singur, unchiul ei, auzind trista întâmplare, veni din sat să o jelească. După care o duse la marginea pădurii şi, săpându-i groapa, strigă întruna spre copaci, pe povârnişe în sus, chemând pe bărbatul care, cu cinci ani înainte, se unise cu sora lui, unire din care venise pe lume Eva. Nu primi însă niciun răspuns.

Urmară zile întunecate, ploaia curgând fără oprire, iar în a treia zi, în zori, cei câţiva care încă nu plecaseră la casele lor (de unde în scurt timp Securitatea avea să îi ridice şi niciodată familiile lor nu aveau să îi mai vadă în viaţă) primiră o vizită neaşteptată.

Cu hainele rupte, cu carnea sfâşiată, cu pântecele umflat de apă şi de gaze, cu faţa ronţăită de gândaci şi cu râme lucioase lipite de obraji, dinspre pădure venea Eva. Îşi târa picioarele, şi din piept, la fiecare a doua mişcare, era împinsă o boare slabă de aer care făcea coardele vocale să vibreze lugubru. La următoarea mişcare, aerul reintra în plămâni, într-un înşelător exerciţiu de respiraţie. Părul rar, rărit şi mai mult în încercarea de a se ridica din pământ ca dintr-un pat, era năclăit şi ploaia care îl spăla dezvelea tot mai mult din ţeasta descărnată.

Oamenii începură să-şi facă cruci, să bată mătănii, să strige după ajutor. Vocile lor furăpurtate până în sat şi, în scurt timp, la porţile lazaretului se adună mulţime de oameni, bărbaţi şi femei, copii şi bătrâni. Văzând nemoarta care stătea în curte, buimacă, absentă, ca un animal care nu pricepe ce se întâmplă, şi nici nu îi pasă, îşi spuseră că e datoria lor creştinească s-o trimită înapoi în iadul de unde venise pe făptura aceea demonică. Şi, odată cu ea, şi pe

Damian, slhastrul diavolului, sursa tuturor acestor rele, cel care, lăsat în viață, avea să aducă asupra lor însăşi oastea de întuneric a necuratului.

Aşa că o prinseră pe copilă, nepăsători la plânsetele şi la rugile lui Septimiu, şi porniră prin pădure cu ea, în sus, spre locul unde credeau că se ascundea Damian.

Găsiră peştera curând şi în ea îl găsiră pe trimisul iadului. Stătea cu faţa spre un perete pe care probabil chiar el mâzgălise un desen orbîl, un măcel între animale aparţinând altei lumi decât aceea a lui Dumnezeu. Îl strigară, dar bărbatul nu răspunse. „Poate e încă pe tărâmul încopitatului cu mintea", sugeră unul dintre foştii bolnavi. „Să facem acum ce avem de făcut, până nu se întoarce însoţit de cine ştie ce altă grozăvie", propuse tot acela.

Tăbărâră peste el cu ce aveau, cu bâte, cu securi, cu furci şi secerl, cu pietre de pe jos. Îl doborâră şi continuară să-l lovească mult după ce nu mai sufla. Pe fată o descăpăţânară, îi retezară labele picioarelor şi mâinile de la umeri şi o aruncară lângă trupul neînsufleţit al celui care erau convinşi că îi era tată şl care, tot după credinţa lor, o adusese înapoi în lumea celor vli, deşl ea în mod clar nu mai era vie.

V

Când se trezise în întuneric, la ceasul mic al dimineţli, Ionică Breazu strigătul de disperare al lui Damian îl auzise, lar apoi, după ce se potolise, chemarea lui o simţise. Ca o mână care ţi se pune protector pe cap atunci când ai mai mare nevole, ca o promislune că totul poate fi din nou blne. lar Ionică, în amărăciunea lui de trel luni de zile, de când le pierduse fulgerător, într-un accident din care doar el scăpase cu viaţă, atât pe Fanl, soţia sa, cât şl pe Ana, fiica lor de nici cinci ani, de asta avea trebuinţă. De speranţă, chiar şi pentru un necredinclos ca el.

Povestea adevărată a lui Damian o aflase în orele, poate zilele orl chiar săptămânile cât stătu fără simţire în peştera sihastrului, alăturl de scheletul său şi de cel al fiicei pe care acesta o iubise de la depărtare, mereu de la depărtare ca pe ochii din cap. Faptele se derulaseră cinematografic, proiectate parcă pe peretele de stâncă al acelui ascuns loc de vecl, iar el, Ionică, le urmărise ca şi

când el însuşi ar fi fost Damian, făptura adoptată de natură şi care naturii, în toată plinătatea ei, i se dedicase cu trup şi mai ales cu suflet. Înţelesese astfel forţele care îl făcuseră pe Daniel să privească lumea altfel decât majoritatea oamenilor şi mai înţelesese dorinţa lui de a folosi acele forţe întru săvârşirea unui act contra naturii. O, ce bine o înţelesese!

VI

Ionică îşi veni în simţiri după un timp la fel de greu de măsurat ca acela când urcase muntele. Grota era plină până la jumătate cu zăpadă. Se ridică anevoie în picioare, se scuturã de praf şi privi în jur. Pe peretele din faţă, pictura aceea ireală continua să-şi prezinte scena cumplită. Lespezile erau la locul lor, masa în dreapta, patul în stânga. Acolo unde ştia că văzuse scheletele, cel mare, de adult, şi cel mic, de copil, troienea zăpada. Totuşi, ceva în sinea lui îi spunea că, dacă ar fi încercat să o răscolească, nu ar fi găsi nimic sub ea.

Îşi pipăi faţa şi nu fu surprins să constate că îi crescuseră barba şi mustaţa. Obrajii, sub stratul bogat de păr sârmos, şi-i simţea scobiţi.

Se strecură afară, la lumină. Natura îi întâmpină albă, neprihănită, o invitaţie la reîntoarcere. În sine, Ionică percepea forţa la care sperase, dar pe care niciodată nu crezuse că o va dobândi. Poate că pentru el alta avea să fie soarta. Poate că oamenii cu timpul se schimbă.

Când ajunse la mormânt, credincioşii îl recunoscură, făcură cerc în jurul lui şi i se prosternară. Îi spuneau Damian, dar ce conta numele? Credinţa lor, doar ea avea nevoie de nume, de chipuri, de pilde.

Ionică era dispus să fie sfântul lor, avea să le dea tot ce îşi doreau, mângâiere, alinare, speranţă, poate chiar vindecare, dacă astfel reuşea să îşi aline el însuşi suferinţa. Era dispus să sacrifice orice pentru iubire.

Fani, Ana, nepreţuitele mele, curând ne-om revedea, gândi Ionică şi porni, însoţit de alaiul de suflete bolnave, pe drumul către casă. ✖

7 septembrie 2014, Paleu

Liberul arbitru

Florin Pîtea

(o poveste din cartea cu scoarțe
de argint, ferecate)

I. „SCHIMBARE

de situaţie pe front," declama cu litere Copperplate Gothic titlul pe prima pagină a Jurnalului Timpul. „Atacurile glotale au devastat flancul sudic ovekian."

Lady Badminton coborî lornionul cu rame aurite şi lăsă ziarul pe măsuţa de cafea, lângă o zaharniţă de porţelan pictat.

— Iar articole despre războaie! oftă ea.

— Vă mai aduc ceva, coniţă? o întrebă camerista, care se pregătea să iasă.

Matroana îi adresă un zâmbet trist:

— Un jurnal care să nu albă articole despre războaie dac-ai putea să-mi aduci...

— Toate sunt cu articole despre războaie, coniţă! răspunse camerista. Până şi gazeta marxienilor e despre războaie...

Duse mâna la gură şi se înroşi. În teorie, gazeta publicată de Partidul Marxienilor era un afront perpetuu la adresa claselor conducătoare, iar, cel puţin de faţă cu patronii şi cu stăpânii, lucrătorii şi servitorii se purtau ca şi când aceasta nu ar fi existat.

Dar Lady Badminton nu se ofensă:

— Da, până şi acolo... Cu caricaturi, dar tot despre războaie scriu şi marxienii. De ce n-or scrie jurnaliştii despre altceva?

— Păi, e şi pagină de sport, coniţă! îndrăzni camerista. Şi altă pagină de politichie, alta de ico... icono...

— Economie, o ajută Lady Badminton, îndatoritoare.

— Aşa, coniţă, din aia! Şi...

— Te-oi fi apucat să citeşti jurnalul pe ascuns, remarcă stăpâna cu un zâmbet subţire.

Camerista făcu ochii mari:

– Vai de mine! Nici pomeneală, coniță! Sunt așa multe treburi de făcut că numa' de citit n-aș avea vreme. Da', după ce terminați de citit jurnalu', curăț cartofii pentru cină pe câte-o foaie de ziar și-mi mai fug ochii pe câte-un titlu...

– Tot niște războaie sunt și acelea din politică sau din economie, zise Lady Badminton. Mai cu mănuși, mai cu reguli pe care le încalcă ba unii, ba alții, dar sunt niște războaie, sau, în cel mai bun caz, un fel de joacă de-a războiul.

Sorbi gânditoare din ceașca de ceai. Aroma de Earl Fifty Shades of Grey îi stimula intelectul și imaginația.

– Adu-mi, te rog, tocul, călimara și jurnalul! îi spuse ea cameristei.

Când primi cele necesare scrisului, deschise jurnalul îmbrăcat în piele roșiatică, cu arabescuri aurii, și începu să își așternă gândurile pe o filă:

„Pentru o parte a omenirii, conflictul și diviziunile se ivesc așa de des încât par cât se poate de firești. Pentru cealaltă parte, acestea sunt artificiale și lipsite de sens. Pentru unii, acesta pare singurul mod de a trăi. Pentru alții, acesta este un drum scurt și fără întoarcere către suferință și către moarte.

Până și sporturile născocite de bărbați par pregătiri pentru război – scrimă, pugilat, tir cu arcul, tir cu arme de foc, lupte libere, chiar și aruncarea suliței numai la conflicte mă duc cu gândul. Unde sunt sporturile pe care le-ar putea practica doamnele respectabile din lumea bună? Unde sunt acele sporturi care să-i încurajeze pe oameni la cooperare, nu la competiție? La construirea punților, nu la ridicarea zidurilor?"

Lăsă tocul deoparte și reciti ceea ce scrisese în jurnal, apoi sorbi încă o dată din ceașca de ceai. Închise jurnalul și îl legă strâns cu o panglică de mătase vișinie.

„Doctorul Rammstein ar fi zis că are o idee", își spuse Lady Badminton în sinea ei. „Nu sunt sigură că am o idee, deocamdată, însă știu precis că am niște întrebări. Și, ca anticul Sokreztu, merită să merg prin cetate în căutarea unor răspunsuri."

Sună dintr-un clopoțel de argint. După câteva clipe, camerista intră în salon.

— Spune-i lui Igor să-mi pregătească șareta! zise matroana. Vreau să ies în oraș.

II. Apărată împotriva soarelui de un joben cochet și de un parasol din dantelă albă, Lady Badminton urcă în șareta trasă la scară. Vizitiul pocni din bici, iar caii din atelaj o porniră la pas pe străzile din Ytrik.

În cartierul rezidențial unde locuia doamna nu era prea mare aglomerație, însă mai spre centru, către Academia Imperială de Magie Aplicată, traficul era destul de intens: omnibusuri trase de gutari, ricșe, cabriolete, velocipede experimentale călărite de filfizoni cu barbișon în furculiță și pantaloni cadrilați, șarete, căruțe încărcate cu cărbune sau cu fân, ba chiar, aproape de Turnul Zețarilor, o vidanjă care practic blocase o întreagă intersecție.

Dezgustată, Lady Badminton îi spuse vizitiului să ocolească mai degrabă decât să aștepte descongestionarea intersecției, apoi își acoperi fața cu batista brodată și parfumată. Indiferent pe unde s-o fi plimbat filozoful Sokreztu prin antica lui cetate, sigur nu fusese nevoit să îndure asemenea mirosuri pestilențiale.

Câteva cvartale mai încolo, se văzură nevoiți să încetinească din nou, apoi să oprească de-a binelea. După câteva momente, Lady Badminton începu să-și piardă răbdarea. Strânse parasolul și, cu vârful, îl atinse ușurel pe umăr pe vizitiu. Acesta se întoarse pe jumătate și îi aruncă o privire peste umăr.

— De data asta de ce ne-am oprit, Igor? se interesă matroana.

— Cânvăl funierar, explică laconic vizitiul.

— Sper să nu fie tot Pălărierul, remarcă Lady Badminton mai mult pentru sine, că destul a bocit și s-a consumat Amélie data trecută.

Igor clătină ușurel din cap.

— Ca la gară. Unii vin, alții pliacă.

Așteptând să se elibereze strada, Lady Badminton aruncă o privire de-a lungul unei alei în dreptul cărela se opriseră. Aceasta era întunecoasă,

înghesuită între două şiruri de clădiri din cărămidă, înnegrite de funingine, din care, la fiecare etaj, se căscau guri de aerisire şi se înălţau coşuri subţiri, din tablă galvanizată.

Pe alee, câţiva băieţaşi zdrenţăroşi se jucau cu beţe şi cu pietricele. Unul azvârlea în aer o pietricică albă, un al doilea încerca s-o lovească din zbor cu un băţ, iar ceva mai încolo, înspre capătul aleii, un al treilea încerca să o prindă cu o mănuşă de nituitor, urlaşă şi peticită. Între două reprize, copiii însemnau scorul pe un perete, scrijelind liniioare în funinginea de pe tencuială.

Lady Badminton îi urmări în tăcere câteva minute, apoi îl atinse din nou pe umăr pe vizitiu cu vârful parasolului.

– Igor, ce fac băieţii aceia?

Vizitiul aruncă şi el o privire pe alee.

– Se joacă.

– Dar... pietricica nu e greu de nimerit?

– Mai greu decât pare.

– Şi... nu l-ar putea lovi pe cel care încearcă să o prindă?

– Firleşte.

– Oricare dintre copiii aceştia ar putea să piardă un ochi sau să se aleagă cu capul spart!

– Fac părinţii alţâi, o asigură vizitiul.

Lady Badminton tăcu. Că şi cei din clasele sărace goreniene făceau copii i se părea de la sine înţeles, dar să-l audă pe vizitiu menţionând asta în conversaţie era de-a dreptul şocant.

Într-un târziu, ajunseră la intrarea principală a Academiei Imperiale de Magie Aplicată, iar Lady Badminton coborî din şaretă. Uşierul îi deschise, înclinându-se respectuos, după care matroana merse la recepţie. Din păcate, recepţionerul moţăia, cu capul cărunt căzut pe un umăr.

Lady Badminton ridică o sprânceană, dar degeaba. Apoi, emoţionată, îşi drese vocea.

Recepţionerul tresări:

– Da, coniţă!

– Aş dori să fiu condusă la biroul lui Lord Badminton.

Recepționerul o privi prin ochelarii cu rame subțiri, din oțel, și clipi nedumerit de câteva ori:

– Pot să trimit pe cineva să vă conducă, coniță, dar nu prea știu la ce v-ar folosi.

– Cum adică? făcu doamna, indignată.

– Păi, vedeți dumneavoastră, Lord Badminton nu e la birou.

– Cum așa?

– A plecat de dimineață la câmp, cu asistenții și cu doctoranzii.

Se auzi o bubuitură, iar clădirea se cutremură din temelii. De sus, din tavan, se cernu o pulbere fină. Doamna se albi la față.

Recepționerul îi aruncă vizitatoarei un zâmbet obosit:

– Nu vă speriați, coniță! Artificierii...

Lady Badminton schiță la rândul ei un zâmbet palid, după care, cu pași mici, bătu în retragere.

– Noi, care lucrăm aici, suntem obișnuiți, îi zise bătrânelul îndatoritor. Încă e destul de liniște, că plăsmuitorii de golemi au plecat în concediu săptămâna asta.

Matroana ieși fără să își ia rămas-bun. Avea oricum impresia că petrecuse prea mult timp în Academie. În urma ei, clădirea se cutremură din nou, iar un înger din marmură căzu de pe o cornișă și se făcu fărâme pe peronul de la intrare.

III. Lady Badminton se văzu nevoită să își petreacă restul dimineții în șaretă, uneori blocată în trafic, alteori purtată la pas prin cartiere pe care în mod obișnuit nu le-ar fi vizitat. Ocazional, Igor șfichiuia cu biclușca câte un cerșetor prea insistent, iar cel puțin o dată vizitiul coborî de pe capră și luă la pumni un căruțaș care refuzase să se dea din drum și să le facă loc pe stradă. În cele din urmă, ajunseră pe un câmp aflat departe, la periferia metropolei, între niște fabrici de textile și niște depozite de cherestea.

Lady Badminton se dădu jos din șaretă, ajutată de Igor. Matroana privi împrejur, dar nu zări pe nimeni, cu excepția vizitiului. Se mai uită o dată, dar prin lornion. Abia când cercetă împrejurimile printr-un binoclu de

operă pe care îl scoase din poşetă izbuti să zărească, la mare distanţă, câteva siluete.

– Igor, crezi că am putea să...?

Vizitiul clătină din cap:

– Nici vorbă.

– Da, dar...

– Abia am schimbat arcurile.

– Ai idee cine a plătit noile arcuri? întrebă Lady Badminton pe un ton înţepat.

– Ştiu cine şi-a rupt spinarea ca să le schimbe pe cele vechi, replică Igor imperturbabil.

Matroana deschise gura ca să-i dea un răspuns usturător, când la urechi îi ajunse un huruit mecanic din ce în ce mai intens. De pe câmp sosea un mecanoid pe şenile. Acesta se opri dinaintea lor şi îi fixă pe rând cu diafragmele dispozitivelor fotosensibile.

– Informează-l pe Lord Badminton că am sosit, îi spuse doamna.

Mecanoidul încuviinţă din cap, apoi se răsuci pe şenile şi porni repejor înapoi, de unde venise.

– Lasă să vină dumnealui la noi, zise Lady Badminton cu jumătate de gură. La câte cine festive şi prânzuri de protocol a avut în ultima vreme, puţină mişcare o să-i prindă bine.

Unul dintre cai începu să urineze abundent, iar doamna se deplasă câţiva paşi mai încolo, fără să comenteze. Deschise parasolul pentru a se feri de soare şi îşi făcu vânt cu evantaiul.

Soarele tocmai trecuse de amiază când de ei se apropie un bătrânel cu mustaţă albă şi stufoasă ca o perie. Împrejurul cheliei transpirate avea fire cărunte, pe deasupra urechilor şi la ceafă.

– Ce plăcere... hî... neaşteptată... hî... draga mea! gâfâi el.

– Ce naiba faceţi pe câmp, Alfred? îl apostrofă doamna. Aţi dat în mintea copiilor? Ce v-a apucat?

Lord Badminton făcu un efort vizibil ca să-şi tragă răsuflarea:

– Nu, dragă, răspunse el după câteva momente. Astea... hî... astea sunt câmpurile semantice.

– Câmpurile semantice?

– Da, dragă. Plantăm sensuri şi... hî... până o da prima brumă culegem cuvinte... hî... pe care le vindem în vrac... hî... colegilor lexicografi. Iar ei... hî... le pun în dicţionare. E a doua recoltă... hî... anul ăsta.

– Dar de ce nu faceţi ceva mai util? Proiectaţi o cursă de şoareci mai bună şi lumea o să bătătorească potecă până la uşa voastră!

– A proiectat una... hî... Lars Wedin... hî... de la Departamentul de Tehnologie şi la uşa lui au venit portăreii... hî... ca să-l ducă la închisoarea datornicilor pentru neplata datorilor către sponsorii cercetării.

Lady Badminton îl aruncă o privire contrariată.

– Costa prea mult s-o fabrice, explică bătrânul, era nevoit s-o dea scump, nu s-a vândut... şi asta a fost. A intrat în imposibilitate de plată. Altfel, era o cursă de şoareci foarte bună.

Lord Badminton îi aruncă soţiei sale un zâmbet împăciuitor:

– Dar îi ştii pe concetăţenii noştri: cumpătaţi, economi. Au preferat să ţină pe lângă casă câte o pisică.

Nebăgat în seamă, Igor încuviinţă din cap:

– Plus că, dacă te aşezi dinaintea căminului pe balansoarul preferat, iei pe genunchi cursa de şoareci Wedin patentată şi o mângâi, s-ar putea să ai unele surprize. În vreme ce pisica o să toarcă, în cel mai rău caz.

Lady Badminton făcu o grimasă.

– Aşa că de-asta n-am proiectat o cursă de şoareci mai bună, draga mea, concluzionă savantul. Pe când, în felul ăsta, cu semantica şi semiotica, iată că am ajuns în Camera Lorzilor pentru merite ştiinţifice, ca să nu mai vorbim de Academie...

– Firește, asta neavând nimic de-a face cu anumite finanţări ale anumitor proiecte academice, ripostă doamna.

Bătrânul tuşi, apoi îşi drese vocea.

– Nici cu anumite contribuţii la anumite campanii electorale, continuă nemiloasă Lady Badminton. Ei, Alfred, se vede treaba că semiotician ai fost şi semiotician o să rămâi! Dacă ar fi fost ceva de capul tău, până acum ai fi ajuns şi tu otician în toată puterea cuvântului, nu doar aşa, pe jumătate!

Doamna îi făcu un semn din cap lui Igor, apoi strânse parasolul şi urcă în şaretă.

– Mergi înapoi la câmpurile tale semantice, Alfred, că n-am cum să mă bazez pe tine nici atâtica!

– Dar... nici măcar nu mi-ai zis pentru ce ai venit, draga mea! protestă bătrânul. Ce ai de gând să faci?

Din şareta care pornise la pas, Lady Badminton îi aruncă soţului ei un zâmbet sfidător.

– Am să fiu schimbarea pe care vreau s-o văd în lume.

IV. În prima parte a după-amiezii, Lady Badminton reveni în oraş, agasată de trafic, revoltată de mirosuri şi exasperată de căldură. Se anunţa o toamnă mai însorită şi mai fierbinte decât altele, iar matroana regreta deja amarnic că plecase prea curând de la moşia ei din nord, de dincolo de râul Xellon.

În drum spre noua sa destinaţie, trecu pe lângă săli de spectacol kinetoscopic, unde oamenii aşteptau la coadă la bilete pentru a viziona o nouă comedie cu fraţii Marx şi Engels. Deşi nu ar fi admis nici în ruptul capului că o interesau spectacolele kinetoscopice, pe distinsa doamnă o rodea curiozitatea în privinţa acelor comedii bufe care inspiraseră mai întâi o gazetă satirică, iar mai recent un partid politic ce-şi propusese programatic să arate că democraţia parlamentară gorenlană nu era decât o farsă.

Se făcuse deja ora trei, iar soarele dogorea aproape ca în miezul verii, când şareta doamnei intră pe Strada Chihlimbarului şi se opri dinaintea imobilului unde-şi avea laboratorul doctorul Victor Rammstein. Lady Badminton coborî, apoi ciocăni la uşă cu mânerul parasolului. Aşteptă câteva clipe, după care ciocăni din nou, de această dată ceva mai tare şi mai insistent.

Uşa rămase neclintită.

Matroana fixă uşa laboratorului cu o privire critică, timp de vreo jumătate de minut, apoi se răsuci pe călcâie şi dădu să urce înapoi în şaretă. Îndărătul ei, uşa se deschise.

– Lady Badminton! Ce plăcere neaşteptată!

Doamna aruncă o privire peste umăr. În prag se afla doctorul Rammstein, zâmbitor şi mânjit pe faţă cu ulei şi cu funingine. Pe frunte, inventatorul purta ochelari de protecţie cu lentilele năclăite.

– Doctor Rammstein! Dar greu te mai urneşti ca să deschizi...

Inventatorul clătină din cap, uşor stânjenit:

– Scuze! Lucrăm la ceva şi n-am auzit când ai clocănit. Poftește, te rog!

Deschise uşa mai larg pentru a-i face loc matroanei să intre. Pe lângă picioarele lui dădu să se strecoare afară o pisică tărcată, însă Victor Rammstein se aplecă iute, o apucă pe sub labele din faţă, cu blândeţe, şi-o ridică de jos. Pisica mieună slab.

Lady Badminton intră în laborator şi aruncă o privire împrejur. De lângă un banc de lucru, Pălărierul Sănătos se ridică şi o salută. Matroana îi răspunse cu un semn din cap.

Doctorul Rammstein închise uşa, după care luă parasolul şi jobenul doamnei şi le duse la cuier.

– Îmi cer scuze pentru dezordine, spuse el când reveni. O ceaşcă de ceai?

– Nu, mulţumesc, răspunse vizitatoarea. E cam devreme pentru mine. Plus că, pe căldura asta, numai un ceai fierbinte mi-ar lipsi. M-am copt de-a binelea până am ajuns aici.

– Înţeleg, zise Rammstein.

– Aş dori, în schimb, să-mi pudrez nasul.

– Pe aici, spuse inventatorul.

Câteva minute mai târziu, Lady Badminton reveni în laborator. Se uită cu oarecare interes la o puzderie de mecanisme împrăştiate pe un banc de lucru.

– Sper că n-am întrerupt nimic important, se interesă ea fără pic de sinceritate în glas.

– Nimic special, o asigură doctorul Rammstein. Încerc să construiesc un mecanoid care să aibă formă aproximativ umană şi să se deplaseze pe picioare mai degrabă decât pe şenile.

– Interesant, zise matroana. Are şi un nume?

– Mă gândeam să-l spun Fecioara de Fier Forjat.

– A, e o „ea"! exclamă Lady Badminton.

– Exact. E o „ea", în măsura în care mecanoizii ar putea fi împărțiți pe genuri.

– Interesant. Credeam că mecanoizii pur și simplu sunt fabricați undeva, ca oricare alt produs industrial, distribuiți, eventual făcuți pe comandă...

– Multă lume crede asta despre ei, doamnă! Interveni Pălărierul Sănătos. Însă, dacă stăm strâmb și judecăm drept, în câte magazine ați văzut mecanoizi de vânzare?

Matroana tăcu câteva momente, indecisă.

- Cred că în niciunul. Erau acolo ca vânzători, nu de vânzare.

– Chiar așa, încuviință Pălărierul. Iar dacă sunt fabricați undeva, la scară industrială, care e trustul care l-a patentat și îi produce?

Lady Badminton se mai gândi puțin.

– N-am nici cea mai vagă idee, recunoscu ea într-un târziu.

– Nu e puțin ciudat? insistă Pălărierul. Dacă discutăm despre aparate de ras și despre lamele aferente, ne gândim imediat la trustul Konkrette. Când vine vorba de transport aerian, ne amintim pe dată de dirijabilele contelui de Sandwich cu Ton. Dar, dacă ne uităm la mecanoizi, nu știm ce companie îi fabrică.

– Și ar mai fi un aspect demn de luat în seamă, interveni doctorul Rammstein. Niciodată n-am văzut doi mecanoizi absolut identici.

– Dar cine le acordă atenție ca să observe dacă sunt identici sau nu?

– Cunosc pe cineva, zâmbi inventatorul pe sub mustață. Și trebuie să-ți spun că, deși seamănă între ei, așa, în linii mari, totuși niciodată nu sunt identici unii cu alții.

– Ciudat...

– Așa încât... poate că mecanoizii nu sunt produse industriale, de serie, ci mai degrabă artefacte artizanale, unicat. Și, dacă nu-i fabrică nicio companie, poate că se creează unii pe alții, într-un fel de parodie mecanică a evoluției vieții.

– Și vrei să-ți verifici teoria asta construind tu însuți un mecanoid structurat pe alte principii decât toți ceilalți? se interesă Lady Badminton.

– Se poate spune și așa, admise doctorul Rammstein.

– Succes cu proiectul! zise matroana. Să ne spui şi nouă la club cum a ieşit.

Inventatorul clătină din cap:

– Toate la vremea lor. În rest, te putem ajuta cu ceva?

– De fapt, da. Am văzut nişte copii care jucau un joc cu bețe şi cu pietricele şi mă gândeam să facem o versiune mai puțin periculoasă, pe care s-o poată juca şi doamnele din lumea bună, fără teama de a fi rănite şi fără riscul de a se face de râs.

Inventatorul încuviință:

– Dar, concret, cu ce te-aş putea ajuta în privința asta?

Lady Badminton privi cu atenție împrejur:

– În loc de pietricele, jocul s-ar putea juca...

– Să zicem cu mărgele de sticlă? sugeră Pălărierul Sănătos.

– Exclus! Sunt casante. Ar fi nevoie de ceva moale şi elastic, ca, de pildă, emisferele acelea mici, de gutapercă, de pe manetele aparatului de acolo.

Doctorul Rammstein se răsuci şi privi în direcția indicată de matroană.

– A, Maşinăria Improbabilă!

– Cum zici dumneata. Şi, ca să nu vină cu o viteză prea mare către persoana care încearcă să-l prindă, proiectilul ar trebui să albă... un fel de fustă în miniatură. Ceva aproape vaporos, diafan, precum penele din sculptura aceea dinamică.

Inventatorul ridică privirea spre o grindă din tavan de care se zărea suspendată o construcție din bețişoare, pene şi fire subțiri.

– Uitasem de ea. Mi-a adus-o Jeanne d'Arc Électrique cu ceva timp în urmă. Zicea că e o formă de artă tradițională ducoferează şi că aduce noroc.

– Noroc că o să contribuie la apariția unui nou joc! zise Lady Badminton cu un aer decis. Adu-mi o scară şi o foarfecă, te rog!

Victor Rammstein se execută, cam fără tragere de inimă, iar matroana se căță ea însăşi pe scară, ciopârți câteva pene din sculptura dinamică, apoi coborî, desprinse emisferele din gutapercă de pe manetele Maşinăriei Improbabile şi începu să meşterească pe un banc de lucru.

– Ar fi bun şi nişte adeziv, aruncă ea peste umăr.

Rammstein şi Pălărierul schimbară o privire între ei.

– Nişte aracet ar fi util? întrebă Pălărierul.

– Sper să fie, zise vizitatoarea, preocupată.

– În apă are tendinţa să se dizolve, precizâ Inventatorul.

– Am de gând să mă joc cu fluturaşul ăsta pe pajişte, nu pe fundul mării.

Doctorul Rammstein îi aduse un borcan cu un fluid vâscos, alb, şi o pensulă mică. Lady Badminton meşteri cu pensula şi cu penele, iar într-un târziu ridică de pe bancul de lucru un obiect ciudat, ca o emisferă din care răsărea un con de pene. La capătul deschis al conului, matroana îşi strecurase degetul mare şi-l ţinea apăsat ca să nu se destrame artefactul.

– Poate ar fi fost mai bine să folosiţi coada pensulei sau o şurubelniţă, nu degetul, remarcă Pălărierul Sănătos.

– De ce? se interesă matroana.

– Ca să nu rămâneţi cu fluturaşul lipit de deget când s-o usca aracetul.

Lady Badminton încercă să-şi desprindă conul din pene de pe vârful degetului, însă fără succes.

– Ulte că s-a lipit...

V. Cu puţin ajutor din partea doctorului Rammstein, matroana îşi dezlipi fluturaşul de pe deget, apoi îşi recuperă jobenul şi parasolul şi, după ce le mulţumi celor doi, plecă mai departe. Următoarea escală o făcu în spatele Palatului Parlamentului, la laboratorul lui Jeanne d'Arc Électrique.

Când coborî din şaretă şi se apropie de uşa laboratorului, matroana observă câteva zgârieturi adânci, aproape verticale, în lemnul uşii. Intrigată, ciocăni cu mânerul parasolului.

După câteva minute, uşa se deschise. În prag se afla Jeanne d'Arc Électrique, îmbrăcată într-un halat alb care ici şi colo avea pete de la diferite substanţe chimice.

– Lady Badminton!

– Bună, dragă! aruncă doamna, trecând pe lângă savantă. Ce-a păţit uşa de arată aşa?

– Fram, explică Jeanne ultându-se lung la zgârieturile incriminatoare. N-are cum să clocănească atunci când vine în vizită.

– Chiar aşa? făcu Lady Badminton către ursul alb.

Fram încuviinţă încet din cap.

– Voiam să mai dau un strat de vopsea ca să le-acopăr, explică savanta, dar m-am luat cu alte treburi şi n-am mai apucat...

– Lasă, dragă, că nu-i un capăt de ţară! Eram doar curioasă, atâta tot.

– Vrei o ceaşcă de ceai? întrebă Jeanne d'Arc Électrique.

Vizitatoarea deschise un ceas de buzunar, se uită la cadran, apoi îi închise capacul la loc cu un mic pocnet.

– Sigur. Mulţumesc.

– Mulţumesc şi eu pentru companie. Tocmai pregătisem, iar Fram nu bea niciodată.

– Şi-aşa mi-e cald, explică ursul pe un ton morocănos. Ceai mi-ar mai lipsi...

Lady Badminton se aşează pe un trepied de laborator, iar Jeanne d'Arc Électrique turnă ceai negru în două ceşcuţe de porţelan, ciobite.

– Îmi cer scuze pentru ceşti, spuse ea, nu foarte sinceră. Pe-alci, prin laborator, mai mereu se sparge una, se ciobeşte alta...

– Şi serviciile mele de cafea şi de ceai sunt care ciobite, care descompletate, replică doamna, iar tutele alea de la bucătărie nici măcar n-au scuza că ar face experimente ştiinţifice.

Puseră cuburi de zahăr brun în ceşti şi amestecară tacticos cu linguriţele. Lady Badminton îşi înmuie buzele în ceai, apoi schiţă un zâmbet de apreciere.

– Şi cu ce ocazie pe la noi? se interesă Jeanne.

– M-am gândit să creez un joc pentru doamne, explică matroana. Unul care să nu fie războinic sau violent, că din acelea avem destule.

– Aşa.

– Şi, văzând nişte copii sărmani care se jucau cu beţe şi cu pietricele pe o alee, mi-am imaginat un proiectil mai puţin periculos.

Lady Badminton caută în poşetă şi scoase la iveală fluturaşul din pene şi gutapercă. Jeanne d'Arc Électrique se schimbă la faţă când zări penele colorate şi cluntite.

– Înţeleg că pe la doctorul Rammstein ai trecut deja.

Matroana îi aruncă o privire surprinsă:

– Într-adevăr! Dar cum de ţi-ai dat seama?

Savanta schiţă un zâmbet subţire:

– Intuiţia...

Sorbi la rândul ei din ceai.

– Şi cum crezi că te-aş putea ajuta? se interesă ea.

– În versiunea cu beţe şi pietricele, proiectilul nu e numai periculos, ci şi foarte greu de nimerit, explică doamna. Mă gândesc ca, în versiunea pentru doamne, în locul unor simple beţe să folosim altceva – un obiect cu suprafaţa mai mare, ca să ne crească şansele de a nimeri din zbor fluturaşul.

– Cam ca o tigaie? întrebă Jeanne.

– Ei, tigaie! se scandalizâ Lady Badminton. Da' ce suntem noi, dragă, bucătărese care-ntorc clătitele din zbor?

– Mai degrabă v-ar trebui un fel de rachete, interveni Fram de pe podea, abia ridicându-şi nasul din blană.

Matroana se uită lung la el.

– Vreau să joc un joc cu fluturaşul, explică ea pe tonul pe care i s-ar fi adresat unui copil încet la minte, nu să lansez focuri de artificii.

– Nu la genul ăla de rachete mă refeream, precizâ ursul alb. În regiunile din preajma Cercului Polar, băştinaşii au nişte rame din lemn sau din fanoane de balenă, mari, ovale, cu sfori întinse în cruciş şi în curmeziş, şi le poartă peste încălţări ca să nu se-afunde în zăpada proaspătă, imediat după ninsoare.

Lady Badminton clipi de câteva ori.

– Cam ca... un încălzitor de pat, sau ca un cerc de butoiaş, cu un fel de plasă înăuntru, zise ea gânditoare.

– Cam aşa ceva, încuviinţă Fram.

Matroana se întoarse spre Jeanne d'Arc Électrique:

– Aş avea nevoie de câteva coli de hârtie, dragă, şi de un toc!

Savanta ezită o fracțiune de secundă:

— Poate să fie și creion chimic dacă nu ai un toc la îndemână, adăugă doamna, îndatoritoare. Ia zi, Fram, îți amintești clar cum erau făcute rachetele acelea?

VI. Spre seară, revenită acasă, Lady Badminton îi scrise o scrisoare contelui de Sandwich cu Ton, în care îl rugă să binevoiască a dispune ca în atelierele companiei sale aeriene să se fabrice, cu titlul de experiment, două rachete din lemn și din șnururi de mătase, având drept model schițele atașate etc., etc. Sigilă scrisoarea, îi spuse cameristei să o trimită prin curier privat a doua zi, la prima oră, după care se schimbă în ținută de seară și ieși în oraș. Merse la operă, însoțită de un nepot, și urmări spectacolul pentru bibliofili „Arii și volume".

În ziua următoare, denerdi, aproape de prânz, un curier privat tânăr, asudat și vizibil emoționat îi aduse un colet destul de mare, dar nu prea greu, și îi transmise complimente din partea contelui de Sandwich cu Ton. Lady Badminton îl primi în salonaș, îi zâmbi cu amabilitate și îi dădu un bacșiș consistent, după care îl lăsă să plece.

Sună apoi din clopoțel și îi ceru cameristei să-i aducă o foarfecă de croitorie. După ce o primi, purcese să taie cu atenție sforile și colile de hârtie groasă, maronie, în care era ambalat coletul. În cele din urmă, dădu la iveală o pereche de rachete din lemn, cu mânerele înfășurate în fâșii din piele neagră, tăbăcită.

Luă în mână una dintre rachete. O cântări, gânditoare, apoi făcu câteva mișcări cu ea prin aer. Mulțumită de rezultate, sună iar din clopoțel și-i ceru cameristei să arunce ambalajul, după care să-i aducă hârtie de scris, toc și călimară.

Și se puse pe scris invitații...

După-amiază, puțin după ora patru, la reședința Badminton sosiră Jeanne d'Arc Électrique, Amélie de Sans-Souci și Lady Bug. Majordomul le conduse în grădină, unde Lady Badminton dispusese să se servească ceaiul.

Matroana aşteptă ca invitatele să se aşeze, să-şi pună zahăr în ceştile de ceai şi să-şi aleagă prăjiturele de pe platouri. Ceva mai încolo, sub un copac exotic din grădină, se zărea un călugăr meditând. În roba sa verde, tăcut şi nemişcat, era lesne de confundat cu un ornament, iar doamnele nu îi acordară nici cea mai mică atenţie.

— Dragele mele, începu gazda, v-am invitat azi pentru un experiment mai puţin obişnuit! Sunt pe cale să inventez...

— Dar domnii unde sunt? se pomeni Lady Bug vorbind.

Matroana îi aruncă o privire semnificativă. Doamna entomolog se înroşi, lăsă privirea în pământ şi nu mai îndrăzni să crâcnească.

— ...Un sport destinat exclusiv doamnelor, reluă gazda. Nu unul războinic sau violent, ci unul delicat, pe potriva noastră.

Invitatele încuviinţară din cap şi zâmbiră, vizibil interesate.

— Ieri am fost prin oraş cu trăsura şi... Un moment.

Sună din clopoţelul de argint de pe măsuţa din răchită, iar camerista se apropie în grabă.

— Da, coniţă!

— Cheamă-l, te rog, pe Igor!

— Îndată, coniţă!

Matroana se întoarse iarăşi către invitatele sale. O adiere de vânt îi clătina câţiva cârlionţi la tâmple.

— Prin oraş, aşteptând ba ici, ba colo, că doar ştiţi cum e traficul în Ytrik, am remarcat pe o alee câţiva băieţaşi care se jucau cu beţe şi cu pietricele.

— Peste tot se joacă aşa în cartierele sărace, interveni Amélie de Sans-Souci. Dar ar fi inadecvat să ne jucăm şi noi în felul acesta.

Lady Badminton îi adresă un zâmbet îngăduitor:

— Desigur, dragă! Nici nu ne vom juca jocul acela, ci un altul, care are o... asemănare de familie, nimic mai mult.

Invitatele se arătară vizibil uşurate. Că unii membri ai clasei de mijloc îndrăzneau să imite vestimentaţia şi manierele claselor conducătoare era destul de greu de suportat. Dar ca doamnele din lumea bună să adopte

comportamentul claselor sărace, fie şi doar pe terenul de sport, li s-ar fi părut complet inacceptabil.

– În loc de bețe vom folosi aceste... rachete, le arătă ea prototipurile care până atunci stătuseră rezemate de un fotoliu de răchită. În loc de pietricele – acest fluturaş.

La vederea artefactului din gutapercă şi pene colorate, Jeanne d'Arc Électrique se încruntă uşor.

– Şi... cum se va numi jocul acesta? îndrăzni să întrebe Lady Bug.

– Badminton, firește, răspunse gazda.

– De ce nu ceva cu „bal"? se interesă Amélie.

– Pentru că nu se joacă cu o minge, ci cu un fluturaş, explică matroana, indicând artefactul colorat. Iar dacă aş numi sportul ăsta „Cecily", poate s-ar ivi confuzii în privința inventatoarei. Cecilii sunt puzderie, din republica Gvodo şi până la noi, în Gorena, ba chiar şi dincolo de ocean, în Harmonica. Pe când Lady Badminton e una singură.

Îşi privi pe rând invitatele.

– Aşa că „badminton" o să se numească noul joc.

Pe alee, cineva își drese vocea. Gazda se întoarse și privi peste umăr.

– A, Igor! Cum se marchează punctele în jocul acela cu pietricele?

– Lansezi piatra – un punct. Prinzi piatra – un punct.

– Și când se termină partida?

– Când sie-năptlază, precizează vizitiul. Sau când și-alege cineva cu capul spart.

Amélie și Jeanne schimbară o privire intrigată.

– Tocmai de aceea vom folosi un fluturaș inofensiv, din gutapercă și pene, încercă Lady Badminton să le liniștească. Amélie, dacă vrei să stai acolo... Așa, mulțumesc. Eu am să încerc să trimit fluturașul către tine, iar tu ar trebui să-l prinzi.

Matroana aruncă fluturașul în aer cu stânga, iar cu dreapta îl altoi zdravăn, din zbor, cu racheta. Amélie țipă și se feri, instinctiv. Fluturașul îi trecu pe deasupra umărului, iar în spatele ei se auzi un mic bufnet.

Se întoarseră toate în direcția bufnetului. Vizitiul ținea mâna la gură, iar fluturașul îi zăcea la picioare.

– Igor, ai pățit ceva? se interesă matroana.

Vizitiul nu răspunse.

– Te-ai lovit? Te doare?

Niciun răspuns.

– Pentru numele Celor de Sus, omule, zi ceva! făcu Lady Badminton, mai mult iritată decât îngrijorată.

– Nu pot, că mă bufnește râsul, mormăi printre degete vizitiul.

– A, păi, dacă-ți arde de râs, înseamnă că n-ai pățit nimic! decise matroana. Amélie, aruncă-mi, te rog, fluturașul, și hai să reluăm partida!

Nu foarte discret, Igor sculpă un dinte în iarbă. Jeanne d'Arc Électrique surprinse mișcarea cu coada ochiului.

– Cecily, intervenî ea, n-ar fi mai bine ca, în loc să-i spui lui Amélie să prindă fluturașul din zbor, să-i dai cealaltă rachetă și să-i oferi șansa să-l lovească, la rândul el?

Lady Badminton clipi nedumerită.

– Cealaltă reachetă e de rezervă. Dacă s-o strica asta...

– Şi n-ar fi rău dacă am folosi nişte căşti de protecţie, continuă savanta. Cam ca măştile de scrimă pe care le aveţi expuse pe panoplia din salon.

– Exclus! se scandalizează gazda. Alfred nu ne-ar lăsa în veci să umblăm cu trofeele lui din studenţie...

– Plus că, dacă le-ar vedea, unii ar insista să le ducă la muzeu, comentă Amélie cu voce scăzută. Vestigii istorice.

– Şi am arăta de-a dreptul ridicol cu măştile acelea pe faţă, spuse Lady Bug, care purta oricum din obişnuinţă un văl des peste figură, ca protecţie împotriva insectelor.

Celelalte doamne se întoarseră spre ea şi îi aruncară o privire amuzată.

– Pe de altă parte, dacă între cele două jucătoare am instala, la o înălţime convenabilă, un fel de obstacol, poate n-ar mai fi nevoie de măşti protectoare, se pomeni Jeanne d'Arc Électrique gândind cu voce tare. Fluturaşul s-ar trimite în sus, nu direct...

Lady Badminton se apropie de doamna entomolog şi îi ridică puţin vălul între arătător şi degetul mare, pipăind ţesătura.

– Jeanne, cred că tocmai mi-ai dat o idee, zise ea pe un ton meditativ.

VII. După-amiaza următoare, în zi de trodi, Lady Badminton îi invită pe toţi membrii Clubului pentru Explorări şi Experimente la prima partidă neoficială de badminton. Sosiră cu toţii, mai puţin contele de Sandwich cu Ton, care fusese reţinut într-o dezbatere neobişnuit de lungă la Camera Lorzilor.

Majordomul conduse invitatele şi invitaţii în grădină, unde îi aşteptau fotolii de răchită, măsuţe cu băuturi răcoritoare şi prăjiturele, salate de fructe în castronaşe de cristal gravat, precum şi o cutie cu trabucuri fine importate din Harmonica. Doar că, spre surprinderea oaspeţilor, în grădină îi aştepta şi o plasă dreptunghiulară, întinsă cu şnururi, la semiînălţime, între doi pomi.

Doctorul Victor Rammstein îi aruncă o privire întrebătoare agentului Bon d'Age, iar acesta din urmă ridică imperceptibil din umeri. În serviciul

Malestății Sale Imperiale umblase mult prin lume și învățase să nu se mai mire de nimic.

Lady Badminton le ieși în întâmpinare invitaților:

— Luați loc, vă rog!

Așteptă, zâmbind, câteva momente ca să se așeze fiecare oaspete, apoi reluă:

— Dragii mei, ieri am experimentat un joc nou, destinat doamnelor și domnișoarelor. Astăzi, după ce l-am adaptat în urma celor observate, sunt în măsură să vă invit să asistați la prima partidă neoficială de badminton.

Musafirii aplaudară în surdină, din politețe. Ceva mai în spate, neobservat, Fram se făcu colac pe iarbă, după care încercă să adoarmă cu nasul vârât în blană.

Lady Badminton ridică de lângă o măsuță cele două rachete din lemn și fluturașul.

— Amélie, vrei să-mi fii parteneră?

Domnișoara de Sans-Souci păru nehotărâtă.

— Aș dori să joc eu, dacă se poate, interveni Jeanne d'Arc Électrique.

Luă o rachetă de la gazdă și merse în spatele fileului, la distanță de câțiva pași. Pe deasupra capetelor lor, la înălțime moderată, trecu în zbor un dirijabil marcat cu însemnele Liniilor Aeriene Goreniene. Membrii clubului îl urmăriră câteva momente din priviri, apoi își reîndreptară atenția către partida care era pe cale să înceapă.

— Lady Bug, vrei să ții dumneata scorul? întrebă matroana.

Doamna entomolog încuviință din cap și zâmbi.

Începură partida. Pe rând, loviră fluturașul cu racheta, îl urmăriră cu privirea în zbor, alergară ca să-l prindă și îl expediară înapoi peste fileu de bine, de rău.

Invitații priviră câteva minute, după care, mai discret sau mai fățiș, se ocupară ba cu salata de fructe, ba cu un pahar de limonadă, ba cu o prăjitură sau două. Singurii care mai urmăreau cu atenție partida erau Lady Bug, care arbitra, și agentul Bon d'Age, care își aprinsese un trabuc aromat.

După mai bine de un sfert de oră, cele două jucătoare se opriră, îmbujorate, asudate și gâfâind.

– Cred că... remarcă Jeanne d'Arc Électrique, încercând să-şi tragă sufletul, ne-am descurca mult mai bine la jocul ăsta... dacă n-am avea rochiile... atât de lungi.

– Cum adică?! făcu Amélie de Sans-Souci.

– N-ai văzut... câte puncte am pierdut... din cauză că n-am putut... să alergăm... destul de repede?

Lady Badminton făcu o grimasă. Nu prea avea cum să o contrazică pe savantă.

– Aş crea costume speciale... pentru badminton, zise Jeanne, cu fusta lungă numai până la genunchi... dacă nu cumva până la jumătatea coapsei.

Doamnele îi aruncară priviri şocate.

– Ar fi mai practic, precizează savanta.

– Şi ar atrage o mulţime de spectatori, comentă Bon d'Age.

Invitatele se întoarseră către el, scandalizate.

– Iubitori ai sportului, desigur, se grăbi agentul să adauge.

– Şi, până la urmă, cine a câştigat? se interesă doctorul Rammstein.

– Lady Badminton, cu şaisprezece la paisprezece, răspunse Pălărierul Sănătos, care era ocupat să îşi toarne încă o ceaşcă de ceai.

– Jeanne d'Arc Électrique, cu şaisprezece la cincisprezece, opină Amélie de Sans-Souci.

– A fost meci egal, şaptesprezece la şaptesprezece, anunţă Lady Bug, după ce îşi verificase însemnările din carnet.

Mai discutară o vreme în contradictoriu, până când Fram, deranjat de zumzetul conversaţiei, se ridică de unde şezuse ghemuit şi se apropie pe tăcute.

– Poate că v-ar trebui un sistem de punctaj pe care să-l înţeleagă toată lumea, mormăi el. Ştiu şi eu...? Margini marcate cu var, ca să vedem când cade fluturaşul în teren şi când în afara lui.

Lady Badminton dădu să obiecteze, după care se răzgândi şi notă ceva pe un şerveţel.

— Iar, dacă oamenii nu văd prea clar unde s-a dus fluturaşul şi cine a marcat puncte, continuă ursul alb, poate ar fi bine să puneţi nişte mecanoizi pe post de arbitri. Ăstora nu le scapă nimic.

Se uită lung la măsuţele încărcate cu bunătăţuri.

— N-aveţi şi nişte peşte? întrebă el cu jumătate de gură.

Lady Badminton se întrerupse din scris, vizibil preocupată:

— Sigur, imediat.

Şi sună energic din clopoţel.

VIII. În zilele următoare, Lady Badminton îşi puse prietenele şi prietenii la lucru, iar aceştia se făcură luntre şi punte ca să o ajute — nu numai pentru că matroana nu era deloc genul care să accepte refuzuri cu uşurinţă (sau vreodată), ci şi pentru că jocul născocit de ea părea să fie destul de amuzant. (Asta dacă aveau să se pună în cele din urmă de acord în privinţa regulilor după care să îl joace.)

Resdi, agentul Bon d'Age tocmi doi mecanoizi pentru câteva zile. Zondi, Jeanne d'Arc Électrique şi doctorul Rammstein îi programară pentru arbitraj, ajutaţi de Fram, respectiv de Pălărierul Sănătos, iar spre seară Lady Bug identifică şi corectă erorile de programare — motiv pentru care Pălărierul sugeră ca pe viitor să i se spună Lady De Bug. Amélie de Sans-Souci trudi între timp ca o copistă feudală ca să scrie caligrafic zeci şi zeci de invitaţii către aristocraţia, elita academică şi crema jurnaliştilor din Ytrik. Iar Lady Badminton, mai practică, instrui şi supraveghe o armată de servitori în vederea organizării impecabile a unui eveniment public de neuitat.

Hordi, în zi de sărbătoare, invitaţii sosiră cu mic, cu mare, pe un teren sportiv plasat între cele două aripi ale Academiei Imperiale de Magie Aplicată. (Atât artificierilor cât şi plăsmuitorilor de golemi li se interzisese temporar accesul în Academie în urma unei discuţii neoficiale, însă deloc paşnice, între Lady şi Lord Badminton.) Oaspeţii se îmbrăcaseră elegant, în ţinute de zi în care predominau ţesăturile crem, roz şi lilliachiu, în cazul doamnelor, respectiv cele bej şi gri deschis, în cazul domnilor.

Doar că atât Lady Badminton, principala organizatoare a evenimentului, cât şi Lady Bug, Amélie de Sans-Souci, respectiv Jeanne d'Arc

Électrique erau îmbrăcate în costume sport de un alb imaculat şi cu fuste şocant de scurte. Unele dintre doamnele sosite la eveniment începură să comenteze îndărătul evantaielor. Câteva domnişoare se împurpurară în obraji şi lăsară privirile în pământ. Domnii zâmbiră pe sub mustaţă – nu în ultimul rând pentru că, de regulă, ca să se bucure de asemenea privelişte, destui dintre ei se despărţeau periodic de sume semnificative în nişte stabilimente foarte rafinate şi extrem de discrete.

Matroana şi coechipierele ei aşteptară ca oaspeţii să ia loc în tribune, lângă un teren dreptunghiular de zgură, mărginit de dungi trasate cu var şi despărţit în două de o plasă susţinută între doi stâlpi. De o parte şi de alta a terenului, la o distanţă rezonabilă, se aflau doi mecanoizi ce-şi răsuceau capetele încoace şi încolo pentru a urmări cu fotoreceptorii mişcările mulţimii. Iar ceva mai încolo, nebăgat în seamă de către vizitatori, un călugăr în robă verde medita nemişcat lângă un arbust ornamental.

Într-un târziu, mulţimea se linişti, cu excepţia unui dagherotipist care tot moşmondea ceva la un aparat.

– Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, începu Lady Badminton cu voce sigură, v-am invitat aici...

Din aparatul dagherotipistului ţâşni o scânteie electrică, iar bietul om se pomeni azvârlit pe spate, cu părul vâlvoi şi cu fum ieşindu-i de sub şapcă. Matroana îi aruncă o privire otrăvită. Dagherotipistul păru să se ofilească sub acea privire, se ridică cu chiu, cu vai, îşi luă aparatul buclucaş şi se eclipsă cât putu de discret.

– V-am invitat aici, reluă gazda, încercând să-şi mascheze unda de iritare din glas, ca să asistaţi la primele partide oficiale ale unui sport pe care l-am inventat...

Aruncă o privire înspre coechipiere, care îi răspunseră cu zâmbete politicoase.

– ... Împreună cu colegele şi colegii mei de la Clubul pentru Explorări şi Experimente, adăugă ea cu mărinimie. Este vorba despre jocul de badminton.

Făcu o mică pauză şi inspectă din priviri adunarea. Cu oarecare satisfacţie, remarcă în sinea ei că jurnaliştii îi stenografiau fiecare cuvânt.

– După cum probabil aţi observat, sportul acesta implică un nou tip de teren, un nou tip de reguli şi un nou tip de echipament.

Printre cei de faţă se stârni o oarecare ilaritate.

– Dar medicul meu personal, un domn cu o reputaţie ireproşabilă, m-a asigurat că mişcarea în aer liber şi expunerea la lumina soarelui vor avea efecte benefice. Ca urmare, dacă meciurile demonstrative de astăzi vă vor stârni interesul, vă invit, stimate doamne şi domnişoare, să vă alăturaţi Federaţiei de Badminton recent înfiinţate.

– Domnii nu s-ar putea alătura? întrebă discret agentul Bon d'Age.

– Numai în calitate de spectatori, îi răspunse cu voce scăzută matroana.

Lady Badminton inspiră adânc.

– Prima partidă, anunţă ea cu voce tare, va fi susţinută astăzi de Amélie de Sans-Souci şi de Jeanne d'Arc Électrique!

Un val discret de aplauze politicoase însoţi intrarea pe teren a celor două jucătoare. Lady Badminton şi cellalţi membri ai clubului se retraseră de pe teren, iar partida începu.

IX. Treizeci de minute mai târziu, încheierea primei partide demonstrative aduse însă un val mult mai prelung de aplauze intense, în special din partea domnilor. Unele doamne încă se mai arătau jenate, dar destul de multe aplaudau şi ele cu convingere. Cumva, prin comparaţie cu partidele de ceai în saloane insuficient aerisite şi cu plimbările domoale în parcuri, în compania câinilor de rasă şi a copiilor, goana aceea energică după un fluturaş care zbura încoace şi încolo, vestimentaţia lejeră şi atenţia domnilor păreau să fie mult mai interesante şi mai atrăgătoare.

Apoi, intrară pe teren Lady Bug şi Lady Badminton. Partida lor începu elegant, însă la scurt timp se porni o ploaie domoală, de toamnă, ce nu dădea semne că avea să înceteze prea curând. Spectatorii îşi deschiseră umbrelele, iar cele două jucătoare continuară cu stoicism.

Treptat, terenul de zgură se transformă într-o zonă de băltoace şi noroi. Alergând după fluturaş, Lady Badminton şi Lady Bug se umplură de

stropi şi de dâre brun-roşcate care ieşeau în evidenţă pe costumele sport albe.

Ploaia le udă până la piele.

Lady Bug făcu semn că ar fi fost cazul să înceteze partida, însă matroana refuză cu o clătinare hotărâtă din cap.

Apoi, alergând după fluturaş, Lady Bug se apropie foarte mult de fileu, iar unul dintre mecanoizii puşi să arbitreze, privind într-o parte şi rulând în alta, rupse un jalon de susţinere şi răsturnă fileul peste ea.

Doamna entomolog încercă să se descurce, însă nu reuşi decât să se încurce şi mai tare. Mecanoidul se strădui să o ajute, dar se încurcă la rândul său în ochiurile plasei şi se răsturnă, chiţăind jalnic. Celălalt mecanoid, de pe latura îndepărtată a terenului, scoase la iveală un mic fierăstrău circular şi reteză al doilea jalon. Acesta, în cădere, aproape o lovi pe Lady Badminton, iar matroana, încercând să-l evite, alunecă într-o băltoacă şi căzu grămadă peste Lady Bug.

Mai mulţi domni intrară pe teren şi le ajutară pe cele două doamne să se ridice, apoi să se descurce din fileul ruinat. Lady Badminton era lividă, iar buzele îi tremurau.

Cineva îi puse pe umeri un impermeabil bărbătesc. Matroana ridică privirea şi zări un domn distins, cu părul alb şi ondulat, cu mustăţi şi favoriţi, îmbrăcat într-o redingotă, cu vestă brodată la care purta un ceas de buzunar din aur, cu lanţ.

— Samuel!

Contele de Sandwich cu Ton schiţă o plecăciune.

— La dispoziţia dumitale, Cecily!

Pe buzele doamnei fluturâ un zâmbet nesigur.

— Nu sunt chiar condiţii ideale de întrevedere, zise ea.

— Permite-mi, te rog, să-ţi ofer o ciocolată caldă! spuse contele îndatoritor, întinzându-i braţul. Alfred, te deranjează?

Semioticianul dătină din cap.

— Nu, câtuşi de puţin.

Porniră agale către poarta principală a Academiei. În urma lor, agentul Bon d'Age îi dădu lui Lady Bug o înghiţitură de coniac dintr-un recipient

metalic plat pe care îl scoase din buzunarul de la piept al hainei. Doamna entomolog tuşi, se şterse la ochi cu dosul mâinii, după care mai luă o duşcă.

– Samuel, sunt devastată! mărturisi cu voce scăzută Lady Badminton când se îndepărtaseră suficient de publicul spectator şi nu mai puteau fi auziţi. Nu m-am mai făcut de râs în asemenea hal în viaţa mea.

– Să nu exagerăm, draga mea! îi răspunse contele, bătându-i uşurel cu palma mâna cu care matroana îl ţinea de braţ. Evenimentul a fost un succes...

– Crezi?

– ... În cea mai mare parte, iar incidentele regretabile precum cel cauzat astăzi de mecanozi vor putea fi evitate cu uşurinţă pe viitor.

– Cum aşa?

– Arbitrii de tuşă ar putea fi instalaţi pe nişte şine, precum cele de tramvai, ca să nu poată intra accidental pe teren şi obstrucţiona jucătoarele.

– Dar asta nu le-ar limita perspectiva asupra jocului?

– Ba da. Tocmai de aceea ar fi nevoie de un al treilea arbitru, care să urmărească partida de sus.

– De sus?

– Din nacela unui mic dirijabil construit special în acest scop, explică contele. Spre deosebire de arbitrii de tuşă, ale căror mişcări ar fi limitate, acesta ar fi liber.

– Ar fi liberul arbitru de centru! exclamă Lady Badminton, înveselită.

– Chiar aşa, dragă! Acum, hai în trăsură şi să mergem la o cafenea!

X. Elladi dimineaţa, la început de săptămână, Lady Badminton luă micul dejun în sufragerie, după care se retrase în salon, la o a doua ceaşcă de cafea, ca să răsfoiască presa gorenlană. Pe prima pagină a ziarului *Timpul* trona titlul: „Schimbare de situaţie pe front. Plutonul granitic al căpcăunilor din munţi a pus pe fugă un regiment de infanterie oveklan."

Matroana se abţinu cu greu să nu arunce ziarul pe jos. Se mulţumi să-l trântească pe măsuţa de cafea, peste alte câteva jurnale, fără urmă de blândeţe.

Se auzi un clocănit discret la uşă, apoi intră camerista.

– A venit domnu' Bon d'Age, coniță!

Lady Badminton îl aruncă o privire severă.

– Să poftească!

După câteva clipe, agentul Bon d'Age intră în salon, iar camerista se retrase pe tăcute.

– Ce mai faci, Cecily? se interesă el cu un zâmbet în colțul gurii.

– Crize, Bon d'Age, crize! răspunse matroana pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

– De ce?

– Ei, parcă n-ai fi fost ieri de față ca să știi de ce! la loc, nu mai sta acolo proțăpit!

Agentul se așeză pe un fotoliu și își turnă cafea într-o ceașcă.

– Speram și eu să văd altceva pe prima pagină a ziarelor după partidele demonstrative de ieri, continuă Lady Badminton, și uite că nici măcar *Timpul* n-a scris despre jocul inventat de mine!

Bon d'Age îl aruncă o privire amuzată.

– De noi, rectifică doamna.

– Dă-mi voie, te rog! spuse agentul întinzând mâna către ziarul incriminat, care zăcea plat deasupra unui teanc de publicații.

– N-ai văzut titlul de pe prima pagină? întrebă cu năduf doamna.

– Dimpotrivă, draga mea, cred că dumneata nu l-ai văzut! Poate nu te-ai uitat cu suficientă atenție.

Bon d'Age depli ziarul.

– Nu observi că sub titlul ăsta despre război scrie cu litere mici „Detalii în pagina a treia"? Iar mai jos e un articol despre partidele de ieri: „Meciuri demonstrative de badminton. Un nou sport farmecă elita gorenianã."

Lady Badminton practic îl smulse ziarul din mâini agentului.

– Nu-mi vine să cred!

– Și toate celelalte au pe prima pagină articole despre meciurile demonstrative, dacă o să te uiți.

– Chiar și gazeta marxienilor?

Bon d'Age tuși încurcat și își netezi mustața.

– Zi odată, nu mă mai fierbe!

– Da, chiar şi gazeta marxienilor.

Matroana îl aruncă o privire plină de suspiciune.

– Bon d'Age, tu îmi ascunzi ceva! Ia dă gazeta încoace!

Agentul făcu o mutră vinovată şi încercă să tergiverseze.

– Hai, nu te mai codi şi dă-mi gazeta!

Fără tragere de inimă, Bon d'Age scoase din buzunarul hainei un ziar format mic, pliat în patru, şi l-i întinse doamnei.

– Dar oficial nu ai aflat de la mine, o avertiză el.

– El, n-am aflat de la tine! se prefăcu ea indignată. Lasă copilăriile astea!

Despături gazeta marxienilor, ridică lornionul cu rame aurite şi dădu cu ochii de titlul: „Badminton, rugby sau pescuit cu năvodul?" şi de o caricatură în care ea şi Lady Bug erau murdare de noroi din cap până în picioare şi încurcate în fileu împreună cu doi mecanolzi.

Matroana izbucni în râs.

– Nu te-ai supărat? întrebă Bon d'Age.

– De ce să mă supăr, dragă? Nu vezi ce faţă l-a făcut caricaturistul lui Amélie, în planul secund? Şi doctorul Rammstein are o figură de cotoi murat. Abia aştept să le văd mutrele când o să le arăt gazeta la următoarea întrunire a clubului!

Agentul secret sorbi din ceaşca de cafea, vizibil uşurat.

– Atunci, poate o să vrei să discutăm şi o chestiune mai serioasă, îndrăzni el după câteva clipe.

– Cât de serioasă?

– Să spunem că ar fi ceva care ţine de siguranţa naţională.

Matroana se arătă surprinsă.

– Ai fi dispusă să ne ajuţi la culegerea de informaţii pe plan internaţional? insistă Bon d'Age.

Lady Badminton zâmbi, neîncrezătoare.

– Judecând după folletoanele cu literatură de consum, Serviciul Secret al Maiestăţii Sale Gorenlene are o mulţime de agenţi secreţi, cu toate că oficial nu există.

Bon d'Age încuviinţă.

— E adevărat, recunoscu el cu jumătate de gură. Avem agenți secreți, agenți economici, agenți termici, ba chiar, de ceva timp încoace, avem și agenți de eroziune.

— Păi, în condițiile astea, eu cu ce aș putea să vă mai ajut?

Agentul zâmbi pe sub mustață.

— Noul sport va câștiga probabil o mulțime de adepte și adepți. Unii din Gorena, alții din diverse alte țări, de pe alte continente. Vor organiza competiții, turnee, concursuri de tot felul. Toate acestea vor fi arbitrate de arbitri mecanolzi de tușă și de centru.

— Hei! se scandalizză matroana. De unde știi de liberul arbitru de centru? Că abia am discutat cu...

Bon d'Age îi aruncă o privire amuzată.

— Suntem un serviciu de informații, îi reaminti el. Doar nu ne numim degeaba în felul acesta.

— Bun, și care e legătura cu arbitrii mecanolzi?

— Aceștia oricum trebuie să înregistreze ceea ce văd — face parte din arbitraj. Iar înregistrările ar putea fi trimise telegrafic ca parte a activităților Federației Internaționale de Badminton... și retransmise discret Serviciului Secret al Maiestății Sale Imperiale pentru analiză și stocare.

— Dar... federația nu este internațională.

— Va fi în cel mai scurt timp, o asigură agentul. Noi o vom supraveghea foarte discret și o vom lăsa să se dezvolte cam ca ochiurile dintr-un fileu. Organizația practicanților de badminton, informală și descentralizată, întreținută cu competiții și adusă periodic la zi cu depeșe telegrafice, ar putea foarte bine să se transforme destul de repede într-o veritabilă rețea internațională.

Agentul Bon d'Age își puse ceașca de cafea înapoi pe măsuță, în farfurioară.

— Cred că am putea să-l spunem... Internet. ✖

Ambasadorii

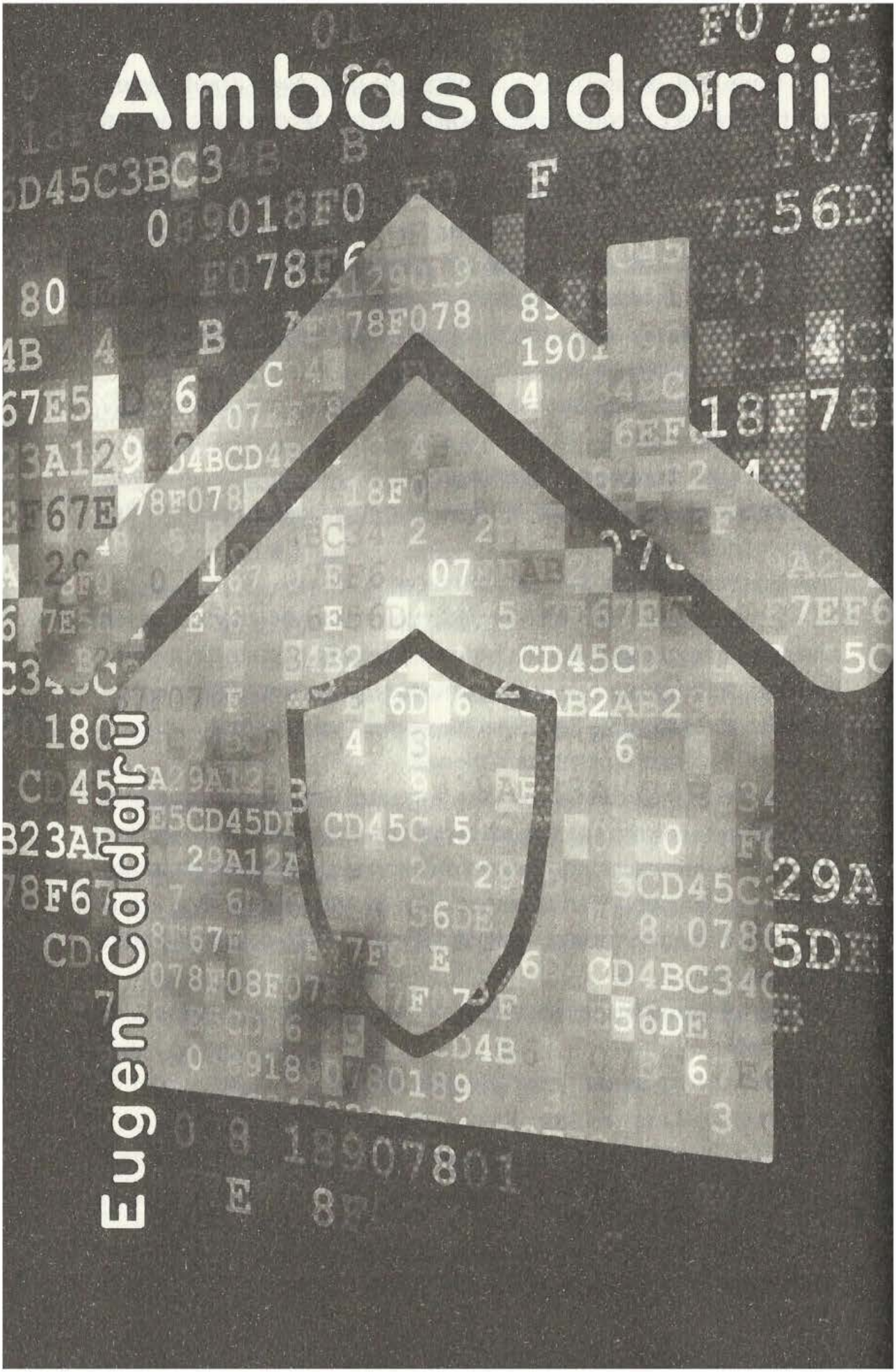

Eugen Cadaru

PE TOATĂ durata cludatel călătorll, niclunul din ei nu ieşi din casă. Le era teamă că, odată ajunşi afară, n-ar mai fi putut intra înăuntru. Surpriza fusese atât de mare, încât pur şi simplu le era frică să nu păţească ceva şi mai neplăcut decât ceea ce, oricum, deja se întâmplase.

Se trezlseră într-o dlmineaţă, într-un zgomot puternic, urmat de o smucltură zdravănă care îi zgudulse pe toţl. Şeful famllllei reuşlse să arunce o privire afară pentru câteva momente, exact atât cât să vadă cum casa lor era rldlcată în aer de o macara imensă, şi că urma să fie aşezată pe platforma din spate a unei maşini de transport. Tocmai le spunea celorlalţi ce se întâmplă, când o zdruncinătură zdravănă le dădu de înţeles că locuinţa lor tocmai fusese aşezată pe platformă.

Era limpede, căminul lor urma să fie mutat în alt loc şi singurul mod de a nu pleca din acea zonă ar fi fost ca atunci, exact în acel moment, să lasă cu toţll afară. Dar asta ar fi însemnat să-şi părăsească casa, ceea ce pentru famllia lor, ca de altfel pentru orice altă famille cu scaun la cap, era de neconceput. Acolo, în acea casă, trălseră toţl strămoşii lor vreme de zeci sau poate chiar sute de generaţll... Cum s-o abandoneze? Şi, în plus, unde s-ar fi putut duce? Cunoşteau toată reglunea şi ştiau foarte bine că toate celelalte case erau ocupate de alte famllll, astfel încât a-şi abandona locuinţa putea echlvala cu o lungă perloadă de trăit sub cerul liber. Şi, în plus, dacă ar fi procedat aşa, în ce fel ar fi stat el în faţa strămoşllor, atunci când aveau să se întâlnească cu aceştia? Ce le-ar fi putut spune? Că n-au fost capabll să păstreze ceea ce li se transmisese din generaţle în generaţle? Că abandonaseră căminul menit să ocrotească atâta puzderie de urmaşi care avea să vină? Un lucru era limpede: locuinţa putea fi pierdută doar dacă plecau din ea, căci împotriva voinţei lor nimenl, dar absolut nimenl, nu

putea să-i scoată din ea. Așa că rămaseră pe loc. Tăcuți și un pic speriați. Dar ferm hotărâți să n-o abandoneze.

Oare unde urma să fie duși?

„Nu prea departe, în mod sigur", încercă să-i liniștească Șeful de familie, deși nici el nu era prea convins de ce spunea.

„Dar de ce ne-au luat tocmai pe noi ?" întrebă unul dintre cei mici.

„Pentru că locuința noastră este, probabil, cea mai frumoasă din această zonă", spuse, din nou, tatăl.

Întotdeauna se mândriseră cu asta. Casa lor era cea mai impunătoare prin părțile acelea. Nu era meritul lor, așa o moșteniseră, dar le făcea plăcere să fie lăudați de celelalte familii pentru asta. Se pare că acum venise momentul să plătească pentru această mândrie și cu toții sperau ca prețul să nu fie prea mare. Cu toții trăgeau nădejde că nu vor fi duși prea departe. Dar orele treceau și balansul ușor provocat de deplasarea mașinii pe carosabil nu înceta deloc. La un moment dat, șeful de familie privi afară și, imediat, îi deveni limpede că nu mai aveau să locuiască în aceeași regiune. Mașina care le transporta locuința alerga în viteză pe o autostradă mărginită pe ambele părți de câmpie, o câmpie care părea mărginită doar de liniile orizontului, iar din regiunea umbroasă în care trăiseră până atunci nu mai era nici urmă. Se întoarse lângă al lui, dar nu le spuse nimic. Era destul de supărat și prefera să nu-l mai necăjească și pe el. Nici ceilalți nu-i întrebară nimic, probabil din teama că, dacă ar fi aflat răspunsul, bănuielile lor nu tocmai optimiste s-ar fi confirmat pe deplin. Ceea ce li se întâmpla lor acum, auziseră că se mai întâmplase, în decursul timpului, și altor familii, dar atât de rar, atât de rar, încât, în acel moment, nu-și puteau aminti de un alt caz similar cu al lor. Zona în care trăiseră fiind sus în nord, fusese cumva mai retrasă și mai ferită de astfel de surprize.

După un timp, o nouă zdruncinătură îi făcu pe membrii familiei să schimbe între ei priviri întrebătoare sau, în cazul unora dintre ei, chiar pline de teamă. Șeful familiei așteptă câteva minute bune înainte de a arunca o privire afară. Făcu asta doar după ce un foarte ușor balans îl trezi nevoia imediată de a afla ce se întâmplă. Și ceea ce văzu nu îl umplu de spaimă, ci de o nesfârșită uimire, căci deja peisajul din fața ochilor săi depășea cu mult tot ceea ce ar fi putut

gândi până atunci. Locuința lor se afla așezată pe puntea unui vapor care înainta rapid prin apele reci ale mării. Îi ulmi priveliștea întinderii nesfârșite de apă și cer laolaltă, căci nu mai văzuse până atunci oceanul, ci doar auzise povestindu-se despre acesta. Un fior scurt îi străbătu inima. Dacă aveau să le arunce casa în adâncul necuprins al apei, și pe ei odată cu aceasta? Cum ar fi putut oare să reacționeze în acest caz? Cum ar fi găsit drumul de întoarcere spre zone din care plecaseră? Dar poate că, totuși, n-avea să se întâmple astfel. Reveni lângă ai lui și, în ciuda privirilor iscoditoare care îl întâmpinară, nu le spuse nimic din ceea ce văzuse. Și, din nou, niciunul din ei nu îl întrebă nimic. Doar încercau să citească pe chipul lui ce se întâmpla. La un moment dat, însă, liniștea perfectă care domnea în casa lor fu spartă de apariția neașteptată a unei stihii a adâncurilor care se strecură brusc printre ei și îi privi, pe rând, pe fiecare. După ce se oglindi pe sine însăși în privirile tuturor, se întoarse brusc spre șeful casei și îi spuse șuierând „voi mergeți spre sud", după care se arcui în jos și dispăru din nou în adâncurile învolburate din care venise. Nimeni nu scoase niciun cuvânt, dar toți începură să bage de seamă că, într-adevăr, temperatura din jurul lor părea să fi crescut.

Și, așa, mai trecu o vreme. Și, după un timp, o nouă serie de zdruncinături îi făcu să se privească unii pe alții cu teamă. Și, din nou, șeful de familie nu privi afară imediat, ci doar după un timp, când privirea îi fu însă întâmpinată de un întuneric nesfârșit, total și de nepătruns. Se întoarse către ai lui și le spuse că va face câțiva pași în afara casei, iar apoi ieși, fără să mai aștepte reacția acestora. Păși în beznă ghidându-se după un șuierat care creștea pe măsură ce înainta, iar după câteva zeci de secunde, după ce reuși să depășească întunericul, se lămuri. Zburau în înaltul cerului cu o viteză amețitoare. În sus se vedea albastrul nesfârșit și azurliu al văzduhului, în jos era Pământul pe care trăiseră până atunci, iar de jur împrejur erau o mulțime de nori pe care aripa avionului în care se aflau îi tăia cu repeziciune. Spectacolul era amețitor, dar reuși să nu cadă, ci se întoarse lângă ai lui, păstrând în continuare aceeași tăcere de nepătruns. Nu îi era teamă că le vor arunca casa din avion pentru a o zdrobi de Pământ, n-ar fi avut niciun sens. Și, iarăși, niciunul dintre membrii familiei nu-l întrebă nimic, nici chiar atunci când o stihie a văzduhului își făcu simțită prezența printre ei. Aceasta, ca și

apariția venită din adâncul oceanului, dădu un tur casei, îi privi pe rând, pe fiecare, apoi, înainte de a se întoarce printre norii din care se desprinsese, le spuse că sunt duși spre sud. Ei, însă, deja știau asta și nu se mirară.

Și, în mod similar, nu îi mai miră nici noua serie de hurducături care se făcu simțită la mult timp după ce stihia văzduhului dispăruse dintre ei. Șeful de familie se întrebă în sinea lui dacă de data asta vor fi îngropați în pământ, căci numai aceasta mai rămăsese să li se facă, însă temerea nu îi fu confirmată. Când aruncă o privire afară văzu că, din nou, se aflau pe platforma din spate a unei mașini de transport care străbătea cu viteză un oraș aglomerat și gălăgios, plin de clădiri înalte, cum nu mai văzuse până atunci și cum nu existau în zona lor, acolo unde trăiseră.

Apoi, după un alt interval de timp, simțiră o nouă zdruncinătură, după care se așeză liniștea. O liniște totală, completă, fără niciun balans, fără niciun zgomot, fără nicio vizită neașteptată. O liniște deplină. Doar liniște. Atât.

*

Primarul își frecă mâinile. Ziua cea mare sosise. În numai câteva ore, munca lui din ultimii opt ani avea să devină fapt împlinit. Demarase proiectul acesta încă de la începutul primului său mandat ca edil al Bucureștiului, când supusese dezbaterii publice ideea lui grandioasă de a realiza cel mai mare parc citadin din Europa. Marele Parc de Sud. Parcul Soarelui. Și, iată, în această zi, gândul lui cel mai frumos devenea realitate. Opt ani durase să-și convingă concetățenii, apoi să întocmească planul, să facă bugetul, să strângă banii și, în sfârșit, să implementeze ideea. Iar acum, după opt ani, Parcul exista. Și era convins că inaugurarea lui cu mare fast îi va aduce milioane de voturi la alegerile care tocmai băteau la ușă.

Marele Parc de Sud fusese realizat prin unirea vechilor parcuri – Orășelului Copiilor-Tineretului-Lumea Copiilor cu Delta Urbană aflată vizavi de acestea și, pentru a-l realiza fuseseră eliminate un bulevard întreg, care avusese câte trei benzi de circulație pe fiecare sens, precum și câteva blocuri mari, dar cam vechi, ce-i drept. Însă, tot acest efort extraordinar meritase din plin, pentru că acum Marele Parc de Sud era nu numai cel mai

întins din Europa, ca dimensiuni, ci și cel mai important ca diversitate a florei și faunei, fiind o adevărată oază de sălbăticie controlată în mijlocul orașului. Doar urșii, zimbrii, lupii și râșii lipseau de acolo, întrucât, după aprige dezbateri, se ajunsese la concluzia că ar fi fost prea dificil și prea costisitor ca aceste animale să fie monitorizate permanent, astfel încât să fie prevenit orice fel de incident cu cetățenii.

Se privi în oglindă. Costumul cel nou îi venea ca turnat și, deși în ultimii ani burta îi crescuse mult, nepermis de muuult, simțea că va străluci la ceremonia de inaugurare. Așa și trebuia, căci chemase toată crema țării să fie prezentă: Președintele, Primul-Ministru, Șefii celor două Camere ale Parlamentului, Președinții Regiunilor, șefi de partide, alți oficiali, și, de fapt, cam tot high-life-ul acelui moment, oameni de cultură, patroni de mari companii, șefi de televiziuni, VIP-uri mondene, glorii sportive trecute sau actuale, în fine, tot – dar chiar tot – ce însemna personalitate publică în țară. Voia ca evenimentul acesta să fie *di grande*, pentru ca, ani de-a rândul de-atunci încolo, să rămână ca un reper în istoria orașului și a țării.

Își mai îndreptă încă o dată costumul, sorbi ultima înghițitură de cafea, verifică dacă avea în buzunar cele cinci foi pe care era așternut discursul și se îndreptă spre ieșirea din impunătoarea sa vilă. În dreptul scărilor îl aștepta mașina, un Cadillac negru, care strălucea în lumina soarelui crud de dimineață.

Dorea să mai verifice încă o dată totul, să se asigure personal că toate detaliile erau în regulă, gata pregătite pentru festivitatea ce avea să înceapă în numai câteva ore. Și, mai ales, voia să vadă cu ochii lui stânca, monumentul natural cel mai important al Parcului, care fusese amplasată cu o seară înainte în centrul geometric al acestuia, ca un simbol al durabilității existenței sale. Fusese adusă tocmai din nordul îndepărtat al Finlandei, de către Primarul capitalei Helsinki, care venise și el spre a înfrăți cele două orașe în timpul ceremoniei de inaugurare a Marelui Parc.

După aproximativ treizeci de minute, limuzina se opri la una dintre intrările Parcului și, de acolo, Primarul se urcă într-o mică mașină de teren care, condusă fiind de un șofer experimentat, se pierdu imediat pe una din miile de alei care șerpuiau prin imensitatea labirintului natural. Dar nu pentru multă vreme, căci după câteva minute în care edilului-șef i se păru, ca

de fiecare dată când venea acolo, că străbate o junglă, maşina ieşi din desişul acestela exact la marginea Rondului Central. Edilul-şef al oraşului coborî şi făcu câţiva paşi, minunându-se de frumuseţea a ceea ce vedea.

În mijlocul Rondului, pe un gazon de iarbă înaltă, trona maiestuos ceea ce era, într-adevăr, cea mai impresionantă stâncă pe care o văzuse vreodată. Înaltă cam de patru-cinci metri, masivă, solidă, colţuroasă, cu muchiile tăioase şi cu pereţii aproape netezi care străluceau în lumina soarelui. Efectul el vizual era, într-adevăr, impresionant. Se vedea şi se simţea că fusese adusă dintr-o îndepărtată sălbăticie, după cum se vedea şi se simţea că reprezintă natura, natura vie şi intensă, în toată plenitudinea manifestării sale. Zâmbi. Prietenul său, Primarul din Helsinki, se ţinuse de cuvânt, îi adusese un monument natural cu adevărat splendid. Acum era pe deplin mulţumit şi liniştit. Ceremonia putea începe.

*

Primul a venit Ariciul. Selena şi Silvanus îl întâmpinară cu salutul lor obişnuit şi îl rugară să se aşeze la locul său dintotdeauna rândult. Apoi, pe rând, au apărut Agerul-Ochilor, Drăgaica, Urieşul, albina şi toţi cellalţi care le urmară acestora. Încet, încet umbrele înserării cuprindeau tot Parcul. Când văzu, într-un final, că toţi sunt adunaţi după obicei, Silvanus intră direct în subiect:

– I-a văzut cineva?

După câteva secunde de linişte, în care toţi cei prezenţi se uitară curioşi unii spre alţii, Ariciul făcu un pas înainte:

– Da, i-am văzut eu.

Privirile celorlalţi se aţintiră asupra lui. Unele erau curioase şi întrebătoare, altele erau mirate, în timp ce unele păreau doar contrariate sau nemulţumite.

– Cu voie de la cine te-ai dus să-i vezi? sări imediat Hodăiţa.

Ariciul ridică privirea spre ea şi răspunse cu o altă întrebare:

– Dar trebuia să întreb pe cineva?... Aşa am considerat că e firesc.

Selena încercă să treacă peste disputa care părea că urmează să izbucnească, astfel că îi adresă o altă întrebare Ariciului:

– Și cum erau? În ce stare l-ai găsit?

Arțiul se încruntă un pic:

– Păreau foarte speriați. Mai întâi, l-am văzut doar pe bătrânul lor, dar apoi au ieșit și ceilalți. S-au mișcat un pic împrejurul casei, apoi au intrat cu toții înăuntru.

– Dar în timpul ceremoniei de azi, în prezența oamenilor, au ieșit din nou? întrebă din nou Selena.

Se priviră din nou unii pe alții.

Pisica făcu și ea un pas înainte.

– Nu, n-au ieșit deloc, am fost acolo pe toată durata procesiunii, dar n-am văzut să fi apărut vreunul din ei.

– Poate le-o fi fost teamă de oameni, zise Joimărița.

Bufnița de pe umărul lui Silvanus pufni:

– De ce să le fie frică de oameni? Aceia nu-l pot vedea pe el, așa cum nu te pot vedea nici pe tine.

Zorilă interveni și el:

– Am fost și eu acolo, căci era momentul meu, dar, într-adevăr, n-am văzut ca vreunul din ei să fi ieșit din casă.

Murgilă tresări:

– Acum este momentul meu. Dacă vreți, mă duc să văd ce se întâmplă.

– Și vin și eu să le cânt ceva, sări Grelerele. Poate le mai trece teama...

– Merg și eu să vă luminez drumul, adăugă Licuriciul.

Silvanus se încruntă și vocea lui răsună ca un tunet:

– Nu pleacă nimeni din Poiană până nu decidem cu toții ce urmează să facem.

Timp de câteva momente liniștea rămase atotstăpânitoare, apoi Silvanus reluă:

– Știe cineva cu exactitate de unde anume au venit?

Vântoasa se ridică, dădu un ocol adunării șulerând prin fața tuturor, apoi se opri lângă Silvanus:

– I-au urmărit ai mei. Au fost aduși din Nordul Îndepărtat.

Barbă-Cot ridică și el privirea:

– Adică de acolo de unde le este locul...

Albina îl privi intrigată.

– Dar locul lor nu ar putea fi oriunde?

– Nu, interveni brusc Urlețul. Vechile pravile sunt limpezi. Locul lor este în nord.

Furnica ridică din sprâncene:

– Dar nu înțeleg, de ce voi puteți fi aici, iar ei nu?

Paparuda interveni și ea:

– Așa s-a stabilit din vechime, atunci când fiecare trib a ales unde să petreacă. Elfii și gnomii și Aurorele au vrut Nordul, iar noi, ceilalți, ne-am așezat în Sud. A fost alegerea lor.

– Dar dacă au fost aduși aici, împotriva voinței lor, n-ar trebui totuși să-i primim între noi? întrebă Veverița.

Baba Hârca o privi chiorâș:

– Nici vorbă, ei trebuie să plece de unde au venit. Pravilele trebuie respectate.

– Dar cum s-ar putea face asta? Se cunoaște că elfii nu-și părăsesc casele. Stânca aceea este casa lor, ei nu pot pleca fără ea... Și cum s-ar putea ei duce singuri până acolo de unde au fost aduși?

Toate privirile rămaseră ațintite asupra Naladei care pusese întrebarea-cheie. Cu toții înțelegeau că aceea era marea necunoscută, dar nimeni nu știa răspunsul. După alte câteva momente de tăcere, se auzi vocea Pelicanului:

– Eu sunt obișnuit cu drumurile lungi. Cât e vară, aș putea zbura până în Nord, să le dau un mesaj celor de acolo, ca să știe unde se află cei care au fost luați cu forța...

Vântoasa șuieră repede:

– Nu-i nevoie să bați tu atâta cer, căci eu pot transmite vestea asta mai repede ca tine. Dar n-ar fi de niciun folos. Cei de acolo nu vor veni aici spre a-i prelua pe aceștia.

Ajunseseră la miezul problemei și situația începea să devină tensionată. După bunul lor obicei, Bocănitorii începură să tropăie scurt și îndesat prin Poiană. Toți cei prezenți căutau o soluție.

– Oare am putea să-i determinăm pe oameni să ducă stânca înapoi de unde au adus-o?

Privirile tuturor se îndreptară spre Agerul-Ochilor. Acesta însă nu părea a ști răspunsul la întrebarea pe care tocmai o pusese, căci continuă dubitativ:

– Și, dacă da, oare cum am putea face acest lucru?

Vreme de alte câteva momente, din nou, nu se mai auzi nimic altceva decât zgomotul Bocănitorilor care, însă, într-un târziu, fu întrerupt de vocea Driadei:

– Poate Vulpea ne-ar putea ajuta ? Se știe că ea este maestră în găsirea unor soluții ingenioase...

Toate privirile se întoarseră spre roșcata îmblănită, care însă nu se grăbi să spună ceva. Părea că analizează. Totuși, după o vreme, catadicsi să răspundă:

– Bine, o să mă gândesc eu la o ghidușie care să-i facă pe oameni să ducă stânca înapoi. Dar va dura până voi afla soluția potrivită.

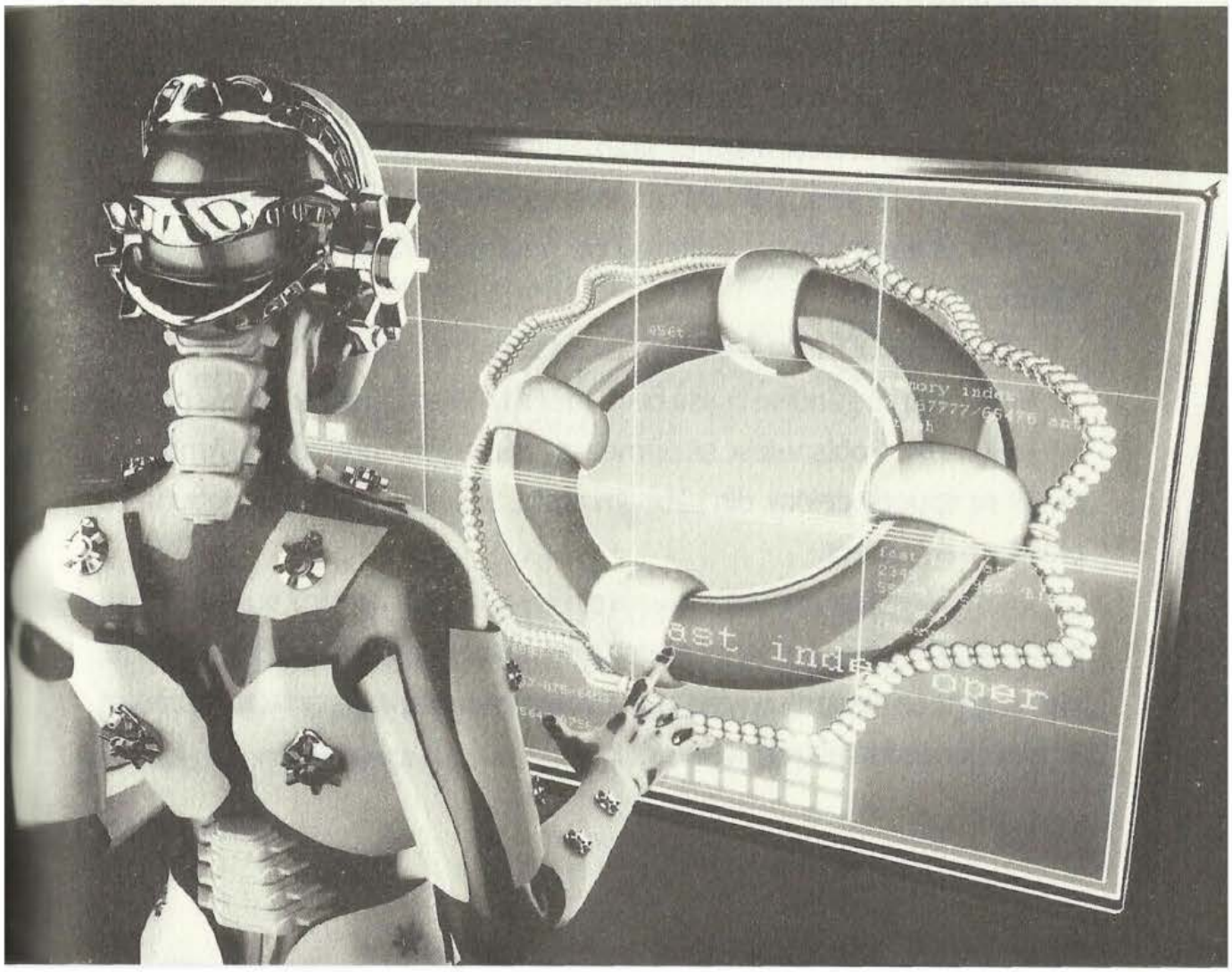

— Să știi că te ajut și eu, dacă vrei, sări Iepurele. Poate împreună vom găsi mai repede calea cea bună.

Vulpea tresări ușor, dar apoi încuviință cu un zâmbet și, imediat, se auzi și glasul Mistrețului.

— Dacă sunteți de acord, am să mă alătur și eu minților voastre luminate. În trei s-ar putea să izbândim chiar și mai repede.

Vulpea și Iepurele încuviințară, iar Silvanus păru că se mai relaxează puțin:

— Așadar, suntem pe cale să aflăm un drum de ieșire. Asta este foarte bine. Acum ar mai trebui să așezăm cum anume îi vom trata pe acela, până când vor pleca de la noi. Ar fi bine să-i primim printre noi, oare?

Știma Lacului îl fulgeră cu privirea:

— Asta cu desăvârșire nu este posibil. Ar fi împotriva Pravilelor. Ei nu aparțin acestui pământ, ei sunt din altă parte.

— Așa este, pe drept nu ar fi posibil să-i primim printre noi. Elfii să știe că rostul lor e să plece în Nordul lor, întări Drăgaica.

Mamutul Pământului clătina și el aprobator din cap.

Selena îi privi pe rând, pe fiecare din cei adunați roată în Poiana cea Mare.

— Și, atunci, cât vor fi aici, să stăm departe de ei?

Dintr-odată, se auzi un trii ceresc și toți ridicară privirile spre Mălastra, Pasărea Mălastră ce se odihnea pe unul din brațele înverzite ale lui Silvanus.

— Până ce vor fi duși, i-am putea considera mesageri ai Nordului...

Nimeni nu se gândise la așa ceva. Ideea Mălastrei îi surprinsese pe toți.

— Și oamenii obișnuiesc să primească mesageri, continuă ea. Ambasadori li se spune acelora, din câte am auzit. Și sunt tratați întotdeauna cu blândețe și respect.

Vreme de multe minute, niciunul din cei adunați în Poiană nu îndrăzni să ridice vocea spre a cârti față de acea propunere neașteptată. Pe de o parte, nici nu găseau nimic rău în ceea ce auziseră și, pe de altă parte, toți știau că înțelepciunea Mălastrei nu are egal.

De aceea, după o lungă perioadă de liniște, în care și Bocănitorii amuțiseră, Silvanus își scuturâ brațele ușor și mii de frunze micuțe plutiră ușor spre pământ în tot Parcul de Sud.

— Așa să fie, atunci. Nou-veniții vor fi tratați ca Mesageri... Te rog pe tine Greiere și pe tine Licurici, ca împreună cu toți ai voștri să mergeți acolo, în noaptea asta și în cele ce vin, spre a le dărui lor pace și liniște și încredere, să știe prea bine că nimic nu va fi făcut spre paguba lor.

Sfânta Vineri zâmbi și făcu un pas înainte:

— Dar bine ar fi ca, din timp în timp, să mergem cu toții acolo, căci mult ne va folosi nouă să-i ascultăm pe ei povestindu-ne despre Marele Nord.

Un murmur de încântare trecu prin toată Poiana. Cu toții auziseră câte ceva despre bezna luminoasă de acolo, despre nopțile lungi cât un anotimp sau despre dansul celest al Aurorelor care se zbenguiau prin înaltul cerului. Iar perspectiva de a afla cum sunt toate acestea de la mesagerii acelor locuri le aducea tuturor doar bucurie.

— Am plecat, spuse Greierele.

— Așteaptă-mă, mergem împreună, zise Licuriciul.

Cei prezenți priviră unii spre alții și, imediat, vocea lui Silvanus se auzi tunătoare:

— De acum putem să ne ducem cu toții la rosturile noastre, căci am terminat cu ceea ce era de așezat. Ne vom revedea în fiecare zi, cu toții sau după cum va dori fiecare, după ce soarele dispare la Rondul Central.

Nici nu apucă să termine ce avea de zis, că Vântoasa și șuieră prin fața celor prezenți și apoi se ridică în viteză spre înaltul cerului. După aceea, rând pe rând, toți cei de acolo se salutară și începură să părăsească Poiana. În urma lor, Selena răsuflă ușurată și bucuria ei deplină îi spori nespus strălucirea.

*

Primarul se ridică de pe scaunul său impunător și se îndreptă spre fereastră. De acolo, de la ultimul etaj al noii clădiri a Primăriei, se putea vedea până departe în zare, chiar până înspre zona de sud a orașului. Totuși, distanța era prea mare ca să poată răzbate cu privirea până la Marele Parc. Se

întoarse brusc și se uită spre una din diplomele care umpleau peretele de lângă geam. Era cea prin care el, în calitate, de Primar, fusese numit și Guvernator General al Parcului. O mai contemplă timp de câteva secunde, apoi se îndreptă din nou spre birou și luă, de pe mapa de lucru îmbrăcată în piele maro, documentul primit în dimineața aceea. Antetul purta sigla celui mai important producător internațional de filme documentare. Iar conținutul său, structurat în numai câteva fraze, îi cerea aprobare pentru ca o echipă a acelei companii să filmeze timp de două săptămâni în Parcul de Sud. În zona centrală a acestuia. Mai precis, chiar la Rond.

Își aminti, pe rând, de toate rapoartele pe care le primise de la Gardienii Publici și de toate știrile apărute apoi în mass-media, inițial pe internet, apoi la radio și televiziuni.

Se întâmpla ceva acolo, dar nimeni nu înțelegea ce.

Cum era posibil ca, seară de seară, în jurul stâncii aceleia aduse de departe să se adune mii sau chiar zeci de mii de greieri și licurici? Sau, cum era posibil, ca tot acolo, în timpul nopții, să poată fi văzuți, unii lângă alții, iepuri și vulpi sau, în copacii din apropiere, ulii și porumbei stând împreună pe aceleași crengi?

Mai ezită câteva secunde, apoi luă de pe birou stiloul său cu peniță de aur și scrise un singur cuvânt mare și apăsat, pe colțul de sus al hârtiei – „aprobat" –, iar sub acesta semnă.

„La urma urmei", se mai gândi el, „poate vor reuși ei să deslușească misterul".

Sună scurt și imediat secretara intră spre a lua hârtia și a o transmite mai departe.

După ce aceasta ieși, Primarul se apropie din nou de fereastră, încercând să străbată cu privirea până la Marele Parc de Sud. Acesta însă părea de nevăzut și de necuprins. ✖

Artefactul

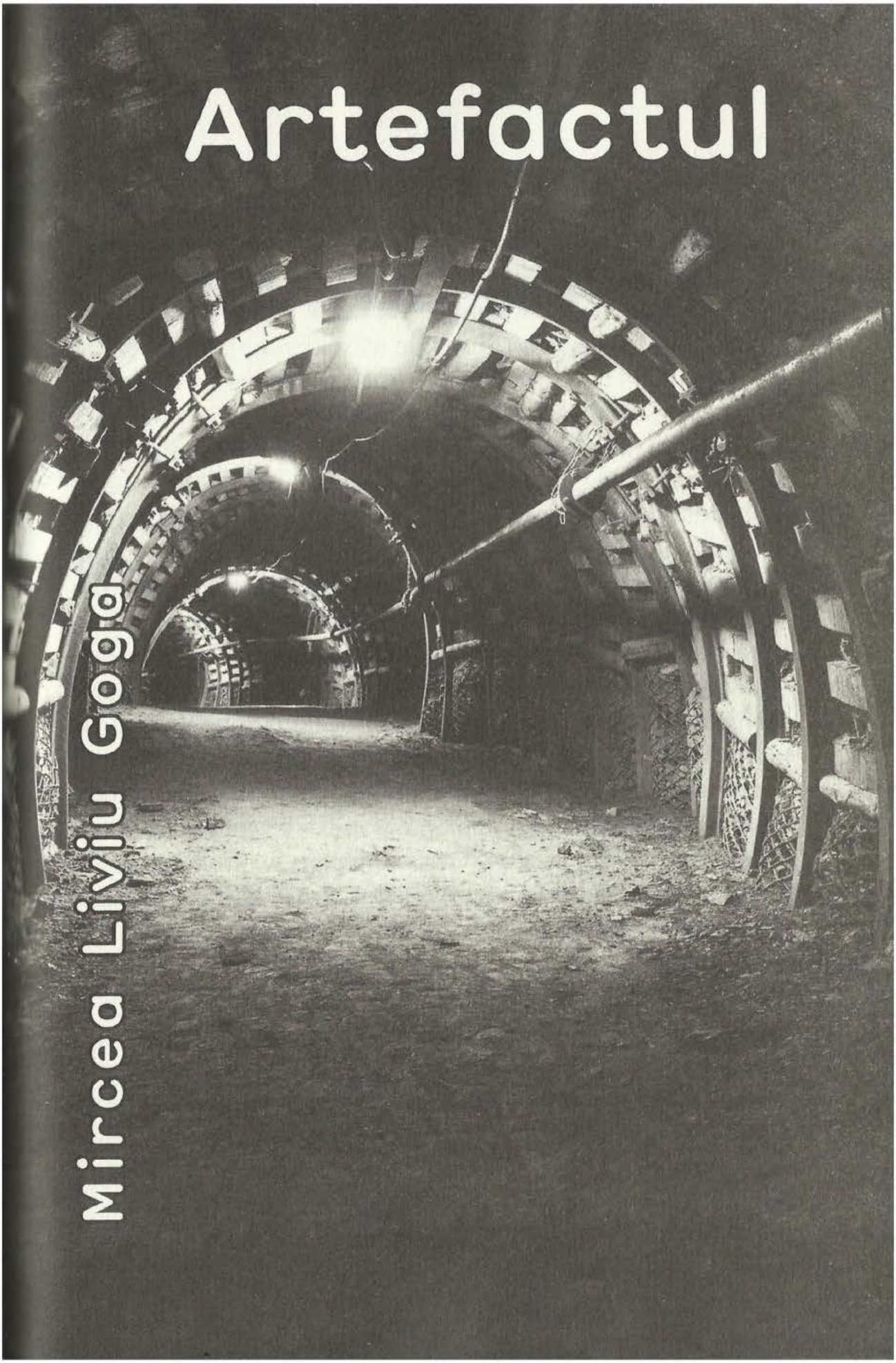

Mircea Liviu Goga

(...) – Uite, mi-a spus într-o astfel de seară, geologia, în final, tot cu timpul se ocupă. Un timp care pare mort, încremenit. Dar s-ar putea să nu fie atât de mort pe cât ne închipuim noi. Până la urmă, tot n-am putut să ofer timpului o definiție. Mă preocupa asta în facultate, ți-l mințe? (...)

- AI GĂSIT aur?

Să întrebi pe un locuitor din zonă dacă a găsit aur era cam la fel cu a întreba un cioban dacă face brânză. Mă aflam într-un sătuc lângă Brad, centrul teritoriului aurifer al Munților Apuseni. Aici până și copiii, când mergeau la scăldat, luau cu ei o sită să strecoare nisipul râului. Pulberea de aur era apoi vândută la bănci sau pe la micii trepăduși care cumpărau, ajutând omul să nu mai trebulască să se deplaseze la oraș — totul, desigur, contra unui oarecare comision. Dar Lenți lucrase în mina veche, înainte de-a fi închisă prin anii nouăzeci. Unii mineri mai găseau, uneori, pepite frumușele pe care reușeau să le scoată afară, pe furiș. Rar, dar se întâmpla. Mai des găseau gogoloale argiloase, cu fire de aur concentrate în interstițiile pământului; pe vremea comuniștilor, când le găseau, le azvârleau peste îngrădltura securizată din jurul exploatărilor către vreo viroagă de ei știută și le recuperau după program. Mai încoace, după anii nouăzeci, cam toate minele s-au închis, fiind considerate nerentabile. Lenți fusese o vreme șomer, apoi nici atât. Făcea agricultură de subzistență, mai căuta aur prin albiile râurilor și căra marfă, aprovizionând un magazin sătesc privatizat, folosind mașina lui veche, pe care o cârpea mereu cu ciurucuri din lipsă de piese noi. Acum zâmbea ciudat și se uita la mine.

— Dacă am găsit aur? Păi, nu prea m-am îmbogățit, dacă asta vrei să știi. Nu zic că n-am vrut. Au fost printre noi și câțiva norocoși. Până la urmă, e cum ți-e scris. Dar o să-ți arăt ceva, de aur. Știi, în piatra muntelui se ascund multe lucruri ciudate. Lucruri vechi. Am găsit cristale... O mulțime de cristale frumoase. Am păstrat pe-aici câteva, am și vândut multe...

— Mi le-ai arătat.

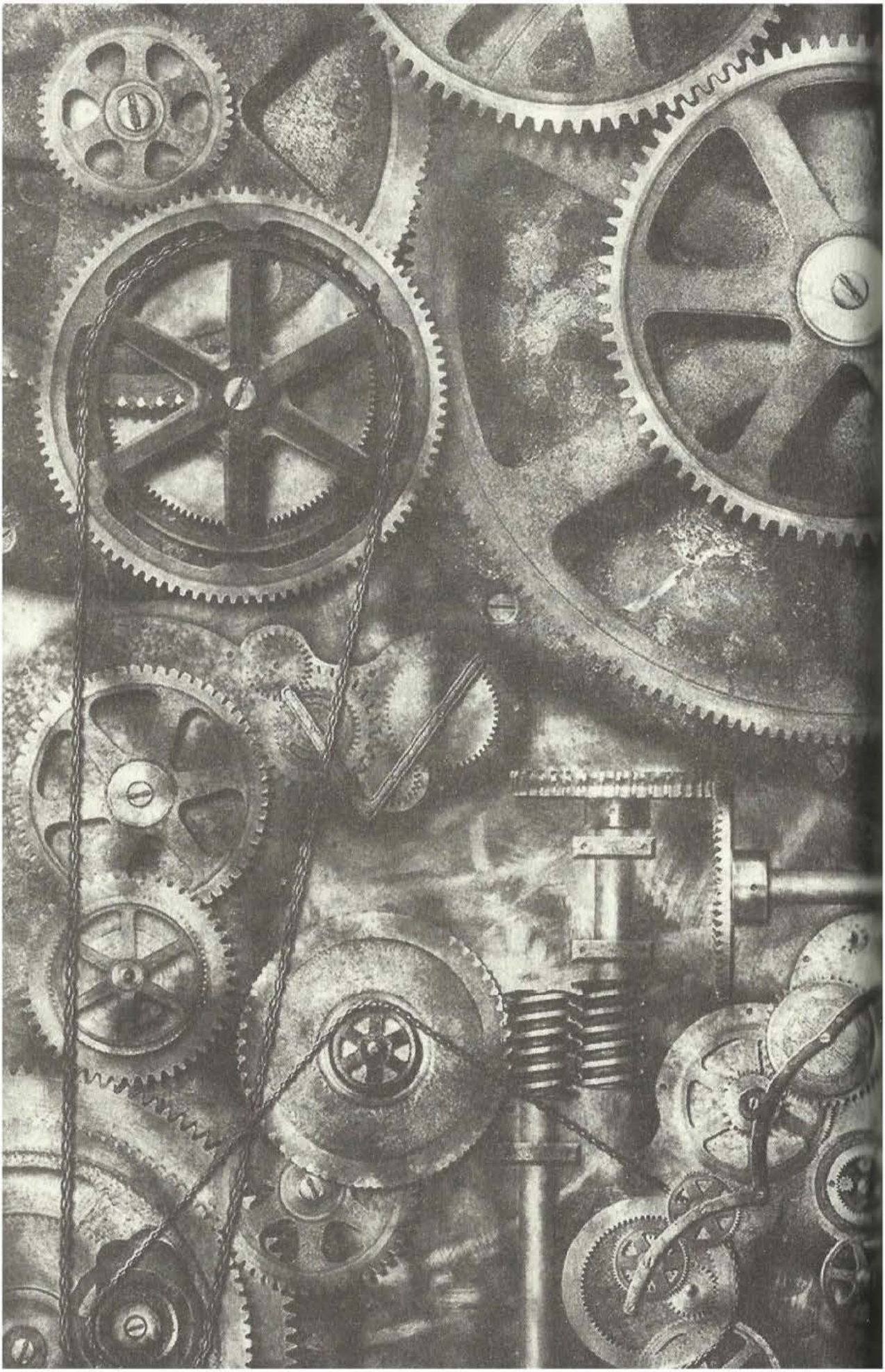

— Așa-l. Vrei niște vin? Aseară am destupat o damigeană. Decât s-o mai trag în sticle, mai bine o beau repede, să n-apuce să facă floare. Vrei?

Nu puteam și nici nu voiam să refuz. Era miezul zilei, mergea un șpriț rece, înainte de masă. Dinspre bucătărie, mirosul mâncării pe care o pregătea Herta, nevastă-sa, îmi atâțase simțurile. Lenți turnă fără grabă în pahare și instală, în mijlocul măsuței dintre noi, sifonul scos din frigider.

— E frumos pe la voi, am zis.

— Hai noroc! Da, e frumos, dar...

Am ciocnit și am golit pe nerăsuflate paharul.

— E multă sărăcie. „Munții noștri aur poartă, noi cerșim din poartă-n poartă." Știi cântecul.

— Voiai să-mi arăți ceva, îi iscodii.

Se ridică și merse la un dulăpior. Se întoarse ținând un obiect învelit într-o cârpă.

— Uite, zise. Asta n-o s-o explice niciun savant de la voi, din București.

Așeză obiectul pe masă și dădu cârpa la o parte. O piatră de mărime medie, o bucată smulsă din inima muntelui. O piatră oarecare.

— Întoarce-o puțin.

Am răsucit-o și am înlemnit. Acolo, prins pentru eternitate în rocă, din ziua aceea îndepărtată în care aceasta se formase, am descoperit ceasul. Un ceas de aur, bărbătesc, lipsit de mecanismele care se prefăcuseră demult în rugină, un ceas fără geam, dar păstrând cadranul de pe care cifrele se șterseseră.

— Asta... — am spus, nesigur — ai găsit în mină?

— Da. Nu l-am arătat la prea mulți, știi cum era înainte, venea Securitatea peste tine și te ridica pentru te miri ce. Până se lămureau stăteai o săptămână sau două la beci și mâncai bătaie ca hoții de cai. Mai întâi am vrut să-l duc la muzeu, dar așa un lucru nu convine nimănui. Ce să caute acolo un ceas de acum zeci sau sute de milioane de ani? Îl făceau pierdut...

Lenți umplu iar paharele, ciocnirăm și băurăm. Pipăiam obiectul, încredințat că nu poate fi vorba de un fals. L-am mai răsucit puțin și, pe

spatele lui, mi s-a părut că observ un lucru care mi-a tălat pentru o clipă respirația. Brusc, mi-am amintit.

*

Pe Adrian îl cunoscusem când amândoi eram studenți și ne împrietenisem foarte repede. Am trălt împreună vremuri frumoase, de la chefuri cu fete pe genunchi până la nopți pierdute în discuții filozofice interminabile. Îi plăcea, mai ales, să vorbească despre timp; esența lui, motivul pentru care există, cum s-ar putea defini și cum e generat. Mai târziu, după ce am terminat studiile, am continuat să ne vedem. Amândoi ne-am căsătorit, iar soțiile noastre au devenit și ele bune prietene. Mergeam uneori împreună cu familiile seara în oraș; alteori, ne vedeam doar noi doi în vreun bar și ne retrăgeam în separeu.

– Uite, mi-a spus într-o astfel de seară, geologia, în final, tot cu timpul se ocupă. Un timp care pare mort, încremenit. Dar s-ar putea să nu fie atât de mort pe cât ne închipuim noi. Până la urmă, tot n-am putut să ofer timpului o definiție. Mă preocupa asta în facultate, ți-l minte? O, am citit o groază de interpretări. De la timpul ca dimensiune, cum a pretins Einstein, până la timpul cuantificat și la teoriile care pretind că, de fapt, acesta nici măcar nu există. Până la urmă poate că Meister Eckhart, marele maestru spiritual din secolul treisprezece, avea dreptate: „Timpul nu este decât cel care împiedică lumina să ajungă la noi. Nu există obstacol mai mare în calea lui Dumnezeu decât timpul." Așa a spus.

– Asta e deja filozofie, am comentat. Speculații. Speculațiile sunt gratuite.

– Nu chiar. Pentru lumină, timpul nu există. La viteza luminii timpul îngheață. E un paradox. Viteza luminii e cheia unei lumi infinit înghețate în care nu se întâmplă nimic, pentru că toate lucrurile s-au întâmplat deja.

– Mă rog. Dar nu putem atinge viteza luminii.

– Cine știe? Până la urmă, geologia oferă uneori dovezi stranii.

– Ce dovezi? m-am arătat interesat.

— Artefacte care nu-şi au locul acolo unde sunt găsite. Fii atent. Pe la sfârşitul secolului nouăsprezece, într-o mină din Colorado au fost descoperite oase umane şi săgeţi de aramă. Stratul respectiv se afla la patru sute de metri adâncime şi avea o vechime de vreo sută treizeci şi cinci de milioane de ani.

— Poate-au greşit datarea. Sau erau vizitatori extratereştri.

— Vizitatori extratereştri vânând cu săgeţi de aramă? Fii serios! Da, există şi descoperiri care pot fi puse pe seama unor vizite. Ciocanul londonez, de pildă. Un ciocan găsit într-o mină din Anglia, vechi de vreo patru sute de milioane de ani. Are o compoziţie ciudată, nu putea fi creat de industria noastră.

— Păi, vezi?

— Nu de industria actuală, a continuat Adrian fără să mă bage în seamă. Dar poate peste câteva zeci sau sute de ani exact asta va fi compoziţia metalului folosit la fabricarea cleştilor şi ciocanelor. Prin America, într-o rocă veche de sute de milioane de ani au fost găsite resturi ce păreau să fi aparţinut unui obiect care producea scânteie, o brichetă sau o bujie. Într-o gresie veche de aproape două sute de milioane de ani s-a descoperit un clopot. Tot în Anglia, dintr-un bloc de cărbune, a apărut un lănţişor de aur. În Africa de Sud au fost găsite sute de bile asemănătoare celor de rulment. Unele, incizate. Vârsta probabilă: două miliarde opt sute de milioane de ani. E o listă întreagă.

— Unele puteau fi aduse de extratereştri, am insistat. Au trecut pe aici şi au plecat.

— Şi celelalte?

— Alte civilizaţii umane. Poate au evoluat şi alte fiinţe aidoma nouă care au dispărut şi apoi s-au distrus. Mă rog, nu oameni. Reptilieni sau ce or fi fost.

— Ar fi ciudat.

— De ce?

— Pentru că...

S-a oprit să-şi aleagă cuvintele:

— Mai sunt și scheletele. Oase umane descoperite la adâncimi imposibile. Craniî de om modern descoperite în Germania, prin secolul nouăsprezece. Vechime: douăsprezece milioane de ani. Oase umane prinse în cuarț, în Nevada. Vechime: o sută optzeci de milioane de ani. Craniu uman și oase umane găsite în Pennsylvania într-un strat care datează de două sute optzeci de milioane de ani. Amprente de pași omenești printre amprente de dinozaur. Și altele, multe altele. Toate astea nu aparțin unei singure perioade, unui singur moment istoric. Sunt împrăștiate de-a lungul timpului, în ultimii cinci sute de milioane de ani. Poate mai mult, cine știe, dacă ne gândim la bilele alea din Africa. Astăzi, asemenea descoperiri sunt puse la index sau sunt distruse pur și simplu, pentru că nu se încadrează în istoria oficială a lumii. Pot fi multe despre care nu aflăm nimic. Dar și cele care se cunosc sunt suficiente. E ca și când omul a tot apărut pe pământ, odată la două-trei milioane de ani; a lăsat ceva urme și a dispărut. Și nici măcar urme importante. Ar trebui să găsim și altceva decât mărunțișuri dacă ar fi vorba despre civilizații întregi. Ca să nu mai vorbim de faptul că unele dintre obiectele descoperite par să genereze în privitor imagini ciudate. Ca și când ar putea lega între ele perioade istorice depărtate...

— Am citit undeva — mi-am amintit — că o șină de tren lăsată la aer se transformă în praf de rugină în șase mii de ani. Așa că nu te aștepta să rămână mare lucru după o civilizație.

— Artefactele pot fi acoperite de cenuși vulcanice sau de alte fenomene naturale și conservate acolo. Nu se degradează dacă rămân izolate de exterior. Și mai e ceva: omul exploatează resursele Terrei, iar petrolul și cărbunele nu se refac în doar câteva milioane de ani. Totuși, noi am găsit zăcămintele intacte. Scoatem antracit vechi de trei sau patru sute de milioane de ani, golim zăcăminte metalifere formate pe vremea dinozaurilor și pungi de petrol formate dracu' știe când. Dacă au trăit pe-aici alte civilizații ar fi trebuit să nu mai găsim nimic din toate astea. Și să descoperim în schimb urme de exploatare sistematică.

— Deci — am zâmbit — tot de extratereștri e vorba.

— Imposibil. Extratereștrii nu ar fi mers desculți în urma turmelor de iguanodoni și n-ar fi vânat cu săgeți de fier sau aramă. Iar scheletele

găsite sunt ale unor oameni moderni. Acei oameni, când trăiau, arătau exact ca și noi.

– Atunci?

– Nu știu. Nu înțeleg nimic. Cine să înțeleagă?

Și-a privit ceasul.

– E cam târziu, mâine am multă treabă.

– Ce ceas e ăla? am întrebat. Nu te-am mai văzut cu el.

– L-am luat din Turcia, nu-i mare lucru de el, doar că are carcasa din aur. Paisprezece carate. A vrut nevastă-mea, eu le prefer pe cele electronice. Astea, mecanice, mi se par primitive și inexacte. Ei, mergem?

– Dă-mi-l puțin să-l văd.

Era, totuși, un ceas drăguț, iar pe spate avea gravate literele A și M.

– Ce înseamnă?

– A, nu știu. Dar s-au potrivit pe numele noastre. A de la Adrian și M de la Marla.

– Poate a inventat cineva mașina timpului. Ce-ar fi să-l cauți pe individ?

– He, he! O să-l caut.

Ne-am despărțit râzând și nu ne-am mai văzut vreo trei săptămâni. Apoi, într-o seară, ne-am întâlnit pe o stradă lăturalnică.

– Să stăm undeva, vreau să vorbim – mi-a zis.

Am fost de acord, nu mă grăbeam cine știe ce. Am descoperit în apropiere o micâ terasă și am comandat câte-o cafea.

– Ce mai faci? Credeam că o să mă mai suni.

– O, mi-a răspuns – nici n-am prea stat prin oraș. Am fost în munți, trebuie să cartografiem niște zăcăminte. Treabă de rutină, dar locurile mi-au plăcut foarte mult. Și oamenii au fost de treabă. Ții minte ce-am discutat ultima dată?

– Firește, am râs. Despre descoperiri imposibile.

– Am găsit ceva. E de pe un site, l-am printat.

A scos din buzunare câteva file și mi le-a întins. Am citit:

„În fiecare an sute de oameni dispar în mod misterios. Nu vorbim despre cei a căror dispariție se încheie de multe ori cu o anchetă și un

proces, ci de acele dispariții care se petrec în fața unuia sau mai multor martori care declară apoi că persoana în cauză s-a „șters", pur și simplu, din realitate. Pare incredibil, dar uneori nu dispare doar o persoană, ci un grup întreg. Asemenea întâmplări bizare, cum a fost dispariția unui regiment într-o ceață ciudată, pe o colină din Turcia – caz bine cunoscut, petrecut la începutul secolului nouăsprezece și pe care vi-l vom prezenta ceva mai jos –, fac deliciul amatorilor de senzațional. De la avioanele și vapoarele pierdute în Triunghiul Bermudelor până la ștergerea din realitate a vreunui individ care-și plimba câinele prin parc, toate țin să sfideze orice explicație rațională."

I-am înapoiat hârtiile.

– Și?

– N-ai terminat de citit.

– Palavre. Cum poți să dispari, așa, din realitate? Și unde au dispărut, într-un univers paralel?

– Eu cred, a zis grav Adrian, că au dispărut în timp.

– Unde, în timp?

– În trecut sau în viitor.

– E posibil, am zis doar așa, ca să nu-l contrazic. E posibil.

– Mai cred, a continuat, că toată această civilizație a noastră modifică într-un fel structura timpului. Poate conștiința, când numărul persoanelor conștiente trece de un anumit prag critic, schimbă ceva, probabilistic. Modificăm, local, parametrii realității. Până la urmă, în timp și poate și în spațiu încep să apară breșe, fisuri, nu știu cum să le spun. Deodată, o persoană dispare din fața noastră îmbogățind uneori cu un artefact sau două rezultatele prospecțiunilor arheologice.

– Adică, urmele alea de care am vorbit ar fi...

– Urme ale unor reprezentanți ai civilizației noastre, azvârliți în timp. Sunt puțini, sunt rari. Aruncați în epoci diferite. Cei mai mulți mor acolo, singuri. Alteori, când ajung mai mulți într-un loc sau, mai bine zis, timp, se organizează. Dacă există și femei vor avea, o vreme, urmași care apoi se sălbăticesc treptat și dispar.

– Cred că ar fi ciudat să mă trezesc într-o dimineață în Jurasic, am zâmbit.

– O, mie mi-ar plăcea. Doar sunt geolog.

– Adică, așa, fără o cafeluță dimineața, fără televizor sau internet și fără gura beșteltoare a vecinei de la etajul trei? Mă scuzi, monșer! Nu m-aș adapta.

– He, he, din cât te cunosc, ai sfârși repede mâncat de vreo lighioană...

Am continuat discuția pe marginea unor subiecte banale. Înainte de-a ne despărți, la plecare, Adrian mi-a zis, râzând:

– Mă întorc în munți. Dacă dispar pe-acolo conform teoriilor mele, o să-ți trimit un semn!

– Mulțumesc, dar mai bine revino sănătos. Stai mult?

– O săptămână. Spune-i Ninei (asta era nevastă-mea) s-o mai sune și ea pe Marla, să-i țină de urât.

– O să-i transmit. Pa!

– La revedere!

A fost ultima dată când l-am văzut. Salvamontiștii l-au căutat trupul săptămâni întregi. Abia după patru luni autoritățile au confirmat descoperirea întâmplătoare a unor resturi umane pe fundul unui aven. Nimeni nu le-a analizat cu atenție și nimeni n-a cerut un test ADN. Toată lumea a considerat că nu pot fi decât rămășițele prietenului meu, mai ales că alături se afla, sfâșiat, rucsacul cu obiecte personale. Dosarul a fost clasat, iar Marla a plâns mult și l-a încasat asigurarea de viață. De atunci m-am gândit de multe ori la el și întotdeauna cu tristețe.

Până azi.

*

Lenți mă privea fără să înțeleagă de ce tăceam atât. Am respirat adânc, am golit paharul cu vin și-am zis agale:

– De când o fi piatra asta?

– Cam pe unde-am găsit-o eu, jos, în mină, inginerii ziceau că zăcământul se formase de vreo sută şi mai bine de milloane de ani. Ei, ce zici?

– Ce să zic? Păstreaz-o. Cred că valorează mult. Dar ar trebui să o arăţi tuturor. Fă-i poze, trimite-o-n lume pe Internet.

– Nu-i aşa? M-am gândit şi eu. Să te ulţi şi pe spatele ceasului.

– Sunt două litere, i-am zis. A şi M. Adrian şi Maria.

– Poftim?

I-am spus povestea, apoi am concluzionat:

– Era un spirit aventuros. Mă bucur pentru el că n-a murit în avenul ăla.

– Adică, a plecat aşa, în trecut? Chiar e ceasu' lui? se minună Lenţi.

– Da. A promis, mai în glumă, mai în serios, că, dacă dispare, îmi va trimite o dovadă. Nu ştiu cum s-au potrivit lucrurile, dar a reuşit.

– L-a ajutat Dumnezeu, a oftat Lenţi. Ce-o face nevastă-mea, n-o fi terminat de gătit?

Se ridică, deschise uşa către bucătărie şi se clătină orbit. M-am ridicat şi eu şi l-am ajuns din urmă privind peste umărul lui, neîncrezător, către ferigile urlaşe care creşteau una peste alta, încercând fără speranţă să atingă vârfurile însorite ale palmierilor şi iepidodendronilor. Un zgomot, un hârşâit neplăcut m-a făcut să mă dau înapoi, după care o pereche de gheare dungate apucară gâtul gazdei mele care icni scurt şi se trezi trasă afară. Am mai apucat să zăresc umbra monstruoasă a raptorului târându-şi prada către inima pădurii şi să simt toată camera trepidând, zgudultă de paşii unui animal gigantic care părea să se apropie de undeva, din stânga. „Ca şi când artefactele ar putea lega între ele perioade istorice depărtate", mi-a sunat în urechi vocea prietenului meu.

Am trântit uşa. ✖

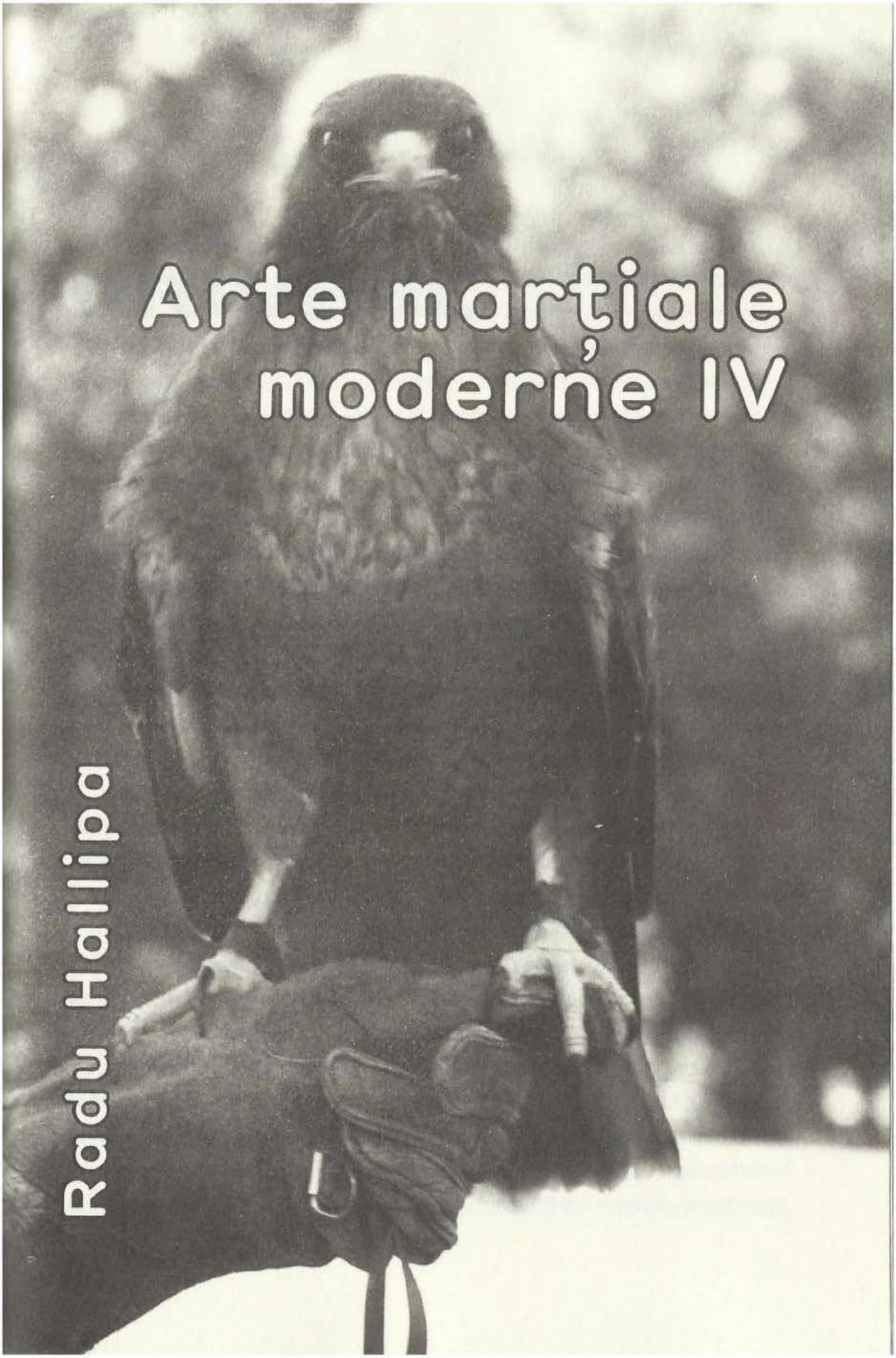

Arte marțiale moderne IV

Radu Hallipa

(...) Șoimul se ridică deasupra viei fâlfâind viguros din aripi; ține în gheare un iepure grI-gălbui, aproape tot atât de mare ca și el. Într-un arc de spirală logaritmică, prădătorul și-aduce prada în fața lui Bati, îi dă drumul să-i cadă la picioare și, înfoindu-și aripile pentru a frâna, se oprește pe pumnul înmănușat al maestrului de vânătoare. (...)

PRIVESC zborul șoimului și îmi amintesc luptele Originalului cu grupa a IX-a. Liniștea mea este diferită de liniștea lui, eu știu cu precizie cine sunt — o videoplasmă —, știu și că lupta mea s-a sfârșit înainte de a începe. Aici, între dealurile acoperite de vii ale domeniului Zuball, viața mea, oricât ar dura ea, nu este închinată Artelor Marțiale Moderne, ci, mai mult decât viețile predecesoarelor mele, a mea există din capriciul noului rege Walshoo, Batl Întâiul. Dar asta nu mă împiedică să am amintirile și întrebările Originalului, întrebările și amintirile videoplasmelor dinaintea mea — și sunt sute.

Șoimul intră în picaj către dealul din stânga, o tușă neagră pe hârtia azurie a cerului, ștearsă imediat în aerul nemișcat. Dintre rândurile de viță se aude estompat un chițăit — șoimul a prins un popândău sau un iepure. Moartea rozătorului nu schimbă nimic în decor și nici în mine, ea este, a fost prezentă pentru o clipă și atât, iar eu nu mă pot opri să simt că nici masacrarea repetată a grupei a IX-a nu a adus nimic nou în lume, nici în mine.

La zece pași în fața mea, în fața lecticii din lemn de stejar de Gytewa, strălucind mat în auriu acolo unde fundul, spatele și coatele regale s-au odihnit în legănatul atâtor ieșiri și plimbări, Batl Întâiul și samiralul-conte Zuball conversează și râd în anticiparea spectacolului care urmează. Puțin în stânga lor, un maestru de vânătoare așteaptă întoarcerea șoimului, cu antebrațul stâng îmbrăcat în mănușa de piele groasă, ținut ușor îndoit în fața pieptului. În dreapta și cu câțiva pași în spate, la gât cu zgarde electrice, cu toate labele încătușate, legănându-se aproape insesizabil, suficient cât să țină atenția trează gărzilor regale și roboților samiralului, cinci Joko mă privesc fix. Batl știe că am o aversiune puternică pentru șopârle, dar este un Walshoo, îi recunosc umorul — accentuat și de parlul cu bătrânul militar, un parlu care va ajuta, se pare, luarea deciziei asupra resurselor alocate întoarcerii pe Herbwue. O armată de invazie formată din videoplasmele unui

maestru în artele marțiale moderne — băieții ăla ar sări de pe orbită în splinările Joko, le-ar rupe, după care s-ar dezintegra strigând „Trălască Regele!". Mai că aș râde și eu.

Șoimul se ridică deasupra viei fâlfâind viguros din aripi; ține în gheare un iepure gri-gălbui, aproape tot atât de mare ca și el. Într-un arc de spirală logaritmică, prădătorul și-aduce prada în fața lui Batl, îi dă drumul să-i cadă la picioare și, înfoindu-și aripile pentru a frâna, se oprește pe pumnul înmănușat al maestrului de vânătoare. Tânărul rege — ieri a împlinit 17 ani — întoarce cu vârful cizmei purpurii cadavrul îmblânzit și, printr-o plagă ventrală, câteva tuburi și sârme înroșite de sângele artificial se revarsă pe pietriș, o scânteie dispare tot așa de repede cum a apărut, un mic fulor de fum se risipește și el, semne ale ultimului scurtcircuit din robotul-cercetaș mascat în iepure-de-vie. Batl râde încântat. Încă o dată, animalele Taihalezi și-au dovedit superioritatea asupra artefactelor. Samiralul zâmbește servil, deși fabricile sale de armament s-ar putea să piardă șansa unor contracte în urma eșecului demonstrației de astăzi. Sau poate că nu, tânărul rege este imprevizibil. În fine, e rândul meu acum.

În timp ce aud declicurile cătușelor care îl țineau imobilizați pe Joko, arunc o privire circulară peisajului. Mă opresc o clipă asupra vilei din vârful dealului din dreapta, cu olanele portocalii și negre deasupra zidurilor sidefii, cu ferestre în arc și verandă cu coloane subțiri, în stânga celor câteva trepte care duc la intrare — hotărât lucru, bătrânul samil are gust. Apoi număr fără să vreau cinci norișori altocumulus a căror configurație unică nu am cum să o recunosc și care s-ar putea să fie singurul lucru care îmi aparține din ziua de azi. Respir adânc și intru în starea de luptă, relaxare-concentrare, văd cu coada ochiului cum cei doi oameni importanți se retrag în spatele unui cerc delimitat de lăncile cu plasmă ale gărzilor, Batl se urcă în lectică, iar Zuball rămâne la picioarele sale, ultându-se printre colfurile lăncierilor. Niciunul nu mai râde, tac.

Mă întorc spre cei cinci Joko care își dezmorțesc cu zvâcnituri membrele, sâsâind, fluierând și mârâind ceva ce ar putea să fie planul lor de atac. Ne vom lupta folosind numai înzestrările de la Mama-Natură, dar Joko se întreabă probabil de ce sunt singur și el cinci, nu se grăbesc. Iată că se opresc

din ședința tactică, se răspândesc în fața mea în evantai. Mă aplec să-i salut, apoi strig:

– Hajime!

*

– Te vei face bine, zice, și mie nu-mi vine să cred, e chiar EA, deși nu îi pot vedea fața, lumina îi vine din spate, puternică, orbitoare, dar glasul nu am cum să l-l confund, întocmai cum nu am cum să îl confund conturul pletelor ondulate căzându-i pe umeri! O, Shizakazaro, spirit al darurilor păcii, nu credeam să primesc vreodată ceva de la tine, îți mulțumesc, îți mulțumesc! Mâna Ei îmi șterge fruntea de transpirația convalescenței și recunosc atingerea aflată la limita percepției, o gingășie pe care nu o poate programa sau imita nimeni și nimic. Este EA și pieptul mi se încălzește până la temperatura fuziunii nucleare, simt recunoștință, simt iubire, aș face orice pentru cel care mi-a dat-O înapoi. Dar ceva se schimbă în lumina care îmi arde nu numai ochii, ci și pielea acum, încep să mă dezintegrez exact când EA sau spectrul ei – căci raze subțiri cât firul de păr îi străpung conturul, îngroșându-se apoi și unindu-se într-un șuvoi plasmatic – încearcă să se aplece peste mine, să mă sărute ori să mă protejeze.

– Nu, nu, NUUUU! urlu fără să se audă nimic în afară de un sfârâit peste care se suprapune un miros de carne arsă și întunericul.

*

– Hai, gata! aud și deschid ochii, pleoapele îmi ard, îmi simt ochii plini de nisip, ca prin ceață văd o matahală deasupra mea și reflexul este să lovesc. Brațul îmi zvâcnește și o durere ascuțită la încheietura mâinii și la cot îmi transmite că sunt legat de ceea ce, acum îmi dau seama, este un pat din cabinetul medical al conacului Zuball.

– Relaxează-te! spune matahala, iar mușchii mei îl ascultă înainte ca eu să recunosc tonul hipnotic al medicilor gărzii regale. Asta înseamnă că adineaori visam, că EA nu a fost lângă mine, asta e rău, că EA nu a fost

topită de plasmă, asta e bine. Înghit în sec, gâtul mă doare, și deodată realizez că sunt viu, că nu m-am dezintegrat după lupta cu Joko. Ce înseamnă toate acestea, de ce are nevoie regele Waishoo de o videoplasmă cu durata de viață prelungită, mai ales după o luptă care a lăsat-o oricum aproape de moarte?

Citindu-mi gândurile – văd pe capul său o cască psihotronică de ultimă generație –, medicul mătăhălos își aprinde o țigară și zice:

– Vei afla destul de curând. Sunt doctorul Falsteen. Falstaff, pentru prieteni. Am primit ordin să te țin în viață. ... Frumos spectacol ai dat în vie, mai ales atacul mental asupra ultimei șopârle, cea care ți-a smuls piciorul drept de la genunchi, a fost magnific! Regele a părut mulțumit, ceea ce nu se poate spune și despre gazda noastră, după pierderea iepurelui, a pierdut și prilejul demonstrației noilor roboți de luptă fabricați de Zubali&Fiii.

Tac și profit că vederea mi se limpezește, la fel și celelalte simțuri, și mă mir, căci îmi simt trupul întreg, cu tot cu piciorul drept. Să fie senzația de „membru fantomă"?

– Nu, nu, ți-am pus unul artificial – până reușim să îți creștem un picior nou în cuvele stem, dar trebuie să ne întoarcem la palatul regal pentru asta, îmi răspunde Falsteen-Falstaff, pufăind.

Încerc să nu mai gândesc nimic, îmi reglez respirația, îmi plimb privirea prin cabinet – nimic neobișnuit: dulapuri metalice, vitrine cu medicamente, roboți chirurgicali, o cuvă stem într-un colț, decorul standard, cu nota personalizată a combinației negru cu portocaliu pe care am văzut-o și la olanele acoperișului. Doar medicul este în roșu, așa cum ar fi în orice alt cabinet. Oare de ce sunt încă legat de pat? gândesc și în același timp îmi dau seama că încă nu mi-am revenit complet dacă nu îmi pot controla activitatea cerebrală. Falstaff îmi zâmbește și zice:

– Ca să îți prelungim viața te-am pus în videoplastor așa, în comă, cum erai la finalul luptei. Iar pentru a nu te lăsa să intri în moarte cerebrală cât mașina își făcea treaba, ți-am indus un

vis care să te facă să vrei să rămâi în viață, iată de ce port casca asta. Bănuiam că trezirea după un vis cu EA nu se va face fără violență, iar eu sunt prudent, legarea de pat cu curele de piele completează fericit capacitățile mele hipnotice, toate bune să mă apere de un maestru în artele marțiale moderne în stare să rupă în două un Joko, cu mâinile sau cu gândul.

Acum știu tot. Închid ochii, mă relaxez. Legăturile de la mâini și de la piciorul stâng plesnesc, dar nu mă mișc, simt în piciorul drept câteva catetere care mă țin legat la un aparat medical. Deschid ochii și spun simplu:

— Arigato (Mulțumesc)!

*

Micul mirlapod ocolește piciorul mesei, ajunge lângă glezna mea dreaptă și o pipăie cu antenele albe — seamănă cu o omidă exagerat de mare, micul mirlapod telecomandat de fiul lui Bati Întâiul, fiu despre care se zice că este conceput de rege cu propria lui soră, iar după zâmbetul cam tâmpițel de pe fața noului moștenitor Waishoo tind să cred zvonurile.

Sunt îmbrăcat într-un chimonou gri, fără blazon, fără însemne, port sandale de pale, fără șosete. Mă aflu într-una din sălile de lectură ale bibliotecii regale, cu pereții lambrisați sub tavanul cu grinzi aparente, luminată de amurg prin ferestrele-uși care dau spre grădina unde trebăluiesc câțiva oameni și roboți, schimbându-i stilul de la cel japonez înspre ceva ce nu se înțelege încă. Înăuntru, două mese lungi, de-a stânga și de-a dreapta, îngustează spațiul, acoperite cu suluri de hârtie, volume tipărite, unele legate în piele, foi de hârtie colorată printate cu caractere și ideograme pe care nu le cunosc, câteva tablete electronice stinse și cabluri care nu intră și nu ies din niciun dispozitiv electric sau electronic. Mă îndrept spre celălalt capăt al sălii, unde lângă un șemineu cu focul stins și cenușa necurățată, tânărul rege stă într-un fotoliu vișiniu, fumează și se uită amuzat către fiul său care încearcă să mă facă să mă împiedic de jucăria lui.

Îmi curăț mintea de orice întrebare asupra a ceea ce ar putea să urmeze așa cum îmi șterg tentația de a-i ucide pe cei doi Waishoo — sunt aproape sigur că am în față videoplasme. Eu însumi, în alte vieți, l-am învățat pe

regele de azi că aparența primează esențel, că a-ți înșela orice potențial adversar printr-un joc al dublului trebuie să devină un reflex necondiționat. Dacă învățăturilor primite le adăugăm blestematul simț al umorului pe care îl are din familie, Batl ar putea foarte bine să fie propriul lui dublu azi, căci nu îl voi ataca din simpla dorință de a nu cădea în ridicol. Așa că am fi relaxați amândoi, dacă atingerile repetate ale omizii teleghidate nu m-ar păstra pe un prag imediat inferior liniștii.

— La loc! mi se spune. Mă înclin și mă așez în cel de-al doilea fotoliu vișiniu, la doi pași în fața regelui adolescent. Remarc în trecere că piesa de mobilier în care stau este simetrică, două fotolii spate în spate, seamănă cu un videoplastor. Oribil.

— Țigară? sunt întrebat și Batl întinde spre mine o mână cu o tabacheră de argint. Iau una, o răsucesc între degete, mă uit după o sursă de foc. Regele îmi aruncă o cutie de chibrituri — cel puțin în eclectismul tehnologic Batl îl urmează pe tatăl său. Îmi aprind țigara, trag un fum în piept. Mmmmm, bun, tutun din insule. Momentul ăsta ar fi chiar plăcut dacă omida n-ar încerca să se suie pe mine.

— Nando, la vezi dacă robotul tău poate să îmi găsească prințul ăsta! îi zice în sfârșit tânărul tată fiului său și-i aruncă o tabletă electronică cu textul-țintă pe ecran. La cum arată Nando, ta-su' l-o fi făcut chiar când a luat domnia, la 14 ani, deci. De atunci, sora-soția-regina lui Batl n-a mai fost văzută în public... Oare cum o mai fi arătând?

Nando ține tableta în fața ochilor multifațetați ai omizii până când crelerul acestela înregistrează ce i se cere. Apoi folosește telecomanda să o urce pe masa dinspre ferestre și începe căutarea, într-un foșnet continuu de hârtie răscolită. Cel puțin mă lasă în pace. Fumez și îl privesc tăcând pe rege. Batl fumează și mă privește tăcând. Nu e nicio grabă.

Insesizabil pentru un ochi obișnuit, umbrele în cameră se lungesc în aceeași proporție cu care țigările noastre se scurtează. Batl și-aruncă restul de țigară în șemineu și zice:

— Intră în nivelurile de la subsolul Toklo-Elel, caută sursele jocurilor cu videoplasme și distruge-le împreună cu videoplastoarele! Spune-le celor de-acolo că numai casa Walshoo are dreptul la videoplasme!

Termin și eu țigara, o arunc în șemineu. Ricoșează dintr-un butuc carbonizat și cade pe marmura roz a soclului, la nici două degete de grilaj. Pentru o fracțiune de secundă mă gândesc să mă ridic să o iau.

– De unde știi, rege, că nu mă voi pierde în măruntaiele orașului, fără să fac nimic altceva decât să aștept dezintegrarea finală sau o lovitură norocoasă a vreunui șobolan Yakuza?

– Nu știu, dar cred că e timpul să vedem dacă modelele statistice și profilul psihologic ale Originalului mai sunt adecvate copiei. Ultimei copii. Ele spun că nevoia ta de răzvrătire s-a epuizat la Sellnot. Bineînțeles, calculele și proiecțiile pot fi greșite. Dar casa Waishoo lucrează cu durate mai lungi decât viața unei videoplasme, tata ar fi spus că ne pregătim pentru veșnicie, așa că ne putem permite o observare liberă a ultimului maestru de arte marțiale moderne. Fă ce simți că ai de făcut.

Iar acum numai fojgăitul omidei pe sub hârtii și onomatopeele lui Nando se aud în sala inundată de razele portocalii, paralele cu solul, ale sfârșitului de amurg.

*

Doctorul Falsteen mi-a făcut implantul cu interfața pentru memoricip. Tot el mi-a schimbat piciorul artificial cu unul crescut într-o cuvă stem. Și tot Doc Falstaff a verificat operațiunea prin care m-am așezat pentru prima oară într-un videoplastor pentru a fi „stabilizat", deși însuși regele a fost operatorul. De data aceasta, serviciile mele au fost plătite în avans și complet. Sau aproape complet, însă restul voi putea să mi-l iau și singur.

În vagonul de shinkansen alb cu negru mă simt singur, deși pe deasupra scaunelor tapițate în albastru și roșu văd capete ocupând fiecare loc. Intrarea în Tokio-Elei se face pe la poalele muntelui Fuji. Aflu că am intrat în subsol când petele de culori fugace din cadrul ferestrei sunt înlocuite de negrul tunelului, spart de o linie strălucitoare cvasicontinuă, lămpile de veghe așezate din 50 în 50 de metri. Peste o oră voi putea coborî și mă voi pierde în Tomoyama, cartierul de distracții legale, o graniță nedeclarată ca hotar între lumea de la suprafață și adevăratul Tokio-Elei. Dar o amorțeală

ieșită din catifeaua scaunului ori poate din fâșâitul mai puternic al trenului prin tunel mă face să nu mă mișc, nici când rămân aproape singur în vagon, toți navetiștii vor fi coborât la stația cartierului Caridachi, și eu mai rămân pentru celelalte trei sferturi de oră ale goanei subterane. La capăt, mi se pare că simt apăsarea oceanului peste lava solidificată de milioane de ani, subțiată de furnicarele autorizate sau nu pe care oamenii le-au numit „Noul L.A.". Suntem puțini cei care coborâm aici și niciunul nu arătăm a navetist. Străbatem un pasaj și, de pe un peron mai slab luminat decât cel al shinkansenului, o parte dintre noi luăm un tren mai lent, metroul propriu-zis. Zgomotele închiderii ușilor și punerii în mișcare a anticei garnituri îmi alungă amorțeala. Am venit aici să merg până la capăt.

*

„Șobolani de yakuza – ciborgi construiți de vechea organizație criminală japoneză pentru sarcini specifice. Există mai multe tipuri împărțite în două mari familii: «șobolanii de zi», ciborgi care își păstrează înfățișarea umană, iar implanturile biomecanice sau protezele cibernetice sunt mascate pentru a le da posibilitatea să-și surprindă ținta; „șobolanii de noapte", ciborgi la care funcția este mai importantă decât păstrarea aparențelor. Indiferent de tipul șobolanului și de familia lui, el este considerat încă o persoană umană și, deci, supus jurământului și codului yakuza. Combinând ultimele cibertehnologii cu folosirea extensivă a videoplastoarelor, șobolanii de yakuza au reușit să reziste în megalopolisuri în fața oricăror administrații care s-au succedat pe planeta-mamă și, după distrugerea Triadelor în alianță cu ultimul guvern federal, au rămas cu acesta într-un armistițiu fără termen. " – wiki-ciot din Enciclopedia Lumilor și a Planetei-Mamă.

*

Câmpul de protecție se întunecă, iar crelerul organotronic care îl comandă se înscrie cu reflexele sub o zecime de milime de secundă, ai zice că

este la un pas de a fi prestient. Îmi țin ochii permanent închiși, căci adversarul meu seamănă cu un avatar al lui Shiva, declanșează bliț unul nou flash-stick imediat după ce altul din cele opt becuri erlogene s-a stins. Se deplasează în spirală în jurul meu, însă nu mi-e greu să îl țin la distanță doar din jocul de picioare. Dansul nostru pare totuși că entuziasmează publicul, aud estompat vuietul lui și îl suprapun peste cel din amintire, nu este nicio deosebire.

Când l-am spus organizatorului că vreau să lupt cu propria mea carne, că refuz deci videoplastorul, m-a privit nemișcat cu ochii lui mai înguști decât ai unui japonez, cred că era mai degrabă mongol, a dat din cap, apoi a început să râdă și a zis că el nu are nimic împotriva sinuciderii niciunui alb, numai că ar fi bine să prelungesc pe cât pot deznodământul. Noaptea de jocuri abia începuse, pariurile erau în toi, până dimineață, statistic, nu vedea cum aș putea supraviețui, indiferent de experiența mea în artele marțiale moderne.

Shiva decide că urmărirea mea trebuie să înceteze, adineaori am auzit și eu strigătele din public care îl acuzau de noncombat, așa că își rotește patru din cele opt brațe către mine – pentru moment îmi spun că are un întreg lob cerebral în plus numai pentru coordonare –, iar cu alte două împunge acolo unde mă aflam cu o jumătate de secundă înainte. Din salt trec prin dreapta lui, stickul meu lovește prin simulacrul de gardă al ultimelor două brațe înarmate, vârful armei îi scoate atlasul de pe axis, publicului i se pare că șobolanului i s-a lungit gâtul. Tălpile mele ating tatamiul deodată cu Shiva prăbușit cu două brațe sub el și celelalte șase ca spițele unei roți. Un ultim flash pune punct luptei. În vreme ce salut publicul, văd cu coada ochiului cum originalul se ridică de pe videoplastor, certat de impresar. Pare că șovăie, apoi se întoarce către ieșirea spre vestiare și dă să plece. Strig:

– Nici măcar cu o videoplasmă trucată nu m-ai putut învinge! Viața mea o închin Artelor Marțiale Moderne, dar viața ta nu merită să fie închinată decât nimicului și minciunii!

Shiva și impresarul său se opresc și se întorc spre mine, publicul a amuțit, curios să vadă urmarea acestei provocări nemaiîntâlnite.

— Videoplasma nu a fost trucată! Crezi că dacă tu ești suficient de nebun încât să lupți cu propria ta carne, eu sunt și mai nebun încercând să trișez? Nu vreau să îmi pierd cota la pariuri făcându-mi videoplasma să fie mai bună decât mine. Așa că retrage ce ai spus ori fi gata să mori!

— Cine spune că ți-ai trucat videoplasma să fie mai bună decât tine, șobolanule? Ea a fost mai SLABĂ decât originalul! S-ar putea verifica ușor văzând pe cine a pariat, de fapt, impresarul tău!

Tribunele par că explodează, așa-zișii arbitri sar în picioare și țipă unii spre alții; agenții de pariuri au înnebunit, trași de haine în toate părțile de oameni care își cer banii înapoi. Câmpul de protecție se cuplează din nou și vătuiește zgomotul, iar eu intru într-o stare de hiperlucidítate, îl văd pe originalul Shiva cum țâșnește către mine, îl văd pe impresar cum scoate un pistol de la spate și îl îndreaptă spre mine, Shiva a prins un singur flash-stick din rastel și, printr-o mișcare pe care n-am mai văzut-o, face o roată terminată cu un salt la al cărui zenit declanșează becul erlogen, eu ar fi trebuit să închid ochii, dar nu, orbesc și văd astfel cum de sub chimonou Shiva scoate și el un pistol, impresarul trage acum, Shiva trage acum, două gloanțe vin spre mine, unul din dreapta și unul de sus, dar eu nu sunt aici, eu nu am fost niciodată aici, șobolanul se află pe locul în care eu nu am fost niciodată, iar cel care zboară pe deasupra lui sunt eu, declanșez becul erlogen de la stickul meu, câmpul se întunecă, eu cad în picioare și îl văd pe Shiva primind un glonț în umăr și altul în frunte. Abia acum închid ochii și mă relaxez în pofida exclamațiilor de uimire din arenă și din tribune. Nu contează că după demonstrația de Maya-Do, arta modificării realității, șobolanului Shiva i se poate da dreptate, nu și-a trucat videoplasma, contează că în măruntaiele Toklo-Eleiului și-a făcut intrarea un maestru de arte marțiale moderne și jocurile nu vor mai fi niciodată ce au fost.

*

Eu beau ceai verde, el bea whisky single malt. Eu port un chimonou roșu cu flori de cireș negre, el poartă un costum albastru cu cămașă argintie fără guler. Eu sunt desculț, el poartă pantofi de piele naturală, gri.

Suntem înconjurați de o colonadă din cilindri cu diametrul de doi metri, din sticlă verzuie, groasă de 50 de milimetri. Mai încolo hala se pierde în întuneric, chiar la limita dintre lumină și penumbră un șir răzlețit de oameni foarte bine îmbrăcați așteaptă în picioare, aproape fiecare dintre ei cu câte o băutură în mână, câțiva fumează. Trag adânc aer în piept, mi-am terminat pachetul cu care am intrat în Elel și n-am avut vreme să îmi iau altul. Mongolul s-a erijat în impresarul meu, ceva l-a făcut să parieze pe mine de la prima luptă, se pare că este foarte mulțumit de mine, ori poate doar îmi stă aproape ca să mă supravegheze, ori să îmi găsească un punct slab. Adevărul este că simt o oboseală din ce în ce mai apăsătoare, scutul mental cu care mă protejez de surprize mă costă o energie pe care încă nu am cum să o recuperez.

Pun cănița de fontă pe tetiera videoplastorului și, ignorându-l, pășesc în spațiul de luptă. În diagonala lui, adversarul meu mă imită în oglindă, rumoarea cercului de spectatori crește cu un semi-ton, lupta va fi carne contra carne, parlurile câștigă un ordin de mărime.

— Rei! strigă un arbitru cu bustul gol, purtând doar o hakama neagră.

Mă înclin în fața șobolanului de zi, surâzând. Zveltul japonez mă imită din nou, unghiul salutului și zâmbetul său mă indispun prin perfecțiune. Îmi prelungesc respirația următoare pentru a rămâne relaxat. Amândoi intrăm în câte un cilindru de sticlă, un arc de cerc din peretele dinspre centrul shiaijoului culisează în înainte și înapoi. Pentru câteva secunde suntem două păpuși în mărime naturală prinse în ambalajele lor de supermarket.

— Hajime! se aude estompat bărbatul în hakama și imediat creștetul capului îmi ia foc, apoi simt trei lovituri de baros încercând să-mi înfunde țeasta între umeri. Șobolanul atacă! Simultan, la contactul pereților cilindrului cu podeaua, un șănțuleț circular se deschide, negru pentru o clipă, apoi din el începe să lasă ciment lichid — îi simt răceala peste două secunde, înconjurându-mi tălpile. Alte trei lovituri de baros urmează. O, Spirit al Pietrei, dă-mi puterea să rezist!

Mă opresc în apnee cât ar fi durat trei respirații. Îndepărtez barosul de mine, către dreapta și, lângă o blondă care țipă sperlată, o coloană de sticlă se crapă sub forța energiei mentale a luptătorului yakuza. Vizualizez

cascada unui izvor de munte care îmi cade în creștet, arsura se stinge și prelau energia apei, încep să respir din nou. În ambii cilindri din spațiul de luptă, cimentul a urcat de trei degete. Îmi aduc mâinile în fața plexului și le unesc în mudra „soare în nova", trimit explozia acestuia în cilindrul din fața mea, descărcarea de lumină roșie face spectatorii să își ferească ochii. Apoi îmi imaginez focul, cu energia tuturor incendiilor pe care mi le-am imaginat vreodată, șobolanului îi ard părul și costumul. Deodată, cilindrul său se întunecă, iar hakama și părul arbitrului iau foc, bietul om o ia la goană din mijlocul shiajoului, strigând, dându-și palme în cap ca să stingă micile flăcări albăstrii. Aud cum o parte din spectatori izbucnesc în hohote de râs, intru într-o mudra de așteptare-recuperare, cimentul mi-a ajuns la mijlocul gambelor. Înainte să declanșez următorul atac, un țiuit îmi atrage atenția, nu identific sursa sunetului decât după câteva secunde: aerul din cilindrul meu este extras cu viteză pe undeva pe sus. Kami-no-Yama, Spirite al Muntelui, umorul tău îmi amintește de casa Walshoo! Văd cilindrul șobolanului cum se limpezește, fumul a dispărut, nu are rost să mă întreb dacă printr-un exercițiu Psi sau o mai bună ventilație și bine fac, fiindcă la nici două palme de pieptul meu se materializează un shuriken în plină rotație! Reușesc să îl opresc înainte să îmi atingă pielea, dar mi-a sfâșiat chimonoul, cade cu un pleoscăit în cimentul care mi s-a ridicat până deasupra genunchilor. Simt deja lipsa aerului, țiultul a scăzut o octavă, voi intra în apnee fie că vreau, fie că nu. Trebuie să găsesc o sursă de energie cât mai repede: un grup de spectatori la stânga mea cade secerat, mințile lor fiind absorbite de vârtejul setei mele. Cellalți nu știu ce se întâmplă, iar arbitrul nu mai este de față. E prea puțin ce-am obținut și mă înfior când simt sub testicule răceala cimentului. Deasupra lentilei gri nu mai este aer, sunetul nu se mai propagă, într-un anume fel îmi place noua liniște, aș putea să contemplu o moarte ca asta, nu îmi trebuie decât să închid ochii, să aleg o mudră a păcii și să aștept. Probabil șobolanului de yakuza cu care mă lupt nu i s-a predat destulă psihologie, ci doar psihotronică, căci bietul dobitoc mă scoate din dulcea renunțare materializând în fața gâtului meu o săgeată curara. O las să îmi intre în laringe, iar înțepătura ei urmată de paralizia purtată de otravă încerc să le schimb în senzația dată de o înghețată devorată pe o plajă însorită. Nu

reușesc în totalitate și dacă nu aș fi susținut de cimentul care urcă, acum ajunge în dreptul ombilicului, aș cădea. Prin sticla groasă a cilindrului meu și prin următoarea îmi văd adversarul cu ochii holbați, fără irișI, singure perle albe într-o masă roșie și neagră, nova mea l-a ars orbil. Cred că și el se află în poziție verticală tot datorită cimentului; mâinile și degetele i se mișcă rigid într-o succesiune de mudre de vindecare, relaxare și atac, acestea din urmă durând prea puțin pentru a avea vreun efect. Îl văd totuși respirând, ceea ce îmi confirmă ipoteza că mi s-a dorit moartea de către cineva aproplat și cam bucălat, în stare să mă sufoce cu grija lui. Furia e bună câteodată, acum, spre exemplu, un surplus de energie nesperat, nu trebuie să îmi fac griji de cum respir cu cimentul înconjurându-mi toracele acum, așa că mă pot concentra pe imaginea unui fulger, îl simt cum își strânge electronvolții din diferențele de tensiune dintre cilindri și tavan, dintre sticlă și ciment, iar când îl eliberez în sahasrara șobolanului închid ochii să nu văd craniul explodând și împroșcând cilindrul verzui cu roșu, negru și gri. Cu ultimele molecule de oxigen din plămâni, îmi gândesc ieșirea din coloana de ciment care acum îmi ajunge la nări, închid ochii fiindcă nu vreau să simt cimentul în ei și, da, explozia coloanei în care mă aflu aruncă sticlă, ciment și metal de jur împrejur, niciun spectator nu mai este în picioare, îl simt pe Mongol aruncându-se în spatele videoplastorului pentru a se feri, eu cad în genunchi încă având resturi de ciment pe mine, dar trag aer în piept, o, Kami-no-Yama, trag aer în piept!

*

În rama aurie, sub sticlă, o guașă reproduce un portret al lui Ginghis-Han, dintr-un manuscris persan. Un spot o luminează dându-i lui Ginghis o aură de sfânt. Dinspre penumbra colțului cel mai îndepărtat al încăperii se aude:

— Strămoșul meu. Sper că observi asemănarea.

Eu tac. În ultima vreme ironia și autoironia persoanelor cu care m-am întâlnit putea fi chiar ucigătoare. Sau sinucigașă. Așa că tac.

— Turneul tău în Tokio-Elel a fost fulminant și... inutil. Chiar crede Bati Întâiul că se va schimba ceva? Chiar crezi că se vor schimba regulile jocurilor, dacă tu ai distrus toate videoplastoarele? Dar le-ai distrus pe toate?

Fac câțiva pași spre silueta care se ghicește într-un fotoliu în spatele unui birou. Simt că Mongolul ține îndreptat spre mine un laser. Presupun că îl face să se simtă mai bine. Eu tac.

— Știi, cu videoplastoarele nu se pot crea numai șobolani, mari-maeștri sau super-soldați. Oamenii se distrează văzând sângele unei videoplasme și în afara unui spațiu de luptă. Ca de exemplu...

În dreapta, un panou al peretelui se dovedește a fi un ecran care se luminează brusc într-o secvență de film pornografic cu o învălmășeală de membre, torsuri și bazine masculine înverșunându-se asupra torsului și bazinului unei femei. Sunetul întârzie pentru câteva clipe, eu simt că Mongolul ridică laserul spre mine, apoi boxele ecranului explodează într-un vacarm de gemete și gâfâlturi animalice. Cadrul se lărgește și ceea ce văd mă face să pierd pentru o fracțiune de secundă controlul asupra scutului mental, iar Mongolul — purtând o cască precum a doctorului Falsteen — profită și trage. O durere orbitoare urmează razei care m-a tăiat în două și mă mir că îmi aud geamătul de durere cu toate sunetele venind dinspre ecran. Jumătatea mea superioară alunecă și cade, cea inferioară o urmează, picioarele se zbat, tremură, primind impulsuri haotice din coloana secționată. Mongolul se ridică de la birou și trage încă de trei ori, secționându-mi brațele, apoi capul de trunchi. Zice:

— Singurul mod de a controla într-adevăr Toklo-Elei este să detonezi bombe atomice în piețele centrale!

Îmi scoate memoricipul din interfață, mă ridică de păr și îmi ține fața spre ecranul unde EA țipă văzând o lamă de latagan lățindu-se în prim-plan.

Și totul mi se pare că se întunecă, se vătuiește și încetinește, ultimul lucru pe care îl înțeleg foarte clar înainte de întuneric, liniște și nemișcare este vocea lui Ginghis-Han pronunțând apăsat:

— Hajime!

ZONA DE VEST
5
SE PARE CĂ N-AVEM ÎNCOTRO, NU-I AȘA, DRAGUL MEU SORMI?
ÎHÂM...
O ULTIMĂ ÎNTREBARE ÎNAINTE DE A NE DESPĂRȚI: CINE NAIBA V-A COSTUMAT AȘA?
DRUM BUN!
MULȚUMIM PENTRU PROVIZII ȘI ARME ȘI, MAI ALES, PENTRU CĂ NE-AȚI LĂSAT ÎN VIAȚĂ! PACEA CU VOI!
TETRUL AJESTI...!
IAR COBO-RÂM?
ÎN CÂT TIMP CRESC LA VOI, PE PLANETĂ, ACESTE STRUCTURI?

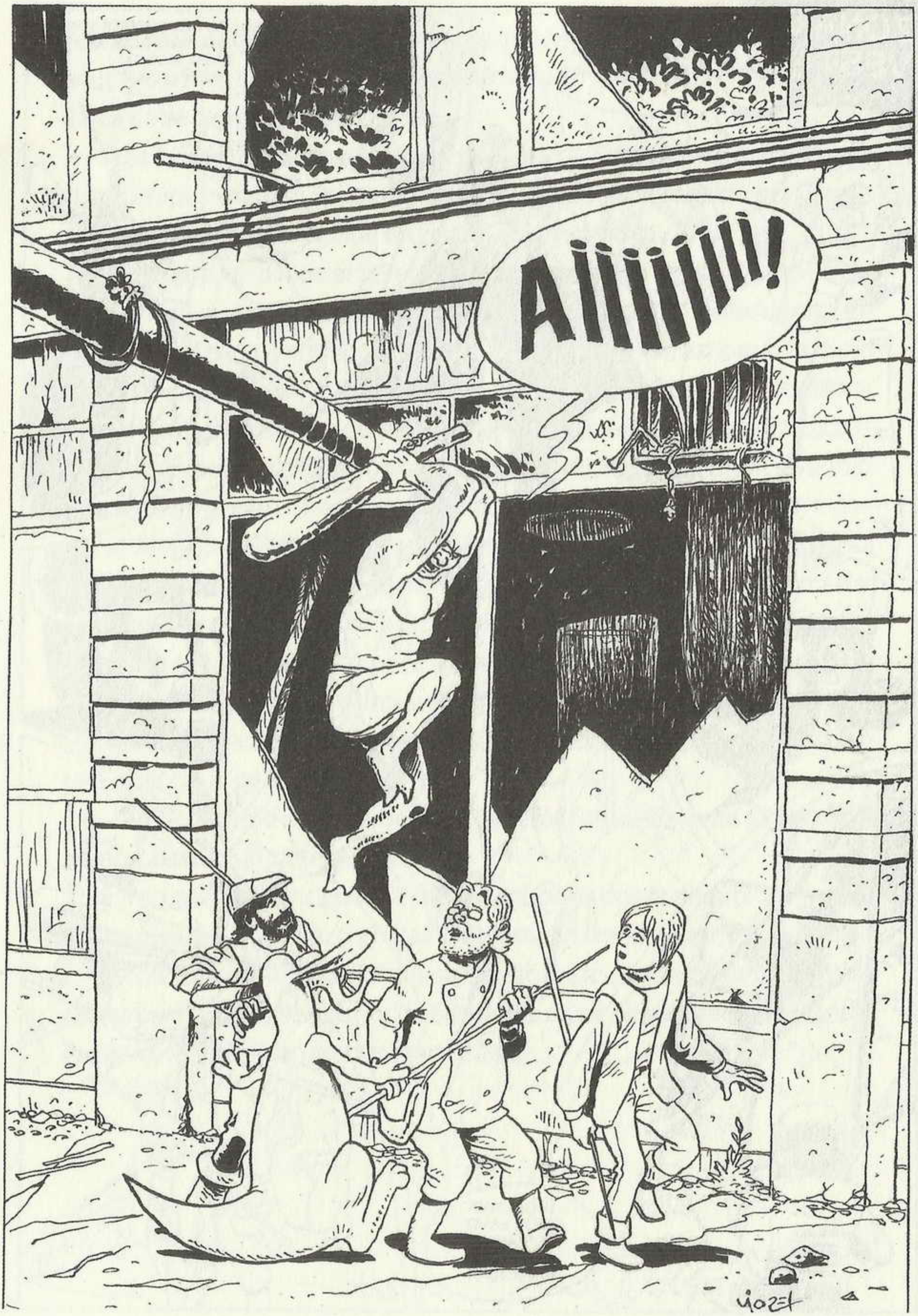
Aiiiiii!

ȚINE-L!

ÎN SPATE!

FUGA!

UN GANG! PE AICI!

?!

VIOZET

STTTTTTT...
AU TRECUT!
CE-I CU HAINELE ASTEA?
ERAU ÎN LADĂ.
TE.TRUL AJESTI
SCĂPAȚI DE ELE, NU EXPRIMĂ SERIOZITATE.
24.
!?
FUGITI IAR!
IOZEF

PARCĂ AVEAM NIȘTE SULIȚE! LE-AM PIERDUT?!
ORICUM, NU LE-AM FI FOLOSIT!
CLAP!
AIIIII!
25
ĂSTA SE UITĂ LA NOI??!!

NE-A AJUNS!
VA URMA...

12/2014-1/2015/CPSFA25-26/serie nouă

Ken Liu
MAESTRUL LITIGIILOR ȘI REGELE MAIMUȚELOR

Am fost cândva fericit pe Muntele Fructelor-și-florilor, jucându-mă toată ziua cu semenii mei maimuțe, spuse Regele Maimuțelor. Uneori regret că am fost curios despre ce se petrecea în lumea mai largă.

Însă Tian era curios, așa că se apropie de masă și luă cartea. Se intitula *Povestea a zece zile* și era scrisă de Wang Xiuchu.

Lucian Dragoș Bogdan
POVESTEA LUI XIENG BAOHUI

Nimeni nu știu că nepoții neguțătorului înfometaseră tigrul timp de cinci zile înainte de execuție. Seara, Xieng Baohui intră în cușca animalului turbat de foame și lăsat acolo. A doua zi, dis-de-dimineață, mulțimea se adună în fața cuștii pentru a constata decesul bătrânului. Spre marea surpriză a tuturor, omul și tigrul dormeau liniștiți, sprijiniți unul de altul.

cpsfa.ro
anticipatie.com

COLECTIA DE POVESTIRI SF NR.25-26
"COLECTIA DE POVESTIR
"I (CPSF) NR.25 - 26"
98990900001612
"15.9 LEI/BUC"